

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 22 Μάρτη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 981 ■ 1.50€

Η οργή δεν χωράει στα αστικά πολιτικά παιχνίδια

Στους δρόμους θα οικοδομηθεί η διέξοδος των εργατών και του λαού!

σελ. 2

Ουκρανία

Πολεμική εκχειρία περιορισμένης ευθύνης

σελ. 17

Τι κινητοποίησε τις λαϊκές μάζες και πώς θα παραμείνουν στον δρόμο του αγώνα;

(σελ. 7)

Νοσοκομεία

«Όλα είναι δρόμος»!

Ότι έγινε στους δρόμους της χώρας στις 28 Φεβρουαρίου ρίχνει βαριά τη σκιά του στο στριμωγμένο πολιτικό σύστημα και ειδικά στην κυβέρνηση της ΝΔ. Στον χώρο της δημόσιας περίθαλψης, το κυβερνητικό στρατόπεδο αναζητά επειγόντως «νέο αφήγημα επιτυχιών» ώστε να συγκαλύψει την ενοχή του για τη δραματική κατάσταση στα νοσοκομεία και τις δημόσιες δομές υγείας.

(σελ. 9)

Θα υπάρξουν αλλαγές στον νόμο που αφορά τις διαγραφές των φοιτητών;

Το αν η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να ηρεμήσει τα πνεύματα με διευρύνση των υποτιθέμενων διευκολύνσεων προς τους φοιτητές είναι μάλλον νωρίς να το εκτιμήσει κανείς, καθώς ακόμη τα πνεύματα δεν έχουν οξυνθεί. Η ουσία είναι ότι θα προσπαθήσει να προχωρήσει με τις διαγραφές και θα πρέπει να βρει το φοιτητικό κίνημα απέναντί της.

(σελ. 15)

Λωρίδα της Γάζας

Νέα μαζικά εγκλήματα άρχισαν οι σιωνιστές με τις πλάτες των ΗΠΑ-ΕΕ

(σελ. 16)

**Χιλιάδες οι διώξεις
εκπαιδευτικών!
Θέλουν να απολύσουν
την αγωνίστρια
εκπαιδευτικό
Χρύσα Χοτζόγλου!
Οι εκπαιδευτικοί, η νεολαία
και ο λαός
δεν θα το επιτρέψουν!**

(σελ. 12, 13)

Η οργή δεν χωράει στα αστικά πολιτικά παιχνίδια

Στους δρόμους θα οικοδομηθεί η διέξοδος των εργατών και του λαού!

Ενας εργάτης σκοτώνεται στη δουλειά κάθε τρεις ημέρες και προστίθεται στη μακάβρια λίστα των εργοδοτικών εγκλημάτων. Ο λαός στοιβάζεται στους διαδρόμους των νοσοκομείων, όπου καθημερινά συσσωρεύονται τα θύματα της κυρίαρχης πολιτικής στον χώρο της περιθαψής, χωρίς να καταγράφονται σε καμία επίσημη στατιστική. Στα Τέμπη, στο Μάτι, στο Νόβι Σαντ, στο Κότσανι οι λαοί θρηνούν τους δολοφονημένους από την αδιαφορία του συστήματος της εκμετάλλευσης για την ανθρώπινη ζωή.

Στη Γάζα το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ, με τις πλάτες ΗΠΑ και ΕΕ, κλιμακώνει τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, που ποτέ δε σταμάτησε. Στη Συρία σφαγιάζονται χιλιάδες από τους «εκλεκτούς» τζιχαντιστές της Δύσης, εγκλωβισμένοι στο χάος που σπέρνουν οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Και, φυσικά, στο ματωμένο εργαστήριο της Ουκρανίας συνεχίζεται αμείωτη η αιματοκυσία, παρότι την ίδια ώρα οι μεγάλοι «παίκτες» διακηρύσσουν σε όλους τους τόνους πως φέρνουν την ειρήνη, προετοιμάζοντας τις νέες φάσεις του άδικου πολέμου. Και για τους εκτοπισμένους από

όλες αυτές τις ανθρωποσφαγές, που τόλμησαν να ελπίσουν στην αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, αν δεν βρεθούν θαλασσοπνιγμένοι σε κάποια Πύλο ή Λαμπεντούζα, το μέλλον βρίσκεται στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στήνουν ακριβώς αυτοί που τους ξερίζωσαν από τον τόπο τους!

Ποια δικαιοσύνη άραγε θα αναλάβει να δικάσει αυτά και άλλα τόσα εγκλήματα; Ποια «ορθή» και «συνετή» διαχείριση είναι ικανή να βάλει φρένο στην κόλαση που ζει ο κόσμος της δουλειάς σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς του; Ποια εκλογική αλλαγή μπορεί να ακυρώσει το πιο νομιμοποιημένο όλων των εγκλημάτων, που βρίσκεται στο υπόβαθρο όλων των υπολοίπων και αποτελεί τον πυρήνα του τρόπου λειτουργίας του καπιταλισμού, δηλαδή τη διαρκή κλοπή του πλούτου που παράγει η εργατική τάξη με τον ιδρώτα και το αίμα της από μια κούφια παράσιτα;

Όλα αυτά δεν έχουν να κάνουν, όπως λένε κάποιοι, με μια «νεοφιλελεύθερη συνταγή» που βρίσκεται σε εφαρμογή και πρέπει να αντικατασταθεί με μια άλλη, δήθεν πιο «δίκαια», «σοσιαλδημοκρατική». Δεν προκύπτουν επειδή επικεφαλής είναι κάποιες «διεφθαρμένες» κυβερνήσεις, που είναι βουτηγμένες

στα σκάνδαλα, τη συγκάλυψη και την κακοδιαχείριση, και άρα, δεν μπορεί να γίνει τίποτε άλλο πέρα από το να αναζητηθούν ορισμένοι πιο «αδιάφθοροι» διαχειριστές, για να «λάμψει η αλήθεια».

Τα αναρίθμητα και καθημερινά εγκλήματα σε βάρος της ζωής και των δικαιωμάτων των εργατών, του λαού και της νεολαίας δεν είναι παρά η ουσία του καπιταλισμού, της λογικής του κέρδους που διατρέχει όλο

το το είναι και που στον βωμό του καλούνται να θυσιαστούν μέχρι και οι πιο στοιχειώδεις όροι επιβίωσης των λαϊκών στρωμάτων. Δεν είναι παρά το πραγματικό πρόσωπο του κεφαλαιοκρατικού συστήματος στο τελευταίο του, ιμπεριαλιστικό στάδιο, που σπαράσσεται από κρίσεις και αδιέξοδα και έχει θέσει ολόκληρη την ανθρωπότητα σε τροχιά προετοιμασίας ενός νέου διεθνούς μακελειού, του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέ-

μου.

Η πολιτική αυτού του συστήματος εξωθεί τις μάζες σε όλον τον κόσμο και κατά εκατομμύρια στους δρόμους του αγώνα! Και εκεί δεν αναμετρίονται μόνο με την πολιτική αυτή και τους φορείς της, με την αγριότητα των πραιτοριανών των κυρίαρχων τάξεων που, όντας ανίκανες να προσφέρουν το οποιοδήποτε «όραμα» στους λαούς, έχουν σαν μοναδικό επιχείρημα την τρομοκρατία και την κατα-

Ελληνοτουρκικά

Μετά τον αγωγό, θα «ναυαγήσει» οριστικά και το καλώδιο;

Η έντονη γεωπολιτική αστάθεια στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και οι ανακατατάξεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή έχουν οδηγήσει τα ενεργειακά σχέδια και τους εμπνευστές τους σε στάση αναμονής. Οι μεγάλοι παίκτες -πρώτα και κύρια οι Αμερικανοί- εμφανίζονται με σκεπτικισμό αναφορικά με την οικονομική αξία υλοποίησης επιλογών που εξαρτώνται ως επί το πλείστον από τα γεωπολιτικά δεδομένα που διαμορφώνονται. Η ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, που η ελληνική άρχουσα τάξη θεωρεί μείζονος σημασίας για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και ταυτόχρονα όχημα για τον διακαή πόθο ανάδειξης της χώρας μας σε ενεργειακό «κόμβο» και απομόνωσης-παρακάμψης της τουρκικής, «σκοντάφτει» στο στόχο της ενεργειακής εξάρτησης της Γηραιάς Ηπείρου από τις ΗΠΑ! Μπορεί ο έλληνας ΥΠΕΞ να διακηρύσσει ότι «οι έρευνες θα προχωρή-

σουν», τα δεδομένα ωστόσο, μέχρι στιγμής, άλλα δείχνουν.

Όσο οι έρευνες βρίσκονταν στα ελληνικά χωρικά ύδατα, προχωρούσαν. Μόλις έγινε προσπάθεια να επεκταθούν πέραν των έξι ναυτικών μιλίων, «βραχυκύκλωσαν». Αιτία, η αμφισβήτηση για πολλοστή φορά της ελληνικής δικαιοδοσίας από την Τουρκία. Έναν ιδιότυπο σκεπτικισμό επιδεικνύει και η ελληνοκυπριακή πλευρά, που παρουσιάζεται ως επιφυλακτική στη δική της συμμετοχή, αφού πρώτη απ' όλους αυτή γνωρίζει ότι το συγκεκριμένο πρότζεκτ συνδέεται άμεσα με το κυπριακό ζήτημα.

Η πρόσφατη άτυπη Πενταμερής Σύνοδος (Βρετανία, Ελλάδα, Τουρκία ως «εγγυήτριες δυνάμεις», ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή κοινότητα) υπό την αιγίδα του Γ.Γ. του ΟΗΕ στη Γενεύη, που διερεύνησε τη δυνατότητα επανέναρξης των συνομιλιών από εκεί που είχαν μείνει στο Κραν Μοντανά το 2017, δεν ήταν παρά μια προσπάθεια αποφυ-

γής εντάσεων ανάμεσα στις πλευρές. Εξ ου και η γνωστή προτροπή υιοθέτησης των λεγόμενων κι από άλλες περιπτώσεις (Ελλάδα-Τουρκία) μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης, συνεργασίας δηλαδή σε θέματα «καμψής πολιτικής» και... βλέπουμε. Οι διαμετρικά αντίθετες απόψεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στο Κυπριακό, πάντως, δεν συνηγορούν στις πομπώδεις διακηρύξεις από ελληνικής πλευράς περί συνέχισης του έργου.

Στην, επίσης πρόσφατη, 3μερή συνάντηση Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ σε επίπεδο υπουργών Εξωτερικών στην Αθήνα, ο έλληνας ΥΠΕΞ φέρεται να ζήτησε την επανενεργοποίηση του σχήματος 3+1 με την διά ζώσης παρουσία των ΗΠΑ, αφού αυτές βάσιμα θεωρούνται ως αν παρούσες και εποπτεύουσες τη διαδικασία, ούτως ή άλλως. Ο «άξονας» αυτός, όπως και ο ανάλογος μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου, δημιουργήθηκαν, άλλωστε, με άμεση παρέμβαση των

Αμερικανών. Τα ξεχωριστά σχήματα αυτά επιλέχθηκαν για την αποφυγή άμεσης αντιπαράθεσης μεταξύ Αιγύπτου-Ισραήλ. Οι εταιρείες δυτικών συμφερόντων που εμπλέκονται στην κατασκευή και πόντιση του καλωδίου έχουν πάρει θέση προ πολλού -αμερικανικές και γαλλικές βασικά. Αξίζει, πάντως, να θυμηθούμε την αποχώρηση της ιταλικής, μετά το στρατιωτικό «μπούλινγκ» από πλευράς Τουρκίας, που έδωσε τροφή για διατύπωση, από αναλυτές που εκφράζουν κέντρα του συστήματος εντός κι εκτός Ελλάδας, σκέψεων περί αναβολής ή και ματαίωσης του όλου έργου.

Το βέβαιο είναι ότι τέτοια έργα που εντάσσονται στο πλαίσιο εν πολλοίς στρατηγικών επιλογών μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων είναι καθαρά δικό τους πρόκριμα και δευτερεύουσα αξία έχουν αιτιάσεις, ενστάσεις και προσπάθειες πλασαρίσματος εξαρτημένων χωρών και αστικών τάξεων, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση της Ελλά-

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Αποψη

στολή. Πρωτίστως, έρχονται αντιμέτωπες με τους ίδιους τους τους «εαυτούς», με τις ελλείψεις και τα προβλήματα της πάλης τους, που έχουν συσσωρευτεί σε μια ολόκληρη πορεία δεκαετιών και στη βάση της ήττας του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος του προηγούμενου αιώνα.

Στο πλαίσιο ακριβώς αυτών των διεργασιών εντάσσεται και η μεγαλειώδης κινητοποίηση του λαού μας όλο το τελευταίο διάστημα, με ορόσημο την ιστορική απεργία στις 28 Φλεβάρη! Μια κινητοποίηση που έχει αποστομώσει και τον τελευταίο κήρυκα της θεωρίας περί «ματαιότητας των αγώνων», καταφέροντας να ταρακουνήσει συθέμελα το αστικό πολιτικό σύστημα στο σύνολό του και να δημιουργήσει πρωτοφανή γεγονότα. Και εδώ, όμως, ο κόσμος που παλεύει έρχεται αντιμέτωπος με τα μεγάλα κενά, την έλλειψη συγκροτημένης επαναστατικής διεξόδου, τη συντριπτική υπεροχή των δυνάμεων της υποταγής και του ταξικού συμβιβασμού. Γι' αυτό και οι κυρίαρχοι βρίσκουν χώρο για να τον φλομώνουν με νέες αυταπάτες για έναν πιο «ανθρώπινο» καπιταλισμό, της «αλήθειας» και της «δικαιοσύνης» και να τον εγκλωβίσουν, με τη συνδρομή του καθεστωτικού ρεφορμισμού, στους αστικούς θεσμούς και τον κοινοβουλευτισμό. Γι' αυτό και караδοκεί στη γωνία ο επικίνδυνος συρφετός των φασιστικών και ακροδεξιών δυνάμεων, που σπεύδει να αναλάβει τη βρώμικη δουλειά για λογαριασμό των δυνάμεων του συστήματος.

Τα αδιέξοδα του εγκώριου

αστισμού, ωστόσο, παραμένουν και μεγεθύνονται, στη βάση της λαϊκής οργής, που δύσκολα μπορεί να γίνει αντικείμενο διαχείρισης, αλλά και της μεγάλης αναταραχής στον κόσμο και την περιοχή, σε μια νέα περίοδο για τις παγκόσμιες εξελίξεις και τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών! Αυτός είναι και ο λόγος που ο ανασχηματισμός της κυβέρνησης από την πρώτη μέρα αποδείχθηκε «σκάρτος», οι γκρίνιες στο εσωτερικό του αστικού πολιτικού προσωπικού πολλαπλασιάζονται, ενώ ακόμη αναζητούνται οι τύχες και αυτής της διαβόητης προανακριτικής επιτροπής, με το ΠΑΣΟΚ, τον ΣΥΡΙΖΑ, την Πλεύση Ελευθερίας, τη Νέα Αριστερά και... το ΚΚΕ να έχουν στήσει χορό υπερασπισής της μπροστά στους χειρισμούς της κυβέρνησης.

Τα πραγματικά ζητούμενα για την εργατική τάξη, τον λαό και τη νέα γενιά, που ασφυκτιά σε έναν κόσμο χωρίς μέλλον, βρίσκονται έξω και μακριά από αυτό το αντιδραστικό σκηνικό! Βρίσκονται στη συνέχιση του αγώνα, στην παραμονή τους στο προσκήνιο των εξελίξεων, στις μάχες που πρέπει να δοθούν για την ανατροπή της πολιτικής του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Μόνο σε αυτή την κατεύθυνση, με τη λαϊκή οργάνωση στη δουλειά, στο σχολείο, στη σχολή, στη γειτονιά, ξεπερνώντας τις κυρίαρχες απάτες και αυταπάτες, θα διανυθούν τα αναγκαία βήματα της συγκρότησης του λαού σε δύναμη πάλης και αναμέτρησης με τους εκμεταλλευτές του. Αυτός είναι και ο μοναδικός δρόμος για την οικοδόμηση της επαναστατικής προοπτικής των μαζών!

δας και της Τουρκίας. Επομένως, το αν θα οριστικοποιηθεί η πραγμάτωση της διασύνδεσης ή θα «βυθιστεί» (όπως ο East Med) το εν λόγω σχέδιο έχει άμεση σχέση με τις επιλογές αυτών των κρατών και των εταιρειών τους, καθώς και τη δυνατότητα υλοποίησης από μεριάς τους, με τα κέρδη που θα αποκομίσουν και το «προσδόκιμο ζώης» της επένδυσης με βάση τα γεωπολιτικά δεδομένα που προαναφέραμε.

Οι βιομηχανικές ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ «καίγονται» κυριολεκτικά για ενέργεια. Πόσο όμως ανεξάρτητες μπορούν να αισθάνονται, ακόμη και με την ολοκλήρωση του έργου της ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, όταν το σιωνιστικό κράτος είναι βάση στήριξης των αμερικανικών συμφερόντων στη Μέση Ανατολή; Είναι απόλυτα εξηγήσιμο να σκέφτονται διπλά και τριπλά τα κεφάλαια που θα διαθέσουν για το πρότζεκτ αυτό, στο βαθμό που, μέσω Ισραήλ, μπορεί στο τέλος η διασύνδεση να ελέγχεται από τις ΗΠΑ! Οι καθυστερήσεις και η δυστοκία, συνεπώς, εδράζονται και σε αυτή την παράμετρο. Παρά ταύτα, η ελληνική πλευρά επιμένει, γνωρίζοντας ότι η οποία τελική απόφαση ληφθεί από αυτούς που έχουν την αρμοδιότητα λήψης της θα της... ανακοινωθεί και σπεύδει

να πάρει θέση. Το αν θα είναι σύμφωνη και με τα δικά της συμφέροντα μένει να φανεί. Δεν είναι η πρώτη φορά, άλλωστε, που αυτές οι μωροφιλοδοξίες της ενδεχομένου να διαψευστούν. Όσες «καρπαζίες» και να φάει από αυτούς που προσκυνά, το υπαρξιακό της ζήτημα σε αυτούς θα συνεχίσει να το εναποθέτει.

Αν και έχουν διατυπωθεί σοβαρά ερωτήματα για τη «βιωσιμότητα και την οικονομική αποδοτικότητα» του έργου αυτού, είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι η ενεργειακή «αυτονομία» (λέμε τώρα) των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και βασικά της Γερμανίας -που υπολείπεται της Γαλλίας στον τομέα αυτόν- υπαγορεύουν, ίσως, μια «φυγή προς τα εμπρός» ως «απάντηση» και στην καταστροφή των αγωγών Nord Stream. Θα πει κάποιος, είναι του ίδιου μεγέθους; Όχι, ασφαλώς. Όσο κι αν στη ρητορική της διοίκησης Τραμπ πιέζονται οι Ευρωπαίοι να γίνουν «αυτοδύναμοι», είναι ολοφάνερο ότι ωθούνται σε όλο και μεγαλύτερη ενεργειακή εξάρτηση από τις ΗΠΑ και τα φιλικά προς αυτούς αραβικά καθεστώτα. Σ' αυτό το γεωπολιτικό «παιχνίδι βουβαλιών», μπορεί η «πρόθυμη ηλίθια-βάρβαρος» ντόπια άρχουσα τάξη να έχει κάποια τύχη; Μόνο ως μεσάζων και αν. Ίδωμεν...

Η μεγαλειώδης παλλαϊκή κινητοποίηση στις 28 του Φλεβάρη απέδειξε με ορμητικό τρόπο ότι οι εργαζόμενες μάζες, η εργατική τάξη και η νεολαία μπορούν να σηκώσουν ανάστημα και να ταρακουνήσουν τους κρατούντες, μπορούν να παίξουν ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Επιπλέον απέδειξε ότι η απεργία, παρά την ποινικοποίησή της, την επίθεση και τους τόνους λάσπης που έχει δεχθεί από όλες τις αντεργατικές κυβερνήσεις και το κεφάλαιο, συνεχίζει να αποτελεί σημαντικότερο εργαλείο στα χέρια των εργαζόμενων, που απελευθερώνει δυνάμεις και μπορεί να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην εξέλιξη της επίθεσης.

Ταυτόχρονα όμως ανέδειξε ότι η οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος, η κυριαρχία των δυνάμεων της ήττας και η απομάκρυνση των εργαζόμενων μαζών από τα εργαλεία πάλης τους είναι εδώ, παίζοντας καθοριστικό ρόλο στη συνέχιση και την

ρη. Μια τέτοια επιλογή, παρά το ντύσιμο με βαρύγδουπες τοποθετήσεις, στην πραγματικότητα αφαιρεί την όποια δυνατότητα οι εργαζόμενοι να συζητήσουν οργανωμένα, να εκτιμήσουν την κατάσταση, να προβληματιστούν συλλογικά και με βάση αυτά να προετοιμάσουν τα επόμενα βήματα του αγώνα. Μετατρέπει το βασικό υποκείμενο του αγώνα σε παρακολουθητή των εξελίξεων, χωρίς λόγο και αποφασιστικό ρόλο στα πράγματα.

Επιπλέον, οι δύο κινητοποιήσεις στις 5 και στις 7 του Μάρτη, παρά το ότι αποτέλεσαν τις μαζικότερες κινητοποιήσεις μετά την απεργία στις 28 του Φλεβάρη, έφεραν ως βασικό χαρακτηριστικό τους την αναφορά στην πρόταση μομφής και γενικά τις όποιες κοινοβουλευτικές διαδικασίες εξελίσσονταν εντός της Βουλής. Κεκαλυμμένα ή ωμά, οι λαϊκές κινητοποιήσεις υποτάσσονταν για άλλη μια φορά στον «κοινοβουλευτικό αγώνα». «Η συνέχεια επί της οθόνης»: μετά την

Ο λαός να βγει ξανά στους δρόμους! Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες απρόθυμες να συνεχίσουν!

προοπτική των κινητοποιήσεων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατάσταση στηρίζεται και πατάει η στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων και των επίσημων ηγεσιών, που είτε στέκονται ανοιχτά ενάντια στις αγωνιστικές διαθέσεις είτε, με φόντο τα βαρύγδουπα λόγια και τις αγωνιστικές κορώνες, δείχνουν απρόθυμες και βάζουν εμπόδια στα επόμενα αναγκαία βήματα.

Πρώτη και καλύτερη η ΓΣΕΕ, η οποία από την πρώτη στιγμή πήρε θέση συνηγόρου υπεράσπισης της κυβερνητικής πολιτικής. Ήδη μετά τις μαζικότερες συγκεντρώσεις στις 26 του Γενάρη αρνήθηκε να καλέσει σε γενική απεργία στις 28 του Φλεβάρη εκδίδοντας μια κατάπτυστη ανακοίνωση που μιλούσε για «σκοπιμότητες και χρησιμοποίηση των αυθόρμητων κινητοποιήσεων για τα Τέμπη», ενώ την ίδια στιγμή ανακοίνωνε απεργία για τις 9 του Απρίλη, δύο ολόκληρους μήνες μετά. Τελικά η μαζική οργή, που δεν μπόρεσε να φρεναριστεί ούτε από τους ψεύτικους φίλους, ανάγκασε την ξεπουλημένη ηγεσία να καλέσει σε συμμετοχή στην απεργία στις 28 του Φλεβάρη για να κρατήσει τα προσχήματα.

Παράλληλα, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα, παρά το ότι προχώρησαν έγκαιρα σε απεργιακά καλέσματα, δεν επιδίωξαν και δεν ήθελαν σε καμιά περίπτωση να δώσουν έναν πιο ιδιαίτερο εργατο-λαϊκό στίγμα στις κινητοποιήσεις, τόσο πριν την απεργία στις 28 του Φλεβάρη όσο και μετά από αυτή στην προοπτική της συνέχισης. Έμειναν σε γενικά καλέσματα, με κύριο χαρακτήρα τη απαίτηση γενικώς «δικαιοσύνης» χωρίς προώθηση μαζικών διαδικασιών, χωρίς καμία προσπάθεια να συνδεθεί η δίκαιη οργή με την αντεργατική επίθεση και τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων μαζών.

Το ΠΑΜΕ προσπάθησε να εμφανιστεί ως ο βασικός μαζικός φορέας προετοιμασίας και συνέχισης των κινητοποιήσεων. Στην πράξη και το ΠΑΜΕ, με περισσότερες δυνατότητες μαζικής κινητοποίησης, κινήθηκε στην ίδια αδιέξοδη λογική. Γενικά καλέσματα χωρίς καμιά επιδίωξη να πραγματοποιηθούν μαζικές διαδικασίες σε σωματεία και χώρους δουλειάς τόσο πριν όσο και μετά την απεργία στις 28 του Φλεβάρη.

ολοκλήρωση της κοινοβουλευτικής φάρσας με τα αναμενόμενα αποτελέσματα, «η κόπωση άρχισε να εκφράζεται» και... επόμενο ραντεβού η απεργία στις 9 του Απρίλη, έναν μήνα μετά. Σ' αυτό το πλαίσιο ήταν η βιασύνη του ΠΑΜΕ στην «Πανελλαδική σύσκεψη Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών» την Κυριακή 16 του Μάρτη να σημάνει πρακτικά διακοπή μέχρι τον επόμενο μήνα!

Η συγκυρία και τα χαρακτηριστικά έκφρασης της λαϊκής οργής απαιτούσαν και συνεχίζουν να απαιτούν «ο λαός να μείνει στους δρόμους», ως μοναδική διεξόδο και προοπτική δικαίωσης ενός αγώνα με επίκεντρο την πολιτική ενός συστήματος που δολοφονεί, εξαθλιώνει και καταστρέφει. Επόμενο βήμα οι μαζικές διαδικασίες και η προσπάθεια διενέργειας γενικών συνελεύσεων που θα βάλουν τους εργαζόμενους μέσα από τα εργαλεία πάλης τους στο επίκεντρο των διεργασιών, για να συνδέσουν την επίθεση με τις διεκδικήσεις τους, να διαμορφώσουν στόχους και κατευθύνσεις πάλης κόντρα στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και την ανακύκλωση γνωστών αδιεξόδων.

Η κυβέρνηση και το σύστημα συνολικά δεν έχουν κανένα περιθώριο ανάπαυλας. Ήδη ετοιμάζουν τον νέο κύκλο βάρβαρης επίθεσης στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Οι εργαζόμενοι θα βρουν μπροστά τους την προώθηση της αξιολόγησης στο δημόσιο και όλη την προσπάθεια τρομοκράτησης και ποινικοποίησης όσων σηκώνουν κεφάλι, όπως ακριβώς συμβαίνει στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς που σέρνονται στα πειθαρχικά και απειλούνται με απολύσεις. Στο ίδιο πλαίσιο η εφαρμογή του τεράστιου πλέον αντεργατικού οπλοστασίου, αλλά και η προώθηση του νέου νόμου για τον κατώτατο μισθό της πείνας και της εξαθλίωσης.

Η απεργία στις 9 του Απρίλη, παρά τα βαρίδια που της έχουν φορτώσει οι ηγεσίες που την κάλεσαν, πρέπει και μπορεί να αποτελέσει σημαντική ημέρα μαζικού απεργιακού αγώνα. Οι κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη και ο λαός που βρέθηκε μαζικά στους δρόμους ζητούν επιτακτικά την συνέχισή τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Καινοτόμος» (!!!) πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής: Απελάσεις προσφύγων και μεταναστών σε μακρινούς τόπους!

Ο «καινοτόμος» χαρακτηρίστηκε από τον Επίτροπο Εσωτερικών Υποθέσεων και Μετανάστευσης της Ε.Ε., Μάγκνους Μπρούνερ, η ακραία αντιδραστική πρόταση της Κομισιόν για τη δημιουργία ενός νέου «Κανονισμού επιστροφών» (sic) προσφύγων και μεταναστών, ώστε όσοι έχουν κάνει αίτηση Ασύλου κι έχει απορριφθεί να στέλνονται σε «απίθανους» τόπους και χώρες, εκτός ΕΕ, στους επονομαζόμενους «κόμβους επιστροφής» (return hubs). Κι από εκεί θ' απελαθούν, βέβαια, στις χώρες τους. Τους στέλνουν, δηλαδή, όσο πιο μακριά γίνεται από την ΕΕ, στην οποία κατέτρεξαν κυνηγημένοι, αναζητώντας - μάταια - μια καλύτερη τύχη. Για να μην «επιβαρυνθεί» αυτή (γιατί σαν «βαρίδια» τους αντιμετωπίζει) με την κάλυψη των αναγκών τους για ανθρώπινη ζωή, περίθαλψη, δουλειά, εκπαίδευση, μετακίνηση και δικαιώματα. Κι ας είναι, μαζί με τους άλλους ιμπεριαλιστές και αντιδραστικούς, συνένοχη για τον ξεριζωμό και τη δυστυχία τους. Την ίδια στιγμή, στην ιμπεριαλιστική «μητρόπολη» των ΗΠΑ οι μετανάστες στοχοποιούνται, απελαύνονται κατά χιλιάδες ή προορίζονται για το Γκουαντάναμο!

Ο μέγιστος χρόνος παραμονής τους στους «κόμβους επιστροφής» αναφέρεται πως θα είναι 2 χρόνια. Η περιπλάνηση, το αβέβαιο μέλλον, η ανασφάλεια, η περιθωριοποίηση και η μεταφορά τους σε συνθήκες άθλιας διαβίωσης, «στρατοπέδου», παρατείνονται επ' αόριστον...

Η Κομισιόν αναλαμβάνει το «νομικό πλαίσιο», ενώ το «μπαλάκι» τις εφαρμογές πέφτει, από εκεί και πέρα, στο κάθε κράτος-μέλος. Από αυτά θα πραγματοποιούνται οι απελάσεις, με την προϋπόθεση να έχουν συνάψει συμφωνία με τις χώρες-αποδέκτες όπου θα βρίσκονται αυτοί οι «κόμβοι». Αφαιρώντας τα διάφορα προπαγανδιστικά φτιασιδώματα για «εξάντληση όλων των δυνατοτήτων για να τους δοθεί Άσυλο» ή για το «σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφύγων και μεταναστών σ' αυτούς τους κόμβους» (τον έχουμε δει αυτόν το σεβασμό χρόνια τώρα στις χώρες-αποδέκτες!), η πρόταση αυτή εντάσσεται στη σκληρή αντιμετώπιση της αντιπροσφυγικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, όπου κάποια πρώτα δείγματα της έχουμε ήδη δει, με τις αποφάσεις της Γερμανίας ή της Ιταλίας. Είναι μια ακόμα φασίζουσα πρόταση, με στοιχεία, ίσως, και «απελπισίας», μέσα στη δίνη της οξυμένης καπιταλιστικής κρίσης, των ανταγωνισμών,

του στους λαούς, στους εργαζόμενους και στη νεολαία. Και, φυσικά, στο πιο ευάλωτο κομμάτι τους, στους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Οι εισηγητές της πρότασης τόνισαν πως προσπαθούν να καλύψουν «κενά» και «τρύπες» του ήδη υπάρχοντος - σκληρού- αντιμεταναστευτικού πλαισίου, όπως, μάλιστα, αυτό συμπληρώθηκε με το «Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο» του 2023, που επίσημα θα εφαρμοστεί στα μέσα του '26. Επιδιώκουν, για παράδειγμα, να «ακυρώσουν» την «εναλλακτική» να ζητήσουν Άσυλο σε άλλη χώρα της ΕΕ εκείνοι για τους οποίους έχει απορριφθεί η αίτηση Ασύλου σε μια χώρα. Πολύ απλά, ένας μετανάστης ή πρόσφυγας του οποίου η αίτηση Ασύλου απορρίφθηκε στη Γερμανία θα μπορούσε, μέχρι τώρα, να κάνει αίτηση, για παράδειγμα, στη Γαλλία. Αυτό σταματά. Για ν' αποφευχθεί αυτό, η εφαρμογή του νέου «Κανονισμού» θα προβλέπει τη δημιουργία μηχανισμού παρακολούθησης της εφαρμογής της συμφωνίας από τα κράτη-μέλη της ΕΕ, του λεγόμενου EU Return Order.

Τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία έκριναν ως αναποτελεσματικό το ισχύον πλαίσιο και όσον αφορά τις «επιστροφές» (απελάσεις), αναφέροντας πως για το 2023 το ποσοστό των επιστροφών έφτανε μόνο στο 20% αυτών των οποίων το αίτημα Ασύλου απορρίπτονταν. Δεν λείπει, βέβαια, και η (απέλπιδα;) επιδίωξη «γεφυρώματος» των αντιθέσεων στο πλαίσιο της ΕΕ. Αναφέρεται, έτσι, πως τα σχέδια του ιταλικού ιμπεριαλισμού για τη μεταφορά των προσφύγων και μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Βόρεια Αλβανία (Γκιαντέρ και Σενζίν), που έχουν συναντήσει προσκόμματα, θα «παγώσουν» για να επιλεχθούν, μάλλον, πιο μακρινό προορισμό. Μένει να το δούμε αν κι αυτά τα στρατόπεδα δεν ενταχθούν στο «σχεδιασμό» και δεν χαρακτηριστούν, κι αυτά, «κόμβοι επιστροφής».

Η Ιταλία, μάλιστα, μαζί με την Ολλανδία και τη Δανία αναφέρονται σαν οι πρώτοι υποψήφιοι εφαρμογής του νέου «Κανονισμού». «Μακριά, λοιπόν, από εμάς» τα εκατομμύρια των δυστυχισμένων λαών που δημιουργήσαμε, λένε οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Κι ενώ τα σύννεφα πολέμου πυκνώνουν, με συνέπεια να παροξύνεται και το προσφυγικό και το μεταναστευτικό ζήτημα, οι λαοί -μαζί με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες- πρέπει όσο ποτέ άλλοτε να σηκώσουν ψηλά τον πήχη και τις σημαίες της πάλης για ζωή και δικαιώματα!

Κρούσματα φυματίωσης στο Στρατόπεδο Προσφύγων της Ριτσώνας

Μετά τους κοριοί, την ψώρα και την ανεμοβλογιά σε ανήλικους πρόσφυγες στο στρατόπεδο της Σάμου (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.»), εμφανίστηκαν κρούσματα φυματίωσης στη Ριτσώνα. Καταγγελία πρόσφυγα του στρατοπέδου της Ριτσώνας, που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα

solidaritywithmigrants.org, αναφέρει τη νόσησή του από φυματίωση, την οποία κόλλησε από άλλον πρόσφυγα που, φεύγοντας από τη Ριτσώνα, ταξίδευε για Γερμανία. Αυτός ο τελευταίος δεν είχε διαγνωστεί με φυματίωση πριν πάει στη Ριτσώνα, που σημαίνει πως την κόλλησε εκεί. Εξοργιστική η «απάντηση» που έλαβε όταν γνωστοποίησε το γεγονός: «Ποιο είναι το πρόβλημα; Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις εδώ, αλλά οι ασθενείς λαμβάνουν θεραπεία»! Το αίτημα για ανθρώπινες συνθήκες ζωής και για πλήρη και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες προβάλλει, ξανά, έντονα από την ίδια τους τη ζωή!

Αλλη μία δίκη, ύστερα από αναδρομική δίωξη, για συμμετοχή σε φοιτητική διαδήλωση...

...που απαγορεύτηκε με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19 πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 21/3. Αυτή τη φορά, σε βάρος ενός απόφοιτου, πρώην μέλους του Φοιτητικού Συλλόγου Φυσικού του ΕΚΠΑ. Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν ήταν γνωστή η έκβαση της δίκης. Αποτελεί άλλη μια πολιτική δίωξη, που ασκήθηκε μάλιστα 1,5 χρόνο μετά το υποτιθέμενο αδίκημα!!! Ψηφίσματα αλληλεγγύης που εκδόθηκαν απαιτούν την απόσυρση της δίωξης και την αθώωση του κατηγορούμενου. Να αθωωθεί! Να καταρρεύσει το σημείο κατηγορητήριο, όπως κατέρρευσε στις δίκες των 62 στην Αθήνα και σ' αυτές στη Θεσσαλονίκη και στα Γιάννενα!

Χανιά: Οργή για την αναβολή της δίκης για την εργοδοτική δολοφονία του Μανώλη Αφράτη

...Την οργή του συγκεντρωμένου κόσμου έξω το Εφετείο Χανίων προκάλεσε η αναβολή, για τις 11/11/25, της εκδίκασης της έφεσης της εργοδοσίας απέναντι στην ποινή - χάδι που επιβλήθηκε στον ιδιοκτήτη της εταιρείας όπου δούλευε ο Μανώλης Αφράτης, τον Ιούλιο του 2023: δύο χρόνια φυλάκιση για «ανθρωποκτονία από αμέλεια», με τριετή αναστολή. Ο Μανώλης έχασε τη ζωή του τον Μάη του 2020, οδηγώντας κατά την εργασία του ένα προβληματικό φορτηγό, που πείστηκε να οδηγήσει (ένα «φέρετρο με τέσσερις ρόδες», όπως χαρακτηρίστηκε), όταν έσπασαν τα φρένα και ανατράπηκε. Ακόμα κι αυτή η πρωτόδικη δίκη πραγματοποιήθηκε μετά από πολλά εμπόδια και προσπάθειες κουκουλώματος της δολοφονίας, (χαρακτηρισμός της ως «τροχαίο», προσπάθεια να μπει η υπόθεση στο αρχείο, καταστροφική του τεκμηρίου - φορτηγού, κωλυσιεργίες κοκ).

5 χρόνια μετά, ο αδελφός του και η οικογένεια, αλλά και το κίνημα συμπαράστασης που έχει αναπτυχθεί ζητούν τη δικαίωση του δολοφονημένου. Η καταδίκη της εργοδοσίας και των φυσικών αυτουργών να συνδεθεί με τον αγώνα ενάντια στη δολοφονική πολιτική της κυρίαρχης τάξης, του κράτους, των οργάνων της και των κάθε είδους διαχειριστών της. Κι αυτή είναι η πραγματική δικαίωση ενός ακόμα εργαζόμενου που χάνει τη ζωή του σε μια από τις αμέτρητες εργοδοτικές δολοφονίες που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα».

Όχι στην έκδοση του Abdurrahman Kaykan στην Τουρκία!

Ο πολιτικός πρόσφυγας από την Τουρκία, μέλος της Κοινότητας των Κατελιγμένων Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας, Abdurrahman Kaykan (Άπο), απειλείται με απέλαση. Παρόλο που ζει 10 χρόνια στη χώρα μας, είναι αναγνωρισμένος «επίσημα» ως πολιτικός πρόσφυγας και συμμετέχει στους αγώνες, συνελήφθη στις 26/2 μετά από εντολή του τουρκικού κράτους μέσω της Interpol και κρατείται στις φυλακές Κορυδαλλού ως «επικίνδυνος», μέχρι την απόφαση από το δικαστικό συμβούλιο για την έκδοσή του ή μη στην Τουρκία. Τον συνέλαβαν, μάλιστα, στη Διεύθυνση Αλλοδαπών όπου πήγε για δακτυλοσκόπηση, που απαιτείται για την ολοκλήρωση της ανανέωσης της άδειας διαμονής του. Άλλη μια περίπτωση συνεργασίας των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας ενάντια στους αγωνιστές και τους λαούς. Να αποτραπεί η έκδοσή του!

Να μην εκδοθεί στην Τουρκία ο Ετζεβίτ Πιρόγλου

Άλλος ένας πολιτικός πρόσφυγας, ο Ετζεβίτ Πιρόγλου, κινδυνεύει να εκδοθεί στο αντιδραστικό καθεστώς του Ερντογάν. Συνελήφθη κι αυτός έπειτα από - δεύτερο στη σειρά - αίτημα του τουρκικού κράτους και διεθνές ένταλμα σύλληψης της Interpol στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος». Στη Σερβία όπου βρισκόταν είχε φυλακιστεί για 36 μήνες και απελευθερώθηκε μετά από απεργίες πείνας. Τότε είχε εκδοθεί και το πρώτο ένταλμα. Κατηγορείται για «τρομοκρατική», λεγόμενη, δράση λόγω της συμμετοχής του σε αγώνες «από την εξέγερση στο πάρκο Γκεζί, το 2013, μέχρι τη Ροζάβα», όπως αναφέρεται. Να μην εκδοθεί!

Αέρας στα τρύπια πανιά της ακροδεξιάς

Στα μέσα Φλεβάρη, ο Καρατζαφέρης έδωσε μια συνέντευξη στο ραδιόφωνο των Παραπολιτικών στην οποία είπε πολλά, ίσως περισσότερα απ' όσα άντεχε το κόμμα που ίδρυσε, ο ΛΑΟΣ, ο οποίος τον διέγραψε λίγες μέρες μετά λόγω της στήριξής του στην κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό, αλλά και της στάσης του απέναντι στην Καρυστιανού, για την οποία είπε πως δεν είναι περισσότερο θλιμμένη από τους υπόλοιπους συγγενείς και «λειτουργεί ως πρόεδρος της ενωμένης αντιπολίτευσης».

Ο αυτοαποκαλούμενος «πατριάρχης» του εθνικιστικού χώρου έκανε την πρόταση για συνεργασία των κομμάτων της ακροδεξιάς, ώστε να βρεθούν είτε στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης είτε στη θέση της συγκυβέρνησης μαζί με τη ΝΔ, ώστε να μην αφήσουν και τις δυο θέσεις στην ...αριστερά, δηλαδή το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ. Θεωρεί ότι η συγκυρία είναι πολύ ευνοϊκή για κάτι τέτοιο, όχι μόνο λόγω των ποσοστών της ακροδεξιάς στις εκλογές και τις δημοσκοπήσεις, αλλά και λόγω της διεθνούς συγκυρίας που δημιουργεί τόσο η εκλογή Τραμπ, όσο και η παρουσία ηγετικών μορφών όπως η Μελόνι, ο Όρμπαν και η Λεπέν στην Ευρώπη. Διεκδίκησε, μάλιστα, και δάφνες πέραν των συνόρων λέγοντας: «Εμένα μου αρέσει πολύ ο Τραμπ. Αυτά τα οποία είχαμε διατυπώσει, και αυτό ακούγεται για πρώτη φορά ίσως, μαζί με τον Φάρατζ όταν στήσαμε τους ευρωσκεπτικιστές το 2004, ως πρόεδρος εκείνος αντιπρόεδρος εγώ, αυτόν τον ίδιο σκελετό ο Φάρατζ τον έχει δώσει στον Τράμπ και έχει υιοθετήσει μια σειρά πραγμάτων. Επομένως εγώ είμαι απόλυτα σύμφωνος. Και εδώ θα αλλάξουν πράγματα».

Ίσως ο Τραμπ να μην του χρωστάει και τόσο μεγάλη χάρη, όμως όλα σχεδόν τα επιφανή στελέχη της ελληνικής ακροδεξιάς είναι πολιτικά παιδιά του. Πρώτος και καλύτερος ο Βελόπουλος, τον οποίο αυτός «ανακάλυψε» όταν ήταν ακόμη στο ΠΑΣΟΚ, ο Μπογδάνος, ο Στίγκας και το ...στερνοπούλι του, η Λατινοπούλου. Και, φυσικά, το ...μισό υπουργικό συμβούλιο του Μητσοτάκη, Βοριδής, Γεωργιάδης και Πλεύρης. Ο ΛΑΟΣ ήταν το εργαστήριο που εξέθρεψε όλους αυτούς και γι' αυτό ο Καρατζαφέρης θεωρούσε πως η Χρυσή Αυγή έκανε ζημιά σε έναν χώρο που εκείνος κατάφερε μετά από μεγάλες προσπάθειες να κατοχυρώσει στην ελληνική πολιτική σκηνή.

Σήμερα, οι προσπάθειες εκείνης της εποχής φαίνεται να καρποφορούν περισσότερο από ποτέ. Κόμματα με ανοικτά εθνικιστικές, ρατσιστικές και ακροδεξιές θέσεις όχι μόνο βρίσκονται στη Βουλή, αλλά στις δημοσκοπήσεις αγγίζουν συνολικά ποσοστά της τάξης του 20%, κάνοντας, έτσι, την πρόταση για κοινό βηματισμό τους να ακούγεται ρεαλιστική.

Αυτή η ακροδεξιά έχει, ίσως για πρώτη φορά σε τέτοια κλίμακα, τη διεθνή της αναφορά και στην Ευρώπη, αλλά κυρίως στο μεγάλο αφεντικό της ελληνικής άρχουσας τάξης, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Και τοποθετείται στα δεξιά μιας ΝΔ που είναι ήδη κι αυτή μετατοπισμένη προς τα δεξιά και τραβάει όλο και δεξιότερα. Ωστόσο, η νεοναζιστική τάση και έκφραση δεν είναι εμφανής και κυρίαρχη, όπως ήταν στη Χρυσή Αυγή, αλλά παραμένει καλυμμένη και σε δεύτερο πλάνο, έτοιμη προς πάσα χρήση αν και εφόσον χρειαστεί.

Έτσι, ο ρόλος της ακροδεξιάς μέσα στο αστικό πολιτικό σύστημα είναι διπλός: Από τη μια είναι αποδέκτης της λαϊκής οργής και δυσαρέσκειας απέναντι στη βάρβαρη επίθεση και την διατηρεί, έτσι, μέσα στα πλαίσια της αστικής πολιτικής. Από την άλλη, είναι εκφραστής της γενικότερης δεξιάς μετατόπισης του πολιτικού σκηνικού. Τον ρόλο αυτό δεν θα μπορούσε να τον παίξει αν δεν υπήρχαν οι αδυναμίες των δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος να απαντήσουν στην επίθεση και να εκφράσουν τις πραγματικές ανάγκες του λαού και της νεολαίας.

Έτσι, ο χώρος αυτός θα μπορέσει να χρησιμοποιηθεί, αν χρειαστεί, για να σταθεροποιησει την αστική εξουσία, όπως είχε κάνει ο ΛΑΟΣ το 2011 στην κυβέρνηση Παπαδήμου. Το αν προαλείφεται για κάτι περισσότερο, ίσως και για να αναλάβει ο ίδιος την πολιτική διαχείριση του συστήματος στην Ελλάδα, είναι κάτι που δεν φαίνεται προς το παρόν. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο

ότι ο «πατριάρχης» σχεδόν δηλώνει θαυμαστής του Μητσοτάκη και, με την πρότασή του, στοχεύει στην ανάδειξη αυτού του χώρου στη θέση του συγκυβερνήτη και όχι του κυβερνήτη. Ο λόγος δεν είναι απλά ότι δεν φτάνουν τα ποσοστά, αλλά ότι η ΝΔ διατηρεί ακόμα το σημαντικό προβάδισμα, παρά τη φθορά της του τελευταίου διαστήματος, πράγμα που σημαίνει ότι εξακολουθεί να είναι η πρώτη επιλογή των κέντρων εξουσίας.

Όταν ο Καρατζαφέρης λέει πως «Ούτε ο Βελόπουλος είναι Ορμπάν, ούτε η Λατινοπούλου είναι Μελόνι. Ας καταλάβουν λοιπόν τα πραγματικά τους μεγέθη», δεν θέτει ένα ζήτημα προσωπικοτήτων, αλλά την εκτίμησή του πως για την Ελλάδα δεν έχει γίνει η επιλογή της ανάθεσης στον ακροδεξιό-εθνικιστικό χώρο της αστικής διαχείρισης, παρά την ευνοϊκή, γι' αυτόν, διεθνή συγκυρία. Αυτή την εκτίμηση ίσως να μην την συμμερίζονται όλοι στον χώρο κι αυτή είναι μάλλον μια από τις αι-

τίες για τις κόντρες στο εσωτερικό του, εκτός, φυσικά, από τις προσωπικές φιλοδοξίες.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που είναι ξεκάθαρο είναι ότι ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, ο αντικομμουνισμός βρίσκουν πρόσφορο έδαφος να αναπτυχθούν. Και αυτό το έδαφος δεν το δημιουργούν τα κόμματα της ακροδεξιάς, που δημιουργούνται, αναδεικνύονται και ενισχύονται από τη μια μέρα στην άλλη. Το δημιουργούν τα βασικά κόμματα του συστήματος με την πολιτική τους, το δημιουργεί η κατάσταση στον κόσμο, για την εξέλιξη της οποίας οι λαοί έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν, το δημιουργεί η καπιταλιστική βαρβαρότητα και η ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Αυτοί είναι οι βασικοί αντίπαλοι του λαού, από την αναμέτρηση μαζί τους θα κριθεί η τύχη της κάθε ακραίας έκφρασης του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Για τη Σιάνα που χάσαμε

Μέσα σε κλίμα μεγάλης συγκίνησης και θλίψης, την Τρίτη 11 Μάρτη αποχαιρέτησαμε στην Αργαλαστή την Αναστασία (Σιάνα) Τσιρπινάκη στο τελευταίο της ταξίδι. Στην κηδεία της παρευρέθηκε πολύς κόσμος από Λαύκο και Αργαλαστή αλλά και φίλοι και σύντροφοι από πολλά μέρη, με τους οποίους η Σιάνα είχε οικοδομήσει σχέσεις ζωής.

Μεγάλη και ξεχωριστή η παρουσία πολλών μαθητών και συναδέλφων της που τους είχε κερδίσει με τη μαχητική της στάση και τη συνειδητή της προσπάθεια στην εκπαίδευση.

Ο Σύλλογος Διδασκόντων του Γυμνασίου Αργαλαστής με ανακοίνωσή του έκφρασε τη βαθιά του θλίψη για τον θάνατο της αγαπημένης συναδέλφου Αναστασίας (Σιάνας) Τσιρπινάκη: «Η Σιάνα ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος, με απόλυτη αφοσίωση

στη δουλειά της και μεγάλη αγάπη για τα παιδιά. Υπηρετήσε την εκπαίδευση με μεγάλη αυταπάρνηση μέχρι και την τελευταία μέρα πριν τη συνταξιοδότησή της, την οποία δυστυχώς δεν χάρηκε. Μια γλυκιά παρουσία στο σχολείο, που ενέπνεε ηρεμία και απέπνεε πραότητα. Θα τη θυμόμαστε πάντα με πολλή αγάπη».

Η Αναστασία Τσιρπινάκη, η Σιάνα, όπως την ξέραμε όλοι, έφυγε από κοντά μας το πρωί του Σαββάτου 8 Μάρτη για το τελευταίο ταξίδι, νικημένη από την καρδιά της. Μια καρδιά που νοιαζόταν και αγαπούσε πολύ κόσμο.

Γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1956 στην Καβάλα και είχε την ατυχία να χάσει από μικρή ηλικία τους γονείς της. Αυτή η απώλεια την είχε ατσαλώσει, αλλά ταυτόχρονα την είχε κάνει και πολύ ευαίσθητη με όλους τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν. Σπούδασε στο Μαθηματικό Θεσσαλονίκης όπου και εντάχθηκε στο φοιτητικό κίνημα και την ΠΠΣΠ και στη συνέχεια στο ΚΚΕ(μ-λ). Συμμετείχε αποφασιστικά στην ανασυγκρότηση της οργάνωσης το 1982 και είχε αναλάβει για χρόνια την ευθύνη του βιβλιοπωλείου στη Θεσσαλονίκη.

Η Σιάνα παρέμεινε μέχρι τέλους άνθρωπος της Αριστεράς και μάχιμη εκπαιδευτικός. Τα τελευταία χρόνια, «μπουκτισμένη» από τις μεγάλες πόλεις, επέλεξε να ζήσει στην επαρχία, στον Λαύκο της Μαγνησίας, και να διδάξει στο Γυμνάσιο της Αργαλαστής όπου οι μαθητές της την αγάπησαν καθώς ξεχώριζε για το πραγματικό ενδιαφέρον της για αυτούς.

Η Σιάνα της παρέας, της φιλίας, των τραγουδιών του Καζαντζίδη που τόσο αγάπαγε. Η Σιάνα του κρασιού, του τσίπουρου και του πολύ τσιγάρου δεν είναι πια κοντά μας. Αλλά όλοι, φίλοι και σύντροφοι, θα τη θυμόμαστε με αγάπη και σεβασμό, μία αγωνίστρια της ζωής, έναν απόφοιο άνθρωπο.

Προσφορά

Ο Σ.Μ. προσφέρει το ποσό των 50 ευρώ στη μνήμη της Σιάνας.

ΤΕΜΠΗ - ΜΑΤΙ

Η ενοχή του συστήματος δεν έχει κομματικό χρωματισμό

Ενώ συμπληρώνονταν 2 χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη και η χώρα συγκλονιζόταν από τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις του λαού και της νεολαίας, στο εφετείο πλημμελημάτων εξελισσόταν η δίκη σε δεύτερο βαθμό για ένα ακόμη έγκλημα, την πυρκαγιά στο Μάτι. Η προσέγγιση που επικρατεί στα αστικά ΜΜΕ είναι η παράλληλη αναφορά των δύο γεγονότων, προκειμένου να εξυπηρετηθεί η αντιπαράθεση ανάμεσα στα αστικά κόμματα. Ο λαός αυτό το λέει «*δύο γάιδαροι μαλώνανε σε ξένο αυχώνα*»... Γιατί η αντιπαράθεση στην πραγματικότητα είναι ανάμεσα σε ένα ολόκληρο σύστημα και τον λαό που παλεύει για τη ζωή του.

Στο στόχαστρο είναι και πάλι ο λαός

Με αφορμή την εισήγηση της εισαγγελίας στο εφετείο για την πυρκαγιά στο Μάτι, την Πέμπτη 13 Μάρτι, τα αστικά κόμματα αναθέρμαναν τις τοποθετήσεις τους για το έγκλημα του 2018. Η εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή 12 κατηγορουμένων, ανάμεσα στους οποίους είναι η Ρένα Δούρου, τότε περιφερειάρχης Αττικής, ο τότε γενικός γραμματέας Πολιτικής Προστασίας και ο τότε Δήμαρχος Ραφίνας-Πικερμίου.

Στην πραγματικότητα, βρήκαν μια ακόμη ευκαιρία να επιτεθούν στον λαό, υποποιώντας τη μεγαλειώδη του συμμετοχή στην απεργία

και την απεργιακή συγκέντρωση και προσπαθώντας με επιτηδευμένους παραλληλισμούς να μειώσουν τα πραγματικά μεγέθη. Αστοί δημοσιογράφοι γέμισαν πολλές σελίδες με σχετικές αναλύσεις, άλλοι επιχειρώντας να εντοπίσουν «τις διαφορές» ανάμεσα στα δύο γεγονότα και το πώς επέδρασαν, άλλοι προβάλλοντας τη διαφορετική αντιμετώπιση των συγγενών του Ματιού με εκείνους των Τεμπών και τράβα κορδέλα...

Είναι φανερό ότι η προσδοκία του συστήματος, των διαχειριστών του και του λοιπού του προσωπικού είναι να στοχοποιηθεί ο ίδιος ο λαός και η αμφισβήτηση που εκφράζει με κάθε τρόπο. Από τις μεγάλες συγκεντρώσεις και την απεργία, μέχρι τις δικές τους δημοσκοπήσεις, αυτό που εκφράζεται είναι η γύμνια του βασιλιά, η αδυναμία να αποκατασταθεί κάποιο ψήγμα εμπιστοσύνης στο σύστημα και τους θεσμούς του.

Στο ίδιο πλαίσιο θα μπορούσαμε να πούμε ότι εντάσσεται και η εξέλιξη των τελευταίων ημερών, με την απόφαση Τριαντόπουλου να πάει απευθείας στον «φυσικό δικαστή», όπως δήλωσε ο ίδιος, παρακάμπτοντας την προανακριτική. Είτε είναι «παλικαριά» είτε όχι -εξαρτάται από ποια πλευρά του φάσματος κοιτάζει κανείς...- γίνεται προσπάθεια να αξιοποιηθεί κατάλληλα στην επιχείρηση επαναφοράς της χαμένης αίγλης της αστικής δικαιοσύνης.

Οι κρατικές υποδομές στην υπηρεσία... του κεφαλαίου

Αυτός είναι ένας τρόπος να γίνει η ανάγνωση της ειδησεογραφίας. Όμως, η παράλληλη αναφορά των δύο εγκληματικών γεγονότων μπορεί να έχει ένα και μόνο περιεχόμενο, όταν η προσέγγιση δεν γίνεται από την αστική πλευρά. Και το περιεχόμενο αυτό δεν είναι άλλο από τον τρόπο που αντιλαμβάνεται το πολιτικό προσωπικό της κυρίαρχης τάξης τις υποχρεώσεις του απέναντι στον λαό. Στους καιρούς της υποχώρησης και της ήττας, οι υποχρεώσεις αυτές παύουν να είναι τέτοιες και γίνονται φιλοδωρήματα, δεν έχουν το βλέμμα στον λαό, αλλά στην κερδοφορία του κεφαλαίου και τη διαίωξη της ιδεολογίας του.

Έτσι λοιπόν, καμία αστική κυβέρνηση δεν νιώθει την υποχρέωση να παράσχει ασφαλείς μετακινήσεις για τον λαό και τη νεολαία, καμία κυβέρνηση δεν νιώθει την υποχρέωση να εξασφαλίσει αντιπυρικό σχεδιασμό και προστασία. Το «πάμε κι όπου βγει» έγινε σλόγκαν που εκφράζει ακριβώς την αδιαφορία του συστήματος για τη ζωή του λαού και της νεολαίας.

Αυτό που το σύστημα των δολοφονικών πολιτικών πασχίζει να διαφυλάξει με νύχια και με δόντια είναι οι σχέσεις εξάρτησης με τα ξένα αφεντικά του, γι' αυτό αποψίλωσε τον

ΟΣΕ από το απαραίτητο προσωπικό στην περίοδο των μνημονίων. Κι αυτό για το οποίο σίγουρα δεν ενδιαφέρεται να ξεδέψει ούτε ευρώ είναι η αντιπυρική προστασία. Πλησιάζει, άλλωστε, ο καιρός που θα κυνηγάνε για δεύτερη χρονιά τους ιδιοκτήτες να καθαρίσουν κήπους και χωράφια, υποχρεώνοντάς τους σε νέα έξοδα, τρομοκρατώντας με υπέρογκα πρόστιμα και, κυρίως, εξασφαλίζοντας ότι η ευθύνη για οτιδήποτε συμβεί θα έχει ήδη μετακυλιστεί στις πλάτες του λαού.

Για να ζήσουμε πρέπει ν' αγωνιστούμε!

Η εγκληματική πολιτική του συστήματος είναι ενιαία και υπηρετεί ένα ενιαίο δόγμα: ότι οι ζωές του λαού και της νεολαίας είναι αναλώσιμο υλικό. Τι κι αν καίγονται στις πυρκαγιές, αν πνίγονται στις πλημμύρες, αν πυροβολούνται στις πλατείες, αν δολοφονούνται στις σκαλωσιές, αν σκοτώνονται στα τρένα... Το ζητούμενο είναι να εξασφαλίσει το σύστημα την κυριαρχία του και τη διαίωξή της.

Στις 28 του Φλεβάρη ένιωσαν αδύναμοι απέναντι στον λαό και την επιμονή του να παραμείνει στους δρόμους. Η συντήρηση αυτής της επιμονής, η παραμονή του λαού και της νεολαίας στους δρόμους του αγώνα είναι όρος για την ίδια τη ζωή. Απέναντι σε κάθε κυβέρνηση, απέναντι σε ένα ολόκληρο σύστημα που δολοφονεί.

Ακροδεξιές επιθέσεις λογοκρισίας και φόβου

Μέσα στη γενικευμένη αναταραχή που επικρατεί στο πολιτικό σκηνικό της χώρας και τη συνολική αστάθεια που χαρακτηρίζει τις πολιτικές εξελίξεις διεθνώς, γίνονται αγωνιώδεις προσπάθειες από την ακροδεξιά να αντλήσει πολιτικά οφέλη. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι κινήσεις του κόμματος Νίκη και εκπροσώπων της εκκλησίας να αναδειχθούν ως υπερασπιστές της ορθοδοξίας. Μέσα από τον σκοταδισμό και τη θρησκοποίηση προσπαθούν να παρέμβουν δεξιά τους της δεξιάς κυβέρνησης και να κατοχυρώσουν τον ρόλο τους ως υπερασπιστές της ορθοδοξίας.

Η τραμπούκικη επίθεση του βουλευτή της Νίκης, Νίκου Παπαδόπουλου, στην Εθνική Πανακοθήκη, που είχε ως αποτέλεσμα τον βανδαλισμό τεσσάρων έργων του Χριστόφορου Κατσαδιδιώτη και οι επακόλουθες επιθέσεις από φανατικούς χριστιανούς έγιναν με σκοπό να προκαλέσουν έντονη συζήτηση. Δεν είναι τυχαίο ότι η επίθεση έγινε από τον ίδιο τον βουλευτή. Τόσο αυτός και οι ακροδεξιές απόψεις του όσο και τα πλάνα που τραβήχτηκαν από τις κάμερες ασφαλείας της πινακοθήκης προβλήθηκαν από τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης τις μέρες που ακολούθησαν. Η ανάδειξη του μίσους και του φόβου με μεσαιωνικές πρακτικές χαρακτηρίζει τη ρητορική αυτών των σκοταδιστικών κύκλων.

Παράλληλα διεξάγεται άλλη μια «ιερή» μάχη με κέντρο τη Βόρεια Ελλάδα. Αφορμή αποτέλεσε η αφίσα με την οποία ο νηοποιός Ζαραβίτικος προβάλλει τις παραστάσεις του και στην οποία φέρεται να χρησιμοποιεί στη σάτιρα του αναφορές στον Χριστό. Μικρός αριθμός μοναχών, (ψευτο)παππάδων και πιστών, με εικόνες και σταυρούς στα χέρια, συγκεντρώθηκαν στο

κέντρο της Θεσσαλονίκης με αίτημα να μη πραγματοποιηθεί η παράσταση. Είχε προηγηθεί η ακύρωση των παραστάσεων σε Τρίκαλα και Αγρίνιο μετά από παρέμβαση της Εκκλησίας προς τις Δημοτικές αρχές, αφού σε αυτές τις περιπτώσεις οι χώροι στους οποίους θα γίνονταν οι παραστάσεις ανήκαν στους Δήμους, οι οποίοι και υπέκυψαν στις πιέσεις.

Δεν είναι πρώτη φορά που η ακροδεξιά και η Εκκλησία ακολουθούν τέτοιες μεσαιωνικές μεθόδους. Τρέφονται από τον παραλογισμό, την αμάθεια, τη θρησκοποίηση και τις προκαταλήψεις και δυναμώνουν μέσα από τη διαστρέβλωση της επιστήμης και της Ιστορίας. Η συζήτηση που ανοίγει σχετικά με το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση και το δικαίωμα του καλλιτέχνη να εκφράζεται χωρίς λογοκρισία, παρότι είναι σωστή, δεν αρκεί για να απαντήσει το φαινόμενο, ιδιαίτερα σε περιόδους σαν αυτή που διανύουμε. Όταν δε η συζήτηση ανοίγει στα πρωινάδικα και η υπεράσπιση της ελευθερίας στην έκφραση ανατίθεται σε τύπους σαν τον Ευαγγελιάτο, τότε η κατάσταση γίνεται επικίνδυνη.

Αυτές οι φασιστικές δράσεις στην πραγματικότητα δεν είναι εχθρικές προς την πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση. Η φασιστικοποίηση του δημόσιου βίου, που εντείνεται ως επιλογή του συστήματος, ιδιαίτερα από την πανδημία και έπειτα, πριμοδοτεί αυτές τις πρακτικές. Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση δεν αντέδρασε απέναντι στην τραμπούκικη επίθεση του βουλευτή του κόμματος ΝΙΚΗ. Δεν θέλει να ανοίξει μέτωπο με την Εκκλησία, φοβούμενη πως θα ενεργοποιηθεί και άλλες αντίρροπες δυνάμεις. Σε μια περίοδο που δέχεται αφόρητες πιέσεις από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, με

τον λαό να έχει βγει μαζικά στον δρόμο και να αρνείται να το ξεχάσει, με τις δημοσκοπήσεις να ρίχνουν τα ποσοστά της ΝΔ, το τελευταίο που θέλει η κυβέρνηση είναι να ανοίξει άλλο ένα μέτωπο στα δεξιά της. Η δημοσκοπική άνοδος που παρουσιάζουν τα ακροδεξιά μορφώματα του Βελόπουλου και της Λατινοπούλου έχει δημιουργήσει τριγμούς και στο εσωτερικό της ΝΔ και σε αυτή τη φάση δεν επιλέγει να τα βάλει και με τους θρησκοθήκτους.

Από την άλλη, ποια ελευθερία στην έκφραση να υπερασπιστεί η κυβέρνηση που απολύει, για πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση και μετά, δημοσίους υπαλλήλους για τη συνδικαλιστική τους δράση; Ποια ελευθερία λόγου να επικαλεστεί, όταν καλεί σε απολογία εκπαιδευτικού, επειδή δεν συμφωνεί με τις ανακοινώσεις που έβγαλε το συνδικαλιστικό τους σχήμα; Ποια είναι η αστική δημοκρατία, όταν συλλαμβάνονται νέοι άνθρωποι επειδή κρατούσαν την Παλαιστινιακή σημαία; Ακόμα και στο ζήτημα της τέχνης, όπου μπορεί τη λογοκρίνει επίσημα και χωρίς να το μαθαίνει κανείς, υπήρξαν καταγγελίες εργαζόμενων, νηοποιών του ΚΘΒΕ, ότι λογοκρίθηκε παράσταση επειδή στο κείμενο γίνονταν αναφορές στη δολοφονία Γρηγορόπουλου και την κρατική καταστολή και απαιτήθηκε από τους υπεύθυνους να διαγραφούν τα αποσπάσματα λίγο πριν την επίσημη πρεμιέρα του έργου.

Η κυβέρνηση και τα κέντρα εξουσίας δείχνουν ανοχή στις σκοταδιστικές, επιθέσεις επειδή γνωρίζουν ότι οι εκφραστές τους προέρχονται από την ίδια μήτρα. Ανάλογα με την πολιτική κατάσταση και τις στοχεύσεις του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, άλλοτε περιορίζουν και άλλοτε ενισχύουν φασιστικά μορφώματα και πρακτικές. Παρότι η κυβέρνηση ζορίζεται με την πίεση που δέχεται από τα δεξιά της, δεν ανοίγει μέτωπο αντιπαράθεσης. Με την ακροδεξιά θα αντιπαρεθεί στην κλήση και εκεί το μεταξύ τους αποτέλεσμα θα το ορίσουν, σε σημαντικό βαθμό, τα κέντρα εξουσίας και τα σχέδιά τους για την περιοχή και τη χώρα. Σε αυτή τη φάση ο μεγάλος της πονοκέφαλος είναι ο λαός και η νεολαία, που βρίσκονται σε αναβρασμό μετά την ιστορική απεργία στις 28/2. Οι απαγορεύσεις, η περιστολή δημοκρατικών δικαιωμάτων, οι διώξεις και η λογοκρισία είναι στην επίσημη ατζέντα της κυβέρνησης και του κράτους και στοχεύουν τους αγωνιστές, τους εργαζόμενους, τους μαθητές και τους φοιτητές. Ξέρουν ότι είναι οι μόνοι που πραγματικά μπορούν να βάλουν φωτιά σε πόλεις και χωριά και να τους κάνουν να χάσουν τον ύπνο τους.

Τι κινητοποίησε τις λαϊκές μάζες και πώς θα παραμείνουν στον δρόμο του αγώνα;

Το μεγαλειώδες, μαζικό λαϊκό ξέσπασμα που ζήσαμε στις 26 Γενάρη και ιδιαίτερα στις 28 Φλεβάρη, αλλά και οι μαζικότερες κινητοποιήσεις των επόμενων ημερών, έφεραν ξανά και ορμητικά στο προσκήνιο τον λαϊκό παράγοντα. Και τάρραξε για τα καλά το αστικό πολιτικό σύστημα. Όχι μόνο τη Νέα Δημοκρατία και την κυβέρνησή της, αλλά και τη λεγόμενη αντιπολίτευση. Τώρα, τρέχουν και δεν φτάνει το αστικό πολιτικό προσωπικό: οι μεν κυβερνητικοί για να περιορίσουν όσο το δυνατόν περισσότερο την πολιτική τους ζημιά, η δε «αντιπολίτευση» για να δει πώς μπορεί να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και να κερδίσει πόντους στο αστικό πολιτικό παιχνίδι. Όλοι τους, όμως, με τον ίδιο κι απaráλλαχτο παρονομαστή: να διαχειριστούν τη λαϊκή οργή, να φύγει ο λαός από τους δρόμους, να αποκατασταθεί η αστική «κανονικότητα» και να περάσει η ξανά πρωτοβουλία στα χέρια της άρχουσας τάξης και των «θεσμών» της. **Το επικίνδυνο «διάλειμμα» πρέπει να τελειώσει** και σε αυτό κρίνονται όλοι τους στα μάτια των ξένων και ντόπιων αφεντικών τους. Η μεν κυβέρνηση για να αποδείξει ότι μπορεί να συνεχίσει να εφαρμόζει την αντιλαϊκή πολιτική που της έχουν αναθέσει, οι δε υπόλοιποι για να αποδείξουν ότι μπορούν να αποτελέσουν αξιόπιστη εναλλακτική πολιτική λύση, αυτήν που τόσο ανάγκη έχει αυτό το βάρβαρο σύστημα προκειμένου να διατηρεί τη δυνατότητα διαχείρισης των λαϊκών μαζών. Από δίπλα τους και οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ, οι οποίοι κάνουν και αυτοί με τη σειρά τους, ότι μπορούν για να επιστρέψει η «μπάλα» στα πλαίσια του αστικού κοινοβουλευτισμού.

Έχει βαθιές αιτίες αυτό το «διάλειμμα»...

Το γιατί βγήκε ο λαός στο δρόμο είναι πολύ καθαρό για όποιον θέλει να το δει. Αυτά που τον κινητοποίησαν, οι αιτίες του μαζικού ξεσπάσματος βρίσκονται μέσα σε όλα αυτά που βιώνει εδώ και δεκαετίες και ισοπεδώνουν τη ζωή και τα δικαιώματά του:

- Είναι η οργή που συσσωρεύεται για μια πολιτική που του στερεί το δικαίωμα στη δουλειά, στην εκπαίδευση, στην ασφάλιση, στην περίθαλψη, σε μια ζωή με αξιοπρέπεια. Μια πολιτική που τον θυσιάζει ανενδοίαστα στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους και των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών των

ΗΠΑ και της ΕΕ. Μια πολιτική που αδιαφορεί προκλητικά για την προστασία του και τον αφήνει να πνιγεί, να καεί, να σκοτωθεί.

- Είναι η ασφυξία που νιώθει κάτω από την έλλειψη πολιτικής προοπτικής και οράματος την ώρα που:

- Το αστικό αφήγημα περί ανάπτυξης καταρρέει και οι αστικές πολιτικές δυνάμεις πασχίζουν να λύσουν το πρόβλημα της εξαρτημένης ντόπιας άρχουσας τάξης που προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στους ανταγωνισμούς των ξένων «προστατών» της.

- Οι αυταπάτες περί «αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης» έχουν καταρρεύσει με πάταγο.

- Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες βολεύονται με τη διάλυση του εργατικού κινήματος και την αναπαράγονται.

- Το μέλλον φαντάζει όλο και πιο δυσοίωνο, με το αίμα του ουκρανικού και του παλαιστινιακού λαού να ρέει ασταμάτητα και να προετοιμάζονται οι όροι για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

- Είναι η προκλητική στάση της κυβέρνησης εδώ και έξι χρόνια εφαρμόζει τις πιο βάρβαρες και ληστρικές πολιτικές, παρουσιάζοντας το μαύρο - άσπρο. Που μιλάει για ανάπτυξη και εννοεί τη σύνθλιψη των δικαιωμάτων λαού και νεολαίας. Που μιλάει για σταθερότητα και ασφάλεια, ενώ στηρίζει αδιαμαρτύρητα τα πιο αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστών και έχει μετατρέψει τη χώρα σε ένα απέραντο νατοϊκό ορμητήριο.

- Και φυσικά ήταν αυτό καθαυτό το έγκλημα των Τεμπών, η κυνική απόδειξη όλων των παραπάνω και η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Ένα έγκλημα που από την πρώτη στιγμή συνοδεύτηκε από μια προκλητική διαχείριση από την πλευρά της κυβέρνησης, που το αντιμετώπισε ως ένα ενοχλητικό εμπόδιο στην ήδη καθυστερημένη πορεία της προς τις βουλευτικές κάλπες και αποποιούμενη κάθε ευθύνης.

...και είχε προϊστορία

Τα δείγματα της λαϊκής οργής είχαν ήδη εκδηλωθεί και είχαν ήδη ανησυχήσει το αστικό πολιτικό σύστημα:

- Μέσα στην πανδημία, με τις κινητοποιήσεις λαού και υγειονομικών ενάντια στη δολοφονική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης και τη διάλυση του συστήματος

περίθαλψης. Αλλά και με τις νεολαιίστικες κινητοποιήσεις ενάντια στην κρατική καταστολή που «ξεσάλωσε» μέσα στην πανδημία.

- Με τον μαζικό απεργιακό αγώνα ενάντια στον αντεργατικό τερατούργημα Χατζηδάκη.

- Με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια που ξανάφεραν το φοιτητικό κίνημα στο προσκήνιο με ορμή και διάρκεια.

- Με τις πρόσφατες μαζικές κινητοποιήσεις στο Πολυτεχνείο και στην 6^η Δεκέμβρη του 2024.

- Αλλά και με τα τεράστια ποσοστά της αποχής από τις κάλπες στις βουλευτικές εκλογές και τις ευρωεκλογές, που πολλοί έσπευσαν να τα λοιδορήσουν και να τα αποδώσουν στην απολιτική και την αδιαφορία.

Δεν ήταν, λοιπόν, μια απροσδόκητη εξέλιξη και όσοι ήθελαν να δουν αυτές τις διεργασίες μπορούσαν να το κάνουν (γιατί υπήρχαν και αυτοί που σιχτίριζαν τον λαό, που θεωρούσαν ότι είναι βολεμένος, άβουλος, άξιος της μοίρας του και αντάξιος των «ηγετών» του). Μπορεί να μην ήταν δυνατόν να προβλεφθεί ο ακριβής χρόνος, ο τρόπος και η αφορμή, όμως ο λαός είχε δώσει τα δείγματά του. Γιατί η βάρβαρη πολιτική και τα πολιτικά σπριγμάτα της είχαν προ πολλού **αποκαλυφεί** μπροστά στα μάτια του. Με τον ίδιο τρόπο που αντιλήφθηκε και το έγκλημα στα Τέμπη ως ένα **προδιαγεγραμμένο** έγκλημα.

Ναι, αλλά τι ζητούσε;

Ο λαός, λοιπόν, συσπειρώθηκε και διαδήλωσε συνολικά ενάντια στη βαρβαρότητα της αστικής πολιτικής και την κυβερνητική προκλητικότητα. **Αναζητούσε διέξοδο στο συνολικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει.** Έκφρασε την αλληλεγγύη του στους χαροκαμένους γονείς και συγγενείς των θυμάτων, ακριβώς γιατί ένιωσε ότι αυτή η υπόθεση τον αφορά άμεσα. Και εμπνεύστηκε από τη συνολικότερη κινητοποίηση, που εντυπωσίασε ακόμη και τον ίδιο. Που γέννησε ελπίδες ακόμη και για μια νίκη (με θολό βέβαια το τι αποτελεί νίκη στη συγκεκριμένη περίπτωση). Και που σίγουρα αποτέλεσε αφορμή για σκέψη σχετικά με τα επόμενα βήματά του, με τις συνολικότερες δυνατότητες του λαϊκού παράγοντα.

Και όπως κάθε φορά, έτσι και τώρα βρήκε μπροστά του και δίπλα του **τα κάθε λογής εμπόδια που ορθώνει ο αρνητικός πολιτικός συσχετισμός:** τις πολιτικές και συνδικαλιστικές ηγεσίες και την αστικορεφορμιστική τους ιδεολογική πραγματικότητα, την ασφυκτική υποταγή στα κοινοβουλευτικά πλαίσια, τους «δημοκρατικούς θεσμούς» που όλοι επικαλούνται και στους οποίους κανείς δεν πιστεύει.

Γι' αυτό και υπερπροβλήθηκαν συνθήματα όπως το «Όχι στη συγκάλυψη». Σύνθημα που υιοθετήθηκε από αστικές δεξιές δυνάμεις, από ρεφορμιστικές δυνάμεις, αλλά και από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της αναρχίας. Σύνθημα που

μαζί με το «Δικαιοσύνη» και το «Κάτω η κυβέρνηση» (που επίσης υπερπροβλήθηκαν) εξυπηρετεί την ανάγκη του συστήματος να φύγει η πρωτοβουλία από τα χέρια του λαού και να περάσει ξανά στα χέρια του αστικού κράτους και των «θεσμών» του. Συνθήματα σαν κι αυτά **στρώνουν ξανά τον δρόμο των αυταπατών** για την αστική «δημοκρατία».

Ποιος, λοιπόν, θα αναλάβει να «αποκαλύψει»; Μήπως οι δήθεν ανεξάρτητες επιτροπές και τα όργανα που στήνει το ίδιο το αστικό κράτος; Μήπως οι επιτροπές του αστικού κοινοβουλίου; Μήπως η «ανεξάρτητη» αστική δικαιοσύνη; Μήπως το ευρωκοινοβούλιο και οι επιτροπές της ΕΕ που επέβαλε την ιδιωτικοποίηση και τη διάλυση του σιδηροδρόμου; Ή μήπως μια επόμενη κυβέρνηση;

Και **τι ακριβώς** θα αναλάβει να «αποκαλύψει»; Ποιος έδωσε την εντολή για το μπάζωμα; Τι μετέφερε η εμπορική αμαξοστοιχία; Γιατί είχε τέτοια χάλια ο σιδηροδρόμος; Και, μάλιστα, την ώρα που κάθε βήμα οδηγεί σε μια ακόμη πτυχή της σαπίλας που χαρακτηρίζει συνολικά αυτήν την πολιτική και το σύστημα που υπηρετεί. Πού ακριβώς βρίσκεται, άραγε, το «κόκκαλο» στο οποίο πρέπει να φτάσει το «μαχαίρι» (όπως προτείνει ο Κουτσούμπας του ΚΚΕ) και ποιος, άραγε, κρατάει αυτό «μαχαίρι»;

Τι ακριβώς θα αλλάξει για τον λαό, εάν το σύστημα, προκειμένου να βγει από τη δύσκολη θέση, θυσιάσει κάποιους από το πολιτικό του προσωπικό, όπως π.χ. έκανε με τον Τσοχατζόπουλο και τον Παπαντωνίου;

Σε κάθε περίπτωση, όλη αυτή η **πολιτική και ιδεολογική θολούρα** που δημιουργείται πίσω από αυτά τα αιτήματα, μόνο τον λαό και την προοπτική του δεν εξυπηρετεί. Εξάλλου, οι ίδιες οι εξελίξεις με την προανακριτική επιτροπή της Βουλής (που είναι δήθεν η «καλή» και που διαδέχτηκε την εξεταστική επιτροπή της Βουλής, που ήταν δήθεν η «κακή») και την μεταβίβαση της υπόθεσης Τριαντόπουλου στην αστική δικαιοσύνη (που είναι, άραγε, «καλή» ή «κακή»;) δείχνουν ακριβώς τι είδους μοχλεύσεις και τι είδους διαχείριση μπορεί να γίνει από τα αστικά επιτελεία όταν η υπόθεση φύγει από τα χέρια του λαού και ανατεθεί στους «θεσμούς».

Και πώς θα το πετύχει;

Η μαζική έφοδος του λαού στο προσκήνιο, έστω και ανοργάνωτη, ταρακούνησε το αστικό πολιτικό σύστημα. Και αυτό πρέπει να είναι οδηγός για το επόμενο βήμα. **Η πρωτοβουλία μπορεί και πρέπει να μείνει στις λαϊκές και εργαζόμενες μάζες.** Και για να γίνει αυτό πρέπει να οργανώσουν την πάλη τους. Να συγκροτήσουν τα συλλογικά εργαλεία της πάλης τους. Για κάθε ζήτημα που αφορά τη ζωή τους. Να απαιτήσουν την ενεργοποίηση των σωματείων τους. Να παλέψουν για την ανατροπή της βάρβαρης αντεργατικής πολιτικής. Να παλέψουν για αιτήματα που θα φέρουν πραγματικές νίκες στην αναμέτρησή τους με το σύστημα και την πολιτική του. Οι μαθητές, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι αγρότες, οι συνταξιούχοι, όλοι όσοι βγήκαν στους δρόμους, πρέπει να παραμείνουν στο δρόμο του αγώνα. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος: **Δεν θα σταματήσουν, αν δεν τους σταματήσουμε εμείς!**

Αντισυστημικά δεκανίκια... του συστήματος

Σε κάθε περίοδο που οξύνεται η ταξική πάλη και ιδιαίτερα σε περιόδους που ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία ξεχειλίζουν από οργή και αγανάκτηση ενάντια στις αντιλαϊκές πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων, της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων, βγαίνοντας μαζικά στους δρόμους του αγώνα, επιχειρείται να στηθούν κάθε είδους πολιτικά αναχώματα απέναντί τους. Καθώς δεν επαρκούν ούτε τα ΜΑΤ, τα χημικά, οι συλλήψεις και η άγρια καταστολή, ούτε η ασύστολη καθημερινή προπαγάνδα διαστρέβλωσης για να υποτάξουν το λαό, αλλά απαιτείται να εγκλωβιστεί πολιτικά σε αδιέξοδες κατευθύνσεις που θα εκτονώσουν την οργή και θα αφυδατώσουν την αγωνιστικότητά του.

Σε περιόδους που το «παραδοσιακό» αστικό πολιτικό σύστημα διαχείρισης βρίσκεται σε αμφισβήτηση και απονομιμοποίηση από τις λαϊκές μάζες και αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα διαχείρισης της οργής και της αγανάκτησής τους είναι ανάγκη να στηθούν καινούρια πολιτικά υποστυλώματα και πάνω σε αυτά να τηριχτεί μία νέα φάση της επίθεσης στην ζωή και στα δικαιώματα τους.

Σε μία τέτοια περίοδο είτε «ξεφυτρώνουν» νέα πολιτικά μορφώματα είτε γίνεται συστηματική προβολή κάποιων υπάρχοντων που, ενώ «φυτοζωούσαν» στο περιθώριο της πολιτικής ζωής, εμφανίζονται με τους κατάλληλους μεγεθυντικούς φακούς της αστικής προπαγάνδας σαν παράγοντες που μπορούν να συλλέξουν τις διαμαρτυρίες του λαού και της νεολαίας. Για την καλύτερη επιτυχία τού όλου σχεδιασμού τους, δίνουν την ταμπέλα του «αντισυστημικού» με φανερή την προσπάθεια να αποπροσανατολίσουν από το πραγματικό περιεχόμενο και τη φύση αυτών των πολιτικών μορφωμάτων.

Στη χώρα μας, η πρώτη περίοδος της εμφάνισης των «αντισυστημικών» πολιτικών μορφωμάτων ήταν αυτή της επιβολής των αντεργατικών - αντιλαϊκών μνημονίων και της αγωνιστικής έξαρσης

του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Από τη μια εμφανίστηκαν νέα κόμματα, όπως οι «Ανεξάρτητοι Έλληνες» από το χώρο της δεξιάς και αργότερα από τον κεντρώο χώρο το «Ποτάμι», ενώ έγινε «ειδική επιλογή» για την ενίσχυση του φασιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής έτσι ώστε να συγκροτηθεί μία δύναμη κρούσης για το κτύπημα του λαϊκού κινήματος, των αγωνιστών και των οργανώσεών του. Και το φασιστικό μόρφωμα βαπτίστηκε... αντισυστημικό. Μέχρι τον Βασίλη Λεβέντη χρειάστηκε να βγάλουν από τη «ναφθαλίνη» για να παίξει και αυτός έναν θνησιγενή ρόλο για μικρό χρονικό διάστημα.

Σήμερα και κάτω από το βάρος των μαζικών κινητοποιήσεων λαού και νεολαίας για το έγκλημα των Τεμπών και της συνολικής κρίσης του αστικού πολιτικού συστήματος, «ήρθε η ώρα» να πλασαριστούν νέα «αντισυστημικά» μορφώματα για να παίξουν το ρόλο του κυματοθραύστη της λαϊκής οργής και αγανάκτησης. Πρωταγωνιστές αυτή τη φορά η Κωνσταντοπούλου με την «Πλεύση Ελευθερίας» και ο Βελόπουλος με την «Ελληνική Λύση», από διαφορετικές πολιτικές διαδρομές ο καθένας, σήμερα ενισχύουν και ενισχύονται για το δικό τους ρόλο στα πολιτικά πράγματα, είτε με το «ούτε δεξιά ούτε αριστερά» είτε με το «και με τον Τραμπ και με τον Πούτιν», για να διαμορφώσουν ένα θολό πλαίσιο αποπροσανατολισμού.

Σε αυτό έρχονται να συμβάλουν τα μαζικά μέσα εξαπάτησης και κάθε διαθέσιμο επικοινωνιακό μέσο (μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.ά) έτσι ώστε να πείσουν λαό και νεολαία ότι υπάρχουν πολιτικά σχήματα που μπορούν να εναποθέσουν τις ελπίδες και τις... ψήφους τους απέναντι σε ένα χρεοκοπημένο αστικό πολιτικό σύστημα. Και να σταματήσουν κάθε διεργασία μέσα στο λαό και τη νεολαία να στραφεί προς αριστερή και πολύ περισσότερο επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση.

Στην ουσία, η νέα επιδίωξη είναι να συγκαλυφτούν οι πραγματικές αιτίες

του εγκλήματος των Τεμπών. Αιτίες που συνδέονται άμεσα με το χαρακτήρα και τη φύση του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Και να περιοριστούν σε ζητήματα που αφορούν θέματα πολιτικής διαχείρισης, πολιτικής ευθύνης και απόδοσης δικαιοσύνης. Αυτά σε πρώτο πλάνο, γιατί ταυτόχρονα προβάλλονται και ζητήματα του γενικότερου προσανατολισμού της πολυεπίπεδης ιμπεριαλιστικής εξάρτησης με την προσθήκη νέων «προστατών» - πατρώνων.

Είναι γεγονός ότι στις μέρες μας πνέει ένας άνεμος «αντισυστημικών» σε όλο τον κόσμο, ξεκινώντας από τις ΗΠΑ και τον Τραμπ, από την Αργεντινή και τον Μιλέι μέχρι το φασιστικό AfD στη Γερμανία. Κοινό τους γνώρισμα, ότι βγαίνουν έξω από τα «παραδοσιακά» καλούπια των Ρεπουμπλικάνων, των Χριστιανοδημοκρατών είτε των Συντηρητικών πολιτικών χώρων οι οποίοι κατά βάση συγκροτούσαν για δεκαετίες το αστικό πολιτικό σύστημα. Ξεπετάχθηκαν από την ανάγκη το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα να απαντήσει στα αδιέξοδά του και έχουν στόχο να προωθήσουν ακόμα πιο αντιδραστικές πολιτικές χωρίς τα «βαρίδια» των πολιτικών χώρων από τους οποίους προέρχονται.

Η δομική κρίση του συστήματος, ο παροξυσμός των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η κατάρρευση των μεσοστρωμάτων, η πολιτική χρεοκοπία των «παραδοσιακών» αστικών σχηματισμών στη διαχείριση όλων των παραπάνω είναι από τις βασικές αιτίες της εμφάνισης όλων αυτών των «αντισυστημικών».

Σε όλα τα παραπάνω που επηρεάζουν άμεσα το ντόπιο αστικό πολιτικό σκηνικό θα πρέπει να προσθέσουμε και τις επιπτώσεις της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από ΗΠΑ - ΕΕ και ό,τι αυτή «παράγει» τόσο στην ευθυγράμμιση με τη «σωστή πλευρά της ιστορίας» όσο και στο οικονομικό επίπεδο (χρέος, ισοζύγιο πληρωμών, αποβιομηχάνιση κ.λπ.) αλλά και σε κρίσιμα ζητήματα, όπως ο αντιδραστικός ανταγωνισμός με την τούρ-

κική αστική τάξη και το Κυπριακό.

Οι «αντισυστημικοί» που προβάλλονται σήμερα δεν έχουν καμία δράση μέσα στο λαό και τη νεολαία απέναντι στην επίθεση που δέχονται σε όλα τα επίπεδα της ζωής και των δικαιωμάτων τους από την κυβέρνηση, την άρχουσα τάξη και τους ιμπεριαλιστές πατρώνες, καθώς δεν έχουν καμία τέτοια επιδίωξη.

Η σχέση τους με το λαό και τη νεολαία επιδιώκουν να είναι «μεσοιστικού» χαρακτήρα. Προσωποπαγή αρχηγικά πολιτικά μορφώματα στα οποία ο/η αρχηγός σε ρόλο νέου «σωτήρα» θα «καθαρίσουν» απέναντι στη βρωμιά και τη σαπίλα του υπάρχοντος συστήματος. Βασική τους επιδίωξη, να λειτουργήσουν σαν χώροι υποδοχής και εκτόνωσης της οργής και της αγανάκτησης του κόσμου, έτσι ώστε να μην τεθούν σοβαρότερα πολιτικά ζητήματα οργάνωσης και πάλης του λαού απέναντι στους δυνάστες του.

Από την άλλη μεριά, η ταμπέλα του «αντισυστημικού» επιδιώκει να δημιουργήσει πολιτική σύγχυση και να ενισχύσει τις θεωρίες των «άκρων», με αιχμή τον αντικομμουνισμό, που αποτελεί και την επίσημη ιδεολογική ταυτότητα του συστήματος.

Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν τέτοια «αντισυστημικά» μορφώματα σε μεγάλη άνοδο. Ανεξάρτητα από το πόσο αυτές οι δημοσκοπήσεις διαμορφώνονται ανάλογα με τις επιδιώξεις αυτών που τις κάνουν ή τις παραγγέλνουν, αποτυπώνουν μία σχετική διεύθυνση στο λαό σε επίπεδο εκλογικής προτίμησης. Μία επικίνδυνη εξέλιξη που μπορεί να αποτρέψει μόνο η οργανωμένη παρέμβαση των αριστερών και κομμουνιστικών δυνάμεων μέσα στο λαό και τη νεολαία, σε αγωνιστική κατεύθυνση αντιπαράθεσης με το σύστημα στους δρόμους του αγώνα. Μία παρέμβαση που θα ξεσκεπάσει και θα καταγγέλλει τις κοινοβουλευτικές - κυβερνητικές μανούβρες και αυταπάτες, χωρίς να γίνεται ουρά σε μικροπολιτικές επιδιώξεις αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων.

Φιλιππίνες

Οι εργάτες της Nexperia απεργούν και νικούν!

Οι μισθοί πείνας, οι επισφαλείς και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, οι εκδικητικές απολύσεις και η προσπάθεια φίμωσης κάθε συλλογικής διεκδίκησης έγιναν οι κατ'αυτές ώστε πάνω από 1.000 εργάτες και εργάτριες να απεργήσουν στην εταιρία ημιαγωγών Nexperia, στο Cabuyao της Laguna στις Φιλιππίνες, από τις 6 ως τις 8 Μάρτη. Η τριήμερη απεργιακή μάχη καταγράφεται ως μια από τις μεγαλύτερες εργατικές απεργίες στην ιστορία τους, προκαλώντας συνέπειες εκατομμυρίων στην εταιρία. Πραγματοποιήθηκε μετά από 21 γύρους αποτυχημένων διαπραγματεύσεων και αφού η εργοδοσία απέλυσε παράνομα τέσσερις συνδικαλιστές του σωματείου για τη δράση τους.

Με βασικά αιτήματα την υπογραφή συλλογικής σύμβασης με αυξήσεις στους μισθούς, την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων αλλά και την επαναπρόσληψη των απολυμένων μελών του σωματείου, οργάνωσαν τον αγώνα τους μαζικά και αποφασιστικά. Κατάφεραν να κερδίσουν αρχική αύξηση ύψους 50 πέσος

για τρία χρόνια και την επαναπρόσληψη της προέδρου και ενός στελέχους του σωματείου τους. Ξεπέρασαν την εργοδοτική τρομοκρατία, τον αποκλεισμό τροφίμων, νερού και φαρμάκων αλλά και τη διακοπή ρεύματος που επέβαλε η εργοδοσία, την κρατική καταστολή που με αυξημένες δυνάμεις προσπαθούσε να σπάσει τους απεργούς αλλά και την εκβιαστική «εντολή επιστροφής στη δουλειά» από στελέχη της εταιρίας.

Η απεργία σταμάτησε στις 8 Μάρτη, μετά από υπογραφή συμφωνίας με δέσμευση από την εταιρία ότι δεν θα υπάρχουν κυρώσεις και αντίποινα στους απεργούς. Οι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασιστικά ότι ο αγώνας δεν θα τελειώσει μέχρι να γυρίσουν και οι υπόλοιποι απολυμένοι συνάδελφοί τους. Επίσης στέλνουν ηχηρό μήνυμα στους βιομηχανικούς θύλακες του Ταναλόγκκ και στους εργαζομένους όλου του κόσμου ότι το δόγμα

του κεφαλαίου «No union, No strike» («Όχι σωματείο, Όχι απεργία») διαλύεται από τους εργαζόμενους που ενώνουν τις δυνάμεις τους μπροστά στο ταξικό τους συμφέρον. Στην περίοδο της στρατηγικής επίθεσης του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη σε όλον τον κόσμο, δεν είναι μονόδρομος η υποταγή.

Εργατικοί αγώνες ξεσπούν από άκρη σε άκρη στον κόσμο, αποσπώντας νίκες και δημιουργώντας παρακαταθήκες για τις μάχες που έρχονται. Η εργατική τάξη δεν σκύβει πειθήνια το κεφάλι όπως οραματίζεται το σύστημα, αλλά ψάχνει τη διέξοδο στη συλλογική πάλη. Η οργή, η συσσωρευμένη αγανάκτηση και ασφυξία που γεννά το σύστημα της βίας και της εκμετάλλευσης δεν χωράνε σε καλούπια συνδιαλλαγής, αλλά γίνονται το έδαφος του αγώνα για να βαδίσει το δίκιο των εργαζομένων. Ο δρόμος είναι μακρύς και το εργατικό κίνημα δεν γίνεται να τον προσπεράσει, αλλά πρέπει να τον χτίσει με τις δικές του δυνάμεις ώστε να καταφέρει να συγκροτηθεί και να αντιπαρατεθεί με τον ταξικό του αντίπαλο.

Νοσοκομεία

«Όλα είναι δρόμος»!

Ό,τι έγινε στους δρόμους της χώρας στις 28 Φεβρουαρίου ρίχνει βαριά τη σκιά του στο στριμωγμένο πολιτικό σύστημα και ειδικά στην κυβέρνηση της ΝΔ. Στον χώρο της δημόσιας περίθαλψης, το κυβερνητικό στρατόπεδο αναζητά επειγόντως «νέο αφήγημα επιτυχιών» ώστε να συγκαλύψει την ενοχή του για τη δραματική κατάσταση στα νοσοκομεία και τις δημόσιες δομές υγείας. Η δυσκολία μεγαλώνει καθώς τα υλικά για το «φτιασίδωμα» που επιχειρεί είναι παλιά και το εκθέτουν. Ο κυβερνητικός ανασχηματισμός άφησε άθικτη την ηγεσία του υπουργείου Υγείας καθώς επικράτησε η επιλογή της διατήρησης της ίδιας πολιτικής -της διπλής επίθεσης, προς τον λαό και το δικαίωμά του σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη από τη μια, και προς τους εργαζόμενους υγειονομικούς και το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων τους από την άλλη. Ωστόσο όροι στοιχειώδους αυτοσυντήρησης δεν επιτρέπουν το ξεδίπλωμα και βάθεμα της επίθεσης με επιπρόσθετα στοιχεία, στο νέο κοινωνικό περιβάλλον το οποίο χαρακτηρίζει η μαζική αποδέσμευση από την κυρίαρχη συστημική επιρροή, έτσι όπως εκδηλώθηκε στις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις - διαδηλώσεις και συνεχίζει να δίνει τον «τόνο» στην πολιτική ζωή του τόπου.

Η είδηση, ότι ο πολυσυζητημένος «νέος υγειονομικός χάρτης» ολοκληρώθηκε, λειτουργεί ως «νάρκη» για το σύστημα καθώς η εφαρμογή του αποτελεί την επιτομή της υλοποίησης της σφοδρής επίθεσης (θυμίζουμε: συγχωνεύσεις - καταργήσεις κλινικών, μετατροπή γενικών νοσοκομείων σε ειδικά, μετακινήσεις μόνιμων και απολύσεις έκτακτων εργαζομένων κ.ά.), πλην όμως ουδείς είναι πρόθυμος να «σκάσει η βόμβα στα χέρια του»... Όσο κι αν εκτιμούμε πως η αναδίπλωση (κατά πώς φαίνεται) στην εφαρμογή του συγκεκριμένου μέτρου οφείλεται στον τρόπο μπροστά στο ξέσπασμα νέων κοινωνικών αγώνων που θα πυροδοτηθούν και δεν το αγνοούμε, κάθε άλλο, ωστόσο το ήδη διαμορφωμένο περιβάλλον της περίθαλψης με τα

έως τώρα πεπραγμένα του κυβερνητικού έργου και αυτά όσων κυβερνήσεων προηγήθηκαν στον ρόλο αυτό, είναι βέβαιο πως θα το «διαφυλάξουν» και θα το υπερασπιστούν με τα γνωστά μέσα: αγνόηση των αιτιών και των αποκλειστικά δικών τους ευθυνών, διαστρέβλωση της πραγματικότητας, χειραγώγηση της κοινής γνώμης ως προς τις ανάγκες του λαού από το σύστημα υγείας, συκοφάντηση και περιθωριοποίηση των εργαζομένων που αγωνίζονται, αντιστέκονται και διεκδικούν.

Η προώθηση των ιδιωτικών χειρουργείων μέσα στα δημόσια νοσοκομεία πριμοδοτείται με την αξιοποίηση του ταμείου ανάκαμψης και προχωρά σύντομα στη δεύτερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, που περιλαμβάνει τη διενέργεια χειρουργείων σε ιδιωτικά θεραπευτήρια με πλήρη κάλυψη των εξόδων. Στόχος να κατοχυρωθεί όχι μόνο το μέτρο αυτό, αλλά η κατεύθυνση ότι «μαζικές προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών ώστε να λειτουργήσουν οι κλειστές χειρουργικές αίθουσες των νοσοκομείων εμείς δεν κάνουμε, παρ' το απόφαση, χειρουργήσουν τώρα που είναι δωρεάν αλλά μετά, ξέρεις»... Οι μνημονιακές δεσμεύσεις, οι όροι της δημοσιονομικής πολιτικής αναφορικά με τις λαϊκές κατα-

κτήσεις σε κοινωνικά αγαθά και τα γενικά δεσμά οικονομικής και πολιτικής εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές πρέπει να αποτελούν «άβατο» και για τον λαό!

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται η κυβερνητική πολιτική και στο υποστελεχωμένο και αποδιοργανωμένο ΕΚΑΒ. Έλλειψη διασωστών, γιατρών και οδηγών, έλλειψη ασθενοφόρων είναι η κατάσταση σε όλη τη χώρα. Η κυβέρνηση έχει νομοθετήσει τη δυνατότητα σύναψης σύμβασης μεταξύ των νοσοκομείων και ιδιωτικών εταιριών ασθενοφόρων και τη χρέωση στα νοσοκομεία κατά 30 ευρώ της κάθε διακομιδής ξεχωριστά. Δεν σταματά όμως εκεί• επιπλέον χρέωση επιβαρύνει τον ασθενή, που με εκβιαστικούς όρους αναγκάζεται να κάνει χρήση του ιδιωτικού ασθενοφόρου, κι εκεί η ταρίφα έχει εύρος ανεξέλεγκτο (από 60 έως 500 ευρώ!!!). **Ασυδοσία, πλιάτσικο και εκμετάλλευση του πόνου και της ανάγκης του κοσμάκη με τις πλάτες και τις ευλογίες του κράτους!** Αν πιάσουμε δε και την ποιότητα στην παροχή υπηρεσιών, αποτελεί μια μικρογραφία του αεριτζιδικού, τυχαρπαστου και τυχοδιωκτικού ελληνικού ιδιωτικού κεφαλαίου: τεχνολογικός εξοπλισμός για ένα πλήρωμα μόνο που με-

ταφέρεται από όχημα σε όχημα, προσωπικό ανεκπαίδευτο και ανεπαρκές, μεταχείριση του ασθενή σαν πελάτη, άγνοια ιατρικής δεοντολογίας κλπ.

Οι κυβερνητικοί παράγοντες επαίρονται και αλληλοσυγχαίρονται για τις κτιριακές αναβαθμίσεις, τις «αναπλάσεις» των ΤΕΠ και τα «βραχιολάκια» που εισήγαγαν (πράγμα ιδιαίτερα προβλητικό και αντιδραστικό, καθώς αφήνουν να αιωρείται η υπόνοια ότι για τις τεράστιες αναμονές ασθενών στα επείγοντα είναι πιθανό να ευθύνονται «λουφαδόροι» γιατροί και νοσηλευτές και όχι το πόσο λίγοι είναι κι ας κάνουν ό,τι μπορούν). Οι «χάντρες και τα μπικλιμπίδια» ή αλλιώς «φύκια για μεταξωτές κορδέλες» υποτιμούν βαθιά τον λαό μας και οργίζουν τους υγειονομικούς.

Η μικρή συμμετοχή υγειονομικών στην απεργία της 19 Μάρτη που προκήρυξε η ΠΟΕΔΗΝ (το πλαίσιο της απεργίας αποφασίστηκε από τις 17 Γενάρη), έφερε στο φως τη χρεοκοπία της ομοσπονδίας στις συνειδήσεις των εργαζομένων. Πόσο εκτός κλίματος είναι η «αγωνιστική» διεκδίκηση αναθεώρησης του επιδόματος επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας μιας και δεν μας εντάσσουν στα ΒΑΕ; Πολύ περισσότερο, πόσο εκτός κλίματος (και με όσα πρωτόγνωρα συμβαίνουν με τις διώξεις-απολύσεις αγωνιστών εργαζομένων στον χώρο της εκπαίδευσης) η επισήμανση της ΠΟΕΔΗΝ ότι «η Απεργία - Αποχή από την αξιολόγηση - στοχοθεσία είναι νόμιμη πράξη καθότι δεν προσβλήθηκε από το Υπουργείο Υγείας στα δικαστήρια»; Και βέβαια το κίνημα των υγειονομικών κατά την ΠΟΕΔΗΝ «αγωνιστικά» και δικαστικά (έχουμε εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη...) θα διεκδικήσει αυξημένη μοριοδότηση για τους συμβασιούχους της Πρόνοιας.

Είναι καθαρό ότι ο λαός μέσα από την κίνησή του ξεπερνά τη συστημική αντίληψη και τα παρακολουθήματά της, όπως αυτά εκφράζονται και από τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές ηγεσίες μέσα στους εργαζόμενους. Ο δύσκολος δρόμος της αναμέτρησης άρχισε να περπατιέται!

Ιταλία

Η δουλειά είναι το μεγαλύτερο σχολείο... εκμετάλλευσης

Ξεχάστε το σχολείο! Ξεχάστε τη δουλειά με δικαιώματα! Βαδίζετε στο μονοπάτι της ματωμένης εκμετάλλευσης! Οι παραπάνω προτάσεις θα μπορούσαν να αποτελούν κομμάτι της καμπάνιας για το πρόγραμμα «εναλλαγής σχολείου-εργασίας» στην Ιταλία. Το πρόγραμμα που ξεκίνησε επί κυβέρνησης Ρέντσι, με νόμο του 2016, και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα, προβλέπει την υποχρεωτική εργασία, ως πρακτική άσκηση, μαθητών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Το πρόσχημα δεν είναι άλλο από το ότι, μέσω της δουλειάς, θα αποκτήσουν δεξιότητες και θα συνδεθούν με την αγορά εργασίας ώστε να είναι ευκολότερο να βρουν δουλειά. Στην πραγματικότητα, οι μαθητές εξαναγκάζονται στη δουλειά χωρίς δι-

καιώματα και μετατρέπονται σε φτηνά εργατικά χέρια, έτοιμα προς εκμετάλλευση.

Οι μαθητές δουλεύουν με τους χειρότερους όρους και σε άθλιες συνθήκες, χωρίς μέτρα ασφαλείας και μέσα προστασίας, εκτεθειμένοι σε πολλούς κινδύνους. Στην Ιταλία των 1.200 και πλέον θανατηφόρων εργοδοτικών εγκλημάτων τον χρόνο και καταγεγραμμένες 383.242 αναφορές μόλις για τους πρώτους μήνες του 2023, από το 2017 μέχρι και σήμερα έχουν καταγραφεί πάνω από 300 εργατικά ατυχήματα μαθητών σε ώρα εργασίας, με 18 νεκρούς μαθητές. Τα παιδιά του λαού πρέπει να μάθουν από το σχολείο ακόμα ότι θα βρίσκουν παντού κλειστούς δρόμους, καταπίεση και εκμετάλλευση. Πρέπει από νωρίς να

υποταχθούν στη βία ενός συστήματος που τους χρησιμοποιεί σαν αναλώσιμα εργαλεία για να τα αφαιμάξει και να τα θυσιάσει στον βωμό της κερδοφορίας του. Ναι, και η Μαθητεία στην Ελλάδα τον ίδιο στόχο έχει.

Είναι η πολιτική του κεφαλαίου που κλείνει τον δρόμο των παιδιών του λαού στην εκπαίδευση και τους δίνει μόνο μια «προοπτική», αυτήν του σκλάβου στις σύγχρονες γαλέρες του εργασιακού μεσαίωνα. Διεθνώς, προσπαθεί να συντρίψει τον ταξικό του αντίπαλο και αυτήν την κατεύθυνση έχουν τόσο οι αντεργατικοί νόμοι, όσο και όλοι οι νόμοι, οδηγίες, κατευθύνσεις κτλ. που υψώνουν ακόμα μεγαλύτερους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση: την πλήρη διάλυση κάθε ίχνους δικαιώματος. Κάνει από νωρίς το ξεσκαρτάρι-

σμά των «ικανών» και «χρήσιμων» για την αναπαραγωγή του, οι άλλοι πρέπει να κάνουν συνειδήσή τους τη ζωή και τη δουλειά χωρίς δικαιώματα, την υποταγή στην εκμετάλλευση και την εξόντωση. Είναι επικίνδυνα τα όνειρα μιας αξιοπρεπούς ζωής για τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων• μπορεί να γίνουν αιτήματα πάλης και διεκδίκησης για να κερδίσουν τον κόσμο που τους αρνούνται.

Η νεολαία, οι εργαζόμενοι και ο λαός είναι ανάγκη να απαντήσουν μαζί, οργανωμένα και αποφασιστικά στην όξυνση της επίθεσης της πολιτικής που στερεί το δικαίωμα στην εκπαίδευση σε χιλιάδες παιδιά και υποκατεμένη απ' τη δουλειά, ήδη από τα σχολικά χρόνια.

Αύξηση κοροϊδία του κατώτατου μισθού

Η κυβέρνηση με όχημα τον ν. 5163/2024 καταδικάζει τον λαό σε μόνιμη φτώχεια

Εντός των επόμενων ημερών αναμένεται να συνεδριάσει το Υπουργικό Συμβούλιο για να αποφασίσει για την περιβόητη αύξηση του κατώτατου μισθού, η οποία θα εφαρμοστεί από την 1η Απρίλη. Διαλαλούν όπου σταθούν και όπου βρεθούν, Μητσοτάκης και υπουργοί, το μεγάλο κατόρθωμα της επερχόμενης αύξησης του κατώτατου μισθού, που θα έρθει δήθεν να ανακουφίσει τους εργαζόμενους. Μάλιστα, λένε, μετά και την ψήφιση του ν. 5163/2024 για τον καθορισμό του κατώτατου, έρχεται για πρώτη φορά η «εξίσωση» του κατώτατου μισθού ιδιωτικού και δημοσίου τομέα, καθώς ο νόμος προβλέπει ισόποση αύξηση στα μισθολογικά κλιμάκια του δημοσίου. «Ξεχνώντας» βέβαια ότι η «εξίσωση» αναφέρεται στον μηνιαίο μισθό αλλά οι εργαζόμενοι στο δημόσιο παίρνουν 2 μισθούς λιγότερους τον χρόνο.

Αν άκουγε κανείς τις δηλώσεις Μητσοτάκη και Κεραμέως χωρίς να γνωρίζει ποιο είναι το ποσό της αύξησης που συζητάμε, πραγματικά θα πίστευε ότι από 1η Απρίλη... σωθήκαμε! Τα νούμερα ωστόσο μιλούν από μόνα τους και μας λένε ότι, στην πραγματικότητα, μας κοροϊδεύουν μέσα στα μούτρα μας!

Ποια είναι λοιπόν η περιβόητη αύξηση που αναμένεται να ανακοινωθεί εντός των επόμενων ημερών; Στον ιδιωτικό τομέα, όπου ο κατώτατος σήμερα βρίσκεται στα 830€ μικτά και 706€ καθαρά, η αύξηση θα είναι το πολύ πενήντα ευρώ (μικτά), ενώ στον δημόσιο τομέα η

αύξηση θα είναι της τάξης των 20-30€. Για αυτή την τόσο «γενναιοδωρη» αύξηση λοιπόν ο τόσος λόγος. Την ώρα που η παρατεταμένη ακρίβεια έχει στερήσει ακόμα και τα βασικά από μεγάλη μερίδα του λαού, την ώρα που η πλειοψηφία των εργαζόμενων ξεμένει από τα μέσα του μήνα, που τα ενοίκια από μόνα τους έχουν φτάσει στο ίδιο το ύψος του κατώτατου και οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας έχουν πάει περίπατο, η κυβέρνηση ζητάει από τον λαό να πανηγυρίζει για την αύξηση - κοροϊδία.

Κανέναν δεν μπορεί να πείσει όμως, όσο κι αν προσπαθεί να αξιοποιήσει την παραπάνω αύξηση για να ρίξει στάχτη στα μάτια του λαού. Είναι ξεκάθαρο ότι, μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των Τεμπών, η κυβέρνηση πήρε το μήνυμα. Ασχέτως αν το ερμήνευσε προς τα έξω όπως τη βόλευε για να προχωρήσει την επίθεσή της. Πήρε δηλαδή το μήνυμα της συσσωρευμένης οργής, της δυσσάρεσκειας του λαού απέναντι στην πολιτική της και της αμφισβήτησης των μηχανισμών του συστήματος. Τα διαπιστευτήρια που καλείται να δώσει όμως σε ντόπια και ξένα αφεντικά δεν της επιτρέπουν να κάνει πίσω. Έτσι, από την επόμενη κιόλας μέρα της ιστορικής απεργίας της 28ης του Φλεβάρη ανακοίνωσε ότι στόχος - για την υλοποίηση του οποίου καλεί σε σύμπλευση τα αστικά κόμματα - είναι «αναθεώρηση του συντάγματος, άρση μονιμότητας δημοσίων υπαλλήλων, αξιολόγηση στο δημόσιο και κατώτατος μισθός».

Επιχειρεί δηλαδή να σκληρύνει την επίθεσή της και γι' αυτόν τον λόγο προσπαθεί να χρυσώσει το χάπι στον λαό με τη λεγόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού. Χρησιμοποιεί τα ψίχουλα που θα δώσει προκειμένου να πείσει ότι τάχα νοιάζεται για τον λαό, την ίδια ώρα που, αν δεν δολοφονείται, στενάζει κάτω από την αντιλαϊκή πολιτική.

Η χρησιμοποίηση της αύξησης του κατώτατου ως «τυράκι» είναι η μία πλευρά. Η άλλη πλευρά είναι ότι, με την επερχόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού από 1η Απρίλη, η κυβέρνηση προχωρά στην εφαρμογή του αντεργατικού νόμου 5163/2024 που ψήφισε πριν λίγους μήνες. Του νόμου δηλαδή που ήρθε για να μονιμοποιήσει τη μνημονιακή ρύθμιση περί καθορισμού του κατώτατου μισθού με απόφαση της κυβέρνησης και που, από το 2027 και μετά, θα φορτώσει στον «αντικειμενικό αλγόριθμο» την καταδίκη του λαού σε μόνιμη φτώχεια και εξαθλίωση. Του νόμου που θέλει να παγιώσει τη λογική και τη συνέχιση στους εργαζόμενους ότι το αν θα μπορούν να ζήσουν από τον μισθό τους θα εξαρτάται από το πόσα «μπορεί να δώσει» το σύστημα κάθε φορά σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες. Του ίδιου νόμου που δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους που αμείβονται με τον κατώτατο και τους εργαζόμενους στο δημόσιο, αλλά το σύνολο των εργαζόμενων αφού και τα ίδια τα στελέχη της κυβέρνησης παραδέχονται ότι ο κατώτατος επηρεάζει όλους τους μισθούς.

Γι' αυτόν τον λόγο ο αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής είναι σήμερα πιο αναγκαίος από ποτέ και πρέπει να δοθεί από το σύνολο των εργαζόμενων. Και ο αγώνας αυτός περνάει μέσα από τον αγώνα για την ανατροπή του νόμου 5163/2024, που μόνο σε δυσχερέστερη θέση τους φέρνει. Το να μπορούν οι εργαζόμενοι να ζουν αξιοπρεπώς από τον μισθό τους δεν έχει να κάνει με κανέναν αλγόριθμο και κανένα «αντικειμενικό κριτήριο». Είναι ζήτημα πάλης και συσχετισμού.

Και η πραγματικότητα είναι ότι οι εργαζόμενοι μέσα από τους αγώνες τους έχουν τη δύναμη και νόμους να ανατρέπουν και δικαιώματα να κατακτούν. Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις έδειξαν πως οι αγώνες και οι απεργίες όχι μόνο δεν έχουν ξοφλήσει αλλά μπορούν και το σύστημα να στριμώξουν και νίκες να αποσπάσουν.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση συγκρότησης του αγώνα για την ανατροπή του ν. 5163/2024 και τη διεκδίκηση πραγματικών αυξήσεων, η «Πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό» καλεί σε **συγκέντρωση την Τετάρτη 26/03, στην Αθήνα, 7μμ στην πλατεία Κοραή (μετρό Πανεπιστήμιο)**. Αντίστοιχη κινητοποίηση θα πραγματοποιήσουν εργατικές κινήσεις και συλλογικότητες στη Θεσσαλονίκη, την **Πέμπτη 27/03, στις 7μμ στον πεζόδρομο Αγ. Σοφίας**.

Πανελλαδική 24ωρη απεργία στους δήμους

Σε πανελλαδική απεργιακή κινητοποίηση προχώρησαν οι εργαζόμενοι στους δήμους στις 21 Μάρτη, με συγκέντρωση έξω απ' το υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας. Αντίθετα βέβαια με ό,τι γράφτηκε στην αφίσα της ΠΟΕ-ΟΤΑ και εξέφραζε η επιλογή του σημείου συγκέντρωσης, το πραγματικό αίτημα των εργαζόμενων είναι η μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και όχι μόνο αυτών που εργάζονται στις κοινωνικές δομές. Όσον αφορά δε το αίτημα περί συνέχισης της χρηματοδότησης, μπορεί να προσφέρει κάποια προσωρινή ανακούφιση αλλά σε καμία περίπτωση δεν λύνει το πρόβλημα ούτε αποτελεί εγγύηση ότι οι κοινωνικές δομές δεν θα δοθούν σε ιδιώτες στο μέλλον.

Άλλωστε, είναι χιλιάδες οι συμβασιούχοι σε όλη τη χώρα που βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε αδιέξοδη κατάσταση. Έχοντας απέναντί τους όλο το αντιλαϊκό και αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο του κράτους, με τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, τη «διάταξη Βορίδη» περί υποχρεωτικής άσκησης έφεσης σε περίπτωση θετικής (για τους εργαζόμενους) δικαστικής απόφασης, τις συνδικαλιστικές διώξεις κ.ά. Βλέπουν τις δικαστικές διεκδικήσεις για το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή εργασία, να έχουν πιάσει τα όριά τους. Από την άλλη, το «μαξιλαράκι» τους, όπως αποκαλούν οι δήμαρχοι τα προγράμματα του ΕΣΠΑ, βρίσκεται επίσης, στον αέρα εν μέσω όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αν-

τιθέσεων, πολεμικής προετοιμασίας και πολλαπλασιασμού των στρατιωτικών δαπανών, όπου η συντήρηση ενός κοινωνικού προσώπου που πλασάρει εδώ και χρόνια η ΕΕ δεν αποτελεί προτεραιότητα.

Από την άλλη, η κοροϊδία και οι εμπαιγμοί συνεχίζονται από τις δημοτικές αρχές, με χαρακτηριστική περίπτωση αυτό που έγινε σε βάρος των εργαζόμενων συμβασιούχων στον Δήμο Βύρωνα. Η δημοτική αρχή, που προέρχεται από το ΠΑΣΟΚ αλλά εκλέχθηκε σε συνεργασία με τη δημοτική παράταξη της ΝΔ, με ένα πολύ καλοστημένο σχέδιο εικονικής στήριξης των εργαζόμενων προκειμένου να μην αντιδράσουν, ενώ είχε ομόφωνη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου να τους στηρίξει στη δικαστική τους διεκδίκηση, μέσα σε 3 εργάσιμες ημέρες κατέθεσε έφεση κατά της θετικής πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου που τους δικαίωνε. Παρά τις αντιδράσεις των εργαζόμενων, που απάντησαν με κινητοποιήσεις, συνεχίζουν να δηλώνουν «στο πλευρό τους», ενώ ταυτόχρονα εφαρμόζουν κατά γράμμα την αντεργατική διάταξη Βορίδη, που βάζει φραγμό στη μονιμοποίησή τους. Με αυτόν τον τρόπο, σε περίπτωση μη χρηματοδότησης των δομών από το ΕΣΠΑ, οι συμβασιούχοι θα απολυθούν στις 31/8.

Είναι ξεκάθαρο πλέον ότι οι δημοτικές αρχές συντάσσονται με την πολιτική γραμμή της κυβέρνησης και ουδεμία διάθεση έχουν να στηρίξουν επί του πρακτέου τους εργαζόμενους. Αυτό

κάνουν εδώ και χρόνια. Άλλωστε αν ήθελαν, όπως λένε, να στηρίξουν τους εργαζόμενους και να καλύψουν τις ανάγκες του λαού μέσα από τις υπηρεσίες τους (παιδικοί σταθμοί, καθαριότητα, κοινωνικές υπηρεσίες κ.ά.) θα το είχαν ήδη κάνει με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Ακόμη και η προκήρυξη 3/Κ για μόνιμο προσωπικό στην καθαριότητα, όχι μόνο δεν βοήθησε αλλά χρησιμοποιήθηκε σαν δικαιολογία για να απολυθούν πολλοί συμβασιούχοι που δούλευαν επί χρόνια στους δήμους. Μια προκήρυξη η οποία βγήκε μετά το κλείσιμο, με ευθύνη της ΠΟΕ-ΟΤΑ, της ΑΔΕΔΥ και του ΠΑΜΕ, των μαζικών και με διάρκεια κινητοποιήσεων του 2017. Χαρακτηριστικό είναι ότι τις αμέσως επόμενες ημέρες του κλεισίματος των κινητοποιήσεων είχαμε μια νεκρή εργαζόμενη στην καθαριότητα. Η εργαζόμενη αυτή είχε καλεστεί, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα, να εργαστούν διπλοβάρδια σε συνθήκες καύσωνα ώστε να μαζευτεί ο μεγάλος όγκος σκουπιδιών που είχε συσσωρευτεί λόγω της απεργίας. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και της ΠΟΕ-ΟΤΑ δεν φρόντισαν να διασφαλίσουν κανένα μέτρο προστασίας για τους εργαζόμενους, αφήνοντάς τους ανοχύρωτους απέναντι στις εντολές των δημάρχων και το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να δώσουν τα διαπιστευτήριά τους στην κυβέρνηση.

Η ΑΔΕΔΥ ακόμα κωφεύει στα προβλήματα των συμβασιούχων, ενώ η ΠΟΕ-ΟΤΑ αναγκάστηκε να πάρει θέση

μόνο κάτω από την πίεση των ιδίων των εργαζόμενων και τον αναβρασμό που επικρατεί μετά από τις αρνητικές εξελίξεις που υπήρξαν σε διάφορους δήμους όπως της Ηλιούπολης, των Βριλησίων, του Βύρωνα, του Ιλίου αλλά εν όψει και των υπολοίπων που θα ακολουθήσουν. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες οφείλουν να πάρουν αγωνιστικές αποφάσεις και να προχωρήσουν σε μια σειρά κινητοποιήσεων για όλους τους εργαζόμενους και όχι διαχωρισμένα. Για όλους τους συμβασιούχους, όχι μόνο των κοινωνικών δομών. Για τους μόνιμους εργαζόμενους, που θα φορτωθούν περισσότερη δουλειά. Για να μη διαλυθούν οι κοινωνικές δομές και να δοθούν σε ιδιώτες. Για να μη στερηθεί ο λαός κι άλλα δημόσια αγαθά που έχει ανάγκη.

Μέσα από την οργανωμένη πάλη, ο λαός θα πρέπει να διεκδικήσει το δικαίωμά του στη μόνιμη, σταθερή και με δικαιώματα δουλειά, το δικαίωμά του στη ζωή. Η οργή και ο θυμός της ζοφερής αυτής «κανονικότητας» που θέλει το σύστημα, να γίνει αγώνας όλων των δημοσίων υπαλλήλων ενάντια στις απολύσεις, την εργασιακή ομηρία, τη δουλειά χωρίς δικαιώματα, τις συνδικαλιστικές διώξεις, την αξιολόγηση, για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς.

-ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΩΝ

-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ

Αξιολόγηση

Κάτω τα χέρια από τους εργαζόμενους Ένοχοι είναι το σύστημα, οι κυβερνήσεις και οι πολιτικές τους

Μια τεράστια λαοθάλασσα γέμισε τους δρόμους και τις πλατείες όλης της χώρας και του εξωτερικού τις προηγούμενες ημέρες. Μια λαοθάλασσα που εξέφρασε, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, την οργή και αγανάκτηση απέναντι στην πολιτική αυτού του συστήματος που δολοφονεί ζωές, δικαιώματα και κατακτήσεις. Εκατοντάδες χιλιάδες στον δρόμο έστειλαν ένα ηχηρό μήνυμα στην κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα προκαλώντας σοβαρούς τριγμούς, αλλά και ελπίδα στον λαό και τη νεολαία.

Όμως, το μήνυμα διαστρεβλώθηκε. Η αγανάκτηση επιχειρήθηκε να εκτονωθεί σε έναν αδιάφορο ανασχηματισμό, το ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ, μετατράπηκε, στα χέρια του συστήματος, σε επιχείρηση «κοινωνικού αυτοματισμού» και, για άλλη μια φορά, οι ένοχοι αναζητήθηκαν στους συνήθεις ύποπτους, στον λαό και τους εργαζόμενους. Εν μέσω των μεγαλειωδών κινητοποιήσεων, από το στόμα του πρωθυπουργού ακούσαμε προκλητικότητας ότι για όλα αυτά, ακόμα και για το έγκλημα των Τεμπών, ευθύνονται, λίγο ως πολύ, οι «κακοί δημόσιοι υπάλληλοι».

Η κυβέρνηση εκμεταλλεύτηκε τις «βολικές» σελίδες του πορίσματος του ΕΟΔΑΣΑΑΜ, αγνόησε επιδεικτικά όλα όσα αναφέρονται για τη χρόνια υποστελέχωση, την ελλιπή συντήρηση, την απαξίωση του σιδηρόδρομου, τις ευθύνες όλων των κυβερνήσεων, και κέντραρε στον υποκειμενικό παράγοντα. Έφτασε μάλιστα να καταλήξει στεγνά ότι αυτό που λείπει για να μη θρηνήσουμε άλλα θύματα και να γίνουν ασφαλείς οι σιδηρόδρομοι από το 2027(!), είναι η... αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και η άρση της μονιμότητας.

Για άλλη μια φορά όλα φορτώνονται στους εργαζόμενους. Βρήκε και πάλι τη θέση της η «ατομική ευθύνη» του «ανίκανου νοσηλευτή και γιατρού» που στα χέρια του πεθαίνουν οι ασθενείς, του «ακατάλληλου εκπαιδευτικού» του οποί-

ου οι μαθητές αποτυγχάνουν στο σφαιγείο των πανελλαδικών, του «ανεπαρκή πυροσβέστη» που αφήνει να καίγονται οι άνθρωποι στις πυρκαγιές, του «άχρηστου, χωρίς προσόντα, νεολαίου» που δεν βρίσκει δουλειά, του «απρόσεκτου εργάτη» που σκοτώνεται, ακρωτηριάζεται, τσακίζεται στα γιαπιά και τα εργοστάσια. Ο απειλητικός δε τρόπος που ανακοινώνονται όλα αυτά, ακόμα και η επίκληση της συνταγματικής αναθεώρησης, ακούγονται από μόνα τους ιδιαίτερα ανησυχητικά και δεν προοιωνίζουν τίποτα θετικό για τους εργαζόμενους. Εξάλλου, οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, που με τόση ευαισθησία επικαλείται ο πρωθυπουργός, έχουν νιώσει πολύ καλά στο πετσί τους τι σημαίνει αξιολόγηση και στοχοθεσία, πόσο «αντικειμενική» και «δίκαιη», εντέλει, είναι και πώς χρησιμοποιείται για τρομοκρατία, απολύσεις και μειώσεις μισθών.

Επίσης, ποια σκοπιμότητα εξυπηρετεί η αναφορά στους δημοσίους υπαλλήλους όταν ο ΟΣΕ είναι από δεκαετίες Α.Ε., έχει χωριστεί σε κομμάτια και μέρος του ανήκει στη Hellenic Train; Ποια σκοπιμότητα εξυπηρετεί η αναφορά στην αξιολόγηση

στο δημόσιο και πού είναι όλοι αυτοί που πανηγυρίζαν για τις «αξιολογημένες» εταιρείες όταν ήταν να ξεπουλήσουν; Ποια σκοπιμότητα εξυπηρετεί η αναφορά στη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων όταν ο ΟΣΕ λειτουργεί με εκατοντάδες συμβασιούχους ενώ ακόμα και ο κατηγορούμενος σταθμάρχης ήταν εργαζόμενος αορίστου χρόνου, όχι μόνιμος δημόσιος υπάλληλος; Πώς θα απέτρεπε το έγκλημα η περίφημη «επίτευξη στόχων» της αξιολόγησης-στοχοθεσίας εκτός ΟΣΕ, αφού εντός ΟΣΕ η όλη διαδικασία τρέχει εδώ και πολλά χρόνια;

Η συζήτηση αυτή, λοιπόν, δεν είναι τυχαία. Ούτε η στιγμή που επιλέχθηκε για να ανοίξει είναι τυχαία. Γίνεται εκ του πονηρού και με δόλο. Χρησιμοποιείται για να στοχοποιηθεί, για άλλη μια φορά, τους δημοσίους υπαλλήλους και κάθε τι δημόσιο, για να προχωρήσουν κι άλλο οι ιδιωτικοποιήσεις και να επιβληθεί καταστολή σε όλα τα επίπεδα. Εξάλλου η αξιολόγηση στο δημόσιο υπάρχει εδώ και δεκαετίες και εφαρμόζεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και είναι, έτσι κι αλλιώς, στην ατζέντα της κυβέρνησης. Δεν περίμενε ούτε το περίφημο πόρισμα, ούτε τα

κρατικά εγκλήματα για να εφαρμοστεί και σίγουρα δεν τα απέτρεψε. Αποτελεί προτεραιότητα της πολιτικής του συστήματος για να χειραγωγήσει τους δημοσίους υπαλλήλους, να πειθαναγκάσει και να τρομοκρατήσει τους εκπαιδευτικούς, τους μαθητές και την κοινωνία.

Το δημόσιο σήμερα αποτελεί παραφωνία απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα του ιδιωτικού τομέα. Το σύστημα και οι κυβερνήσεις του ονειρεύονται ένα δημόσιο «αξιολογημένο» και κατηγοριοποιημένο, αυταρχικό, αντιδραστικό, συντηρητικό, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, με μισθούς πείνας, εκθρικό στους αγώνες των εργαζομένων, που θα σκύβουν το κεφάλι χωρίς συνδικαλιστικές ελευθερίες, χωρίς συλλογική οργάνωση και με τα σωματεία ελεγχόμενα από το κράτος. Έχουν ήδη έτοιμο το νομικό οπλοστάσιο με τον νόμο για τον κατώτατο μισθό που καθηλώνει σε μόνιμη φτώχεια τους εργαζόμενους και τους αντεργατικούς νόμους Γεωργιάδη και Χατζηδάκη. Και έχουν λύσσα να προχωρήσουν με κάθε κόστος. Εξ' ου και τα χιλιάδες πειθαρχικά σε εκπαιδευτικούς που αντιδρούν. Εξ' ου και η αργία της Χρύσας Χοτζόγλου και η επαπειλούμενη απόλυση του Δημήτρη Χατζουλάκη, δηλαδή οι πρώτες απολύσεις στο δημόσιο σχολείο λόγω συνδικαλιστικής δράσης στη μεταπολίτευση. Οι ίδιοι που ευθύνονται με τις πολιτικές τους για τα καθημερινά εγκλήματα σε Τέμπη, Μάτι, Αχαΐα, Αρκαδία, Μάνδρα, στους δρόμους των νοσοκομείων, στα εργοτάξια και τους δρόμους, διώκουν και διώχνουν εργαζόμενους που αγωνίζονται καθημερινά για τα δικαιώματά τους. Τα γεγονότα αυτά δεν είναι μεμονωμένες στιγμές, είναι ταινία «προσεχώς». Έτσι αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση την ανάληψη των ευθυνών της. Έτσι αντιλαμβάνεται ο πρωθυπουργός και το σύστημα την αξιολόγηση που ανακοινώνει. Αυτό που ανακοινώνει στην ουσία είναι σάλπισμα επίθεσης σε ό,τι έχει απομείνει ως δικαίωμα των εργαζομένων.

Το έργο της ΓΣΕΕ «ενάντια στην ακρίβεια» ως συνέχεια της κυβερνητικής πολιτικής

Κάλεσμα σε μπουϊκοτάζ/αποχή από την κατανάλωση ανακοίνωσε η ΓΣΕΕ για το Σάββατο 15/3, μέσα από το παρακλάδι της, την ΕΚΕΕ (Ένωση Εργαζομένων Καταναλωτών Ελλάδας). Το συγκεκριμένο κάλεσμα αναπαράχθηκε από διάφορα εργατικά κέντρα πανελλαδικά σαν απάντηση στο όλο και εντεινόμενο κύμα ακρίβειας. Όσον αφορά το πλαίσιο της παραπάνω δράσης, διαβάζουμε στην σελίδα της ΕΚΕΕ για τη σημασία της 15 Μαρτίου ως Παγκόσμιας Ημέρας Καταναλωτή: «Μία ημέρα που καθιερώθηκε το 1983 με απόφαση του ΟΗΕ θέτοντας τις βάσεις του καταναλωτικού κινήματος» και την ανάγκη οργάνωσης του καταναλωτή. Σε συνέχεια της ανακοίνωσης, η ΓΣΕΕ εντοπίζει το πρόβλημα σχετικά με την ακρίβεια, «στην αδυναμία της πολιτείας να περιορίσει τις ανατιμήσεις, στην απουσία ελεγκτικού μηχανι-

σμού και στα φαινόμενα αισχροκέρδειας». Μάλιστα η ίδια έχει καταθέσει τις προτάσεις της στους αρχηγούς των κοινοβουλευτικών κομμάτων, ενώ στα ψιλά γράμματα ζητάει και αύξηση του μισθού «προκειμένου να ενισχυθεί η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων-καταναλωτών».

«Νέες» μορφές πάλης χωρίς απεργίες αλλά με μπουϊκοτάζ, «νέοι» τρόποι οργάνωσης των εργαζομένων σε καταναλωτική-διαταξική βάση, «νέα» ερμηνεία της κυβερνητικής πολιτικής που αδυνατεί να αντισταθεί... στους κερδοσκόπους, προκειμένου να κρυφτεί αυτό για το οποίο έχει κατοχυρωθεί η ΓΣΕΕ. Να αποπροσανατολίζει και να υποσκάπτει την οργάνωση των εργαζομένων, να αρνείται (ακόμα κι εκεί που δεν την παίρνει) να προκηρύξει απεργίες, όπως προσπάθησε στις 28 Φλεβάρη. Να είναι

εντέλει ένας «αντιπρόσωπος» των εργαζομένων, που συμβουλεύει και διορθώνει την κυβερνητική πολιτική με ρεαλιστικές προτάσεις.

«Ξεκαθάρισε» βέβαια τα παραπάνω στο ομότιτλο δελτίο τύπου (11/2) την περίοδο που αρνιόταν να προκηρύξει απεργία για τα Τέμπη. «Θα καλέσουμε σε απεργιακή κινητοποίηση όταν (και αν) υποδείξει ο σύλλογος των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών», όπως και ότι «Θα είμαστε απέναντι σε όλους όσοι επιχειρούν να χτίσουν επιχειρήματα και συντεχνιακές διεκδικήσεις, πάνω στους αδικοχημένους». Πόσο μάλλον αν κάποιος επιχειρήσει να κάνει την ερμηνεία, ότι η ίδια πολιτική που παρήγαγε το έγκλημα στα Τέμπη, ευθύνεται για τα καθημερινά εγκλήματα της ακρίβειας στις λαϊκές μάζες. Πόσο μάλλον αν διεκδικήσει νέα απεργία, προκειμένου να

συνεχιστεί ο αγώνας και ενόψει της εφαρμογής του νόμου για τον κατώτατο μισθό. «Συντεχνιακές διεκδικήσεις» και «επιχειρήματα» όλα αυτά κατά τη ΓΣΕΕ, η οποία δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι θα είναι απέναντι στην ταξική οργάνωση των εργαζομένων και τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Αυτό που βέβαια δεν μπορεί να ακυρώσει είναι η δύναμη και διάθεση των μαζών να αγωνίζονται. Παρ' όλο δηλαδή τον προγραμματισμό- τουφεκιά της απεργίας στις 9 Απρίλη που η ίδια επιδίωκε, υπάρχει αρκετό φορτίο συσσωρευμένο από την πρόσφατη απεργία της 28ης Φλεβάρη, για διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων και πραγματικών αυξήσεων με τους όρους που πραγματικά πιέζουν το σύστημα: τις μαζικές απεργίες.

Χιλιάδες οι διώξεις εκπαιδευτικών!

Θέλουν να απολύσουν την αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου!

Οι εκπαιδευτικοί, η νεολαία και ο λαός δεν θα το επιτρέψουν!

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Κλίμα τρομοκρατίας, εκφοβισμού και υπογνώσεως στην εκπαίδευση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στήνοντας σε όλη την επικράτεια βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών. Τουλάχιστον 2.500 εκπαιδευτικοί έχουν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για αντιπολεμικά πανό, για «φωνασκίες» και συνθήματα κατά της αξιολόγησης, ακόμα και για διατύπωση γνώμης! Αποκορύφωμα, η δυναμική αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου. Κάθε κίνηση καταστολής της κυβέρνησης είναι και πιο προκλητική απ' την προηγούμενη.

Τι σηματοδοτεί η απόλυση

Ο πρώην υπουργός Παιδείας, αφού απέτυχε στις 23/10/2024 να θέσει σε δυναμική αργία τη Χρύσα Χοτζόγλου μέσω του Πειθαρχικού Συμβουλίου, την έθεσε ο ίδιος. Συστήνει, μάλιστα, στο επόμενο Πειθαρχικό Συμβούλιο να την απολύσει! Το έγγραφο έχει ημερομηνία 30/1/2025, αλλά της επιδόθηκε στις 5/3/2025, δηλαδή 5 μέρες μετά τον λαϊκό ξεσηκωμό στις 28 Φλεβάρη. Η κυβέρνηση, που πήρε αυτή την απόφαση, στέλνει μήνυμα στον λαό συνολικά πως θα τσακίζει όποιον την αμφισβητεί και σηκώνει κεφάλι. Ο λαός απέδειξε πως δεν μπορεί να ζήσει με σκυμμένο κεφάλι.

Πρόκειται για την πρώτη απόλυση εκπαιδευτικού από το δημόσιο σχολείο μετά τη χούντα λόγω συνδικαλιστικής δράσης. Εντάσσεται μέσα σε ένα πλαίσιο διώξεων που υπάρχουν στον χώρο της εκπαίδευσης και γενικότερα σε όποιον αγωνίζεται και θέλει να αντισταθεί στην εφορμαζόμενη αντικατασκευαστική-αντιλαϊκή πολιτική. Αν περάσει, θα εγκαινιάσει μια άλλη εποχή, που ούτε τα στοιχειώδη αστικοδημοκρατικά δικαιώματα δεν θα μπορεί ένας εργαζόμενος να επικαλεστεί. Αν προχωρήσει και η άρση της μονιμότητας, οι απολύσεις θα γίνουν ορόσηνα στους Δημόσιους Υπαλλήλους. Αν συμβούν όλα αυτά στο Δημόσιο, στον ιδιωτικό τομέα θα μιλάμε για εργασιακή κόλαση.

Η μανία της κυβέρνησης και του Υπουργείου ενάντια στους εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται και η σημασία που έχει για το κυβερνητικό επιτελείο να εφαρμοστεί πλήρως η αξιολόγηση τσακίζοντας τις αντιστάσεις τους, πολλαπλασιάζεται, μιας και οι εκπαιδευτικοί είναι οι ενδιάμεσοι κρίκοι ανάμεσα στο σύστημα, την κυβέρνηση από τη μία και την νέα γενιά από την άλλη. Για να διδάξουν στη νεολαία τον ατομικό δρόμο. Τον δρόμο της υποταγής, της πειθαρχίας, μακριά από αγώνες συλλογικούς. Όλα τα σώψατα ιδεολογήματα του συστήματος πρέπει μέσω των εκπαιδευτικών να περάσουν και να υιοθετηθούν από τη μαθητική νεολαία. Γι' αυτό δεν πρέπει οι μαθητές να βλέπουν τους καθηγητές-δασκάλους τους να αντιστέκονται και να αγωνίζονται.

Η απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου θα είναι μια μεγάλη ήττα για όλους τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τον λαό. Θα βρεθούν σε ακόμα πιο δυσμενή θέση. Γι' αυτό δεν πρέπει να περάσει.

Με αγώνες στον δρόμο και όχι με τον νόμο, κόντρα στην υπονόμευση και τον συμβιβασμό

Διώξεις και πειθαρχικά για να περάσει η επίθεση, για να καμφθούν οι αντιστάσεις, για να φτωχωθεί κάθε αντίθετη φωνή, για να τασκιστούν οι αγωνιστικές διαθέσεις του κλάδου, ο οποίος καλείται να σηκώσει το γάντι που του πέταξε η κυβέρνηση και να απαντήσει. Και κάπου εδώ αρχίζουν τα δύσκολα! Οι ομοσπονδίες και ο κυρίαρχος συνδικαλισμός προσπαθούν να επιβάλουν σιγή νεκροταφείου, με απόψεις και πρακτικές που οδηγούν στην υποταγή!

Έτσι ξεκίνησαν μια καμπάνια καθορθοποίησης, λέγοντας στους διωκόμενους για συμμετοχή στην απεργία-αποχή ότι δεν έχουν κανένα λόγο να ανησυχούν, αλλά ούτε να αγωνιστούν, αφού είναι απολύτως νόμιμοι, ενώ το υπουργείο παράνομο! Επομένως, είτε θα παραγραφεί το «αδίκημα» τους είτε θα αθωωθούν στα δικαστήρια. Στην επιχείρηση διάλυσης των συνειδησεων και των κινηματικών διαδικασιών έχουν μπει και οι ομάδες νίβερ των χιλιάδων μελών, όπου γνωστοί και μη εξαιρετέοι συνδικαλιστές φτελευταίνουν ακόμα πιο βαθιά τη λογική της ανάθεσης στους εκπαιδευτικούς, επιδιώκόμενοι σε νομικές συμβουλές και ερμηνείες για το ζήτημα των διώξεων και των πειθαρχικών. Μ' αυτόν τον τρόπο διαπαιδαγωγούν τον κλάδο ότι οι αγώνες πρέπει να είναι πρωτίστως νόμιμοι! Δηλαδή, εντός των ορίων που ορίζει ο αντίπαλος, το σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό.

Πλούσιο το νομικό οπλοστάσιο της κυβέρνησης, που διευρύνεται συνεχώς. Παράνομες οι απεργίες, παράνομες οι διαδηλώσεις, παράνομες οι καταλήψεις, παράνομες και οι «φωνασκίες» συνθημάτων! Και πώς θα αγωνιστούμε νόμιμα; Όπως προέτρεψε γνωστός δημοσιογράφος σε μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι, «διαμαρτυρηθείτε διαδικτυακά!»

«Δεν θα σταματήσουν, αν δεν τους σταματήσουμε» λέει ο σύνθημα και είναι βγαλμένο από την πολυετή εμπειρία του εργατικού λαϊκού κινήματος. Ο λαός, οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση, για να σταματήσουν την επίθεση, για να καταργηθεί η αξιολόγηση, για να αυξηθούν οι μισθοί, για να

σταματήσουν οι διώξεις, τα πειθαρχικά και η επικείμενη απόλυση στην εκπαίδευση είναι ανάγκη να πάρουν τον δρόμο του αγώνα, γιατί είναι δικαίος και αναγκαίος!

Με πρωτοβουλίες αγώνα που θα παλεύουν κινηματικά γεγονότα, με συνελεύσεις, μαζικές, που θα αποφασίζουν διαδηλώσεις και απεργίες, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

παίδευση, κόντρα στην ποινικοποίησή τους από την κυβέρνηση, κόντρα στις λογικές του εφησυχασμού, της συνδιαλλαγής και της υποταγής του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Η «Ανοιχτή Συνέλευση» ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» που συγκροτήθηκε από ανένταχτους αγωνιστές, παρατάξεις, συλλογική εκ-

Αξιολόγηση μόνο με τρομοκρατία

Η λέξη «αξιολόγηση» είναι φορτωμένη με τη λέξη «αξία» και αυτό την κάνει να κουδουνίζει όμορφα στα αυτιά. Δεν μιλάμε, όμως, για τις αξίες του λαού. Η αξιολόγηση είναι ένα πολυεργαλείο επιβολής των σάπιων αξιών και των απάνθρωπων επιλογών του συστήματος, είναι ένα μέσο καταστολής των αγώνων, των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών. Η εφαρμογή της αξιολόγησης στην εκπαίδευση έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί οι εκπαιδευτικοί διδάσκουν και διαπαιδαγωγούν τη νεολαία, την οποία το σύστημα θέλει υποταγμένη και άβουλη, να μην αντιδρά και να μη διαμαρτύρεται.

Παρά το γεγονός ότι ένα σημαντικό ποσοστό εκπαιδευτικών έχει περάσει από κάποιο στάδιο αξιολόγησης, ο κλάδος όχι μόνο δεν έχει αποκτήσει «κουλούρα αξιολόγησης» αλλά εξακολουθεί να την απορρίπτει. Χιλιάδες επιμένουν να κάνουν απεργία/αποχή και διώκονται γι' αυτό. Αλλά και στο υπόλοιπο Δημόσιο, η εφαρμογή της δεν έχει τα αποτελέσματα που ήθελαν, δηλαδή την πλήρη συμμόρφωση και υποταγή των εργαζόμενων.

Ο πρωθυπουργός, μετά τις συγκλονιστικές συγκεντρώσεις στις 28 Φλεβάρη για το έγκλημα στα Τέμπη, για να ξεφυγεί από τη δύσκολη θέση του, παίρνει φόρα και επιτίθεται. Αναφέρθηκε σε τρία πράγματα: **αξιολόγηση παντού,**

χρεώνοντας στους εργαζόμενους τα αποτελέσματα της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησής του. Η αξιολόγηση συγκροτείται στους δημόσιους υπάλληλους και ιδιαίτερα στους εκπαιδευτικούς. «Αν υπήρχε αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, δεν θα συγκροτούνταν τα τρένα στα Τέμπη», είπε με περίσσιο θράσος,

χρεώνοντας στους εργαζόμενους τα αποτελέσματα της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησής του. Η αξιολόγηση συγκροτείται στους δημόσιους υπάλληλους και ιδιαίτερα στους εκπαιδευτικούς. «Αν υπήρχε αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, δεν θα συγκροτούνταν τα τρένα στα Τέμπη», είπε με περίσσιο θράσος,

χρεώνοντας στους εργαζόμενους τα αποτελέσματα της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησής του. Η αξιολόγηση συγκροτείται στους δημόσιους υπάλληλους και ιδιαίτερα στους εκπαιδευτικούς. «Αν υπήρχε αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, δεν θα συγκροτούνταν τα τρένα στα Τέμπη», είπε με περίσσιο θράσος,

Ανταποκρίσεις από τις κινητοποιήσεις

ΑΘΗΝΑ Δράσεις και εκφράσεις αλληλεγγύης

Η δίωξη και η δυναμική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου είναι μια εικόνα που θυμώνει και πεισμώνει κάθε εκπαιδευτικό, μαθητή, εργαζόμενο, λαϊκό άνθρωπο που την ακούει. Καταλαβαίνουν πως το σύστημα, το κράτος και οι θεσμοί του θέλουν να εξοντώσουν μια αγωνίστρια. Στις δεκάδες παρεμβάσεις, διαδηλώσεις, εκδηλώσεις, συναυλίες, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, της σφίγγουν το χέρι και της στέλνουν μηνύματα. Εκφράζουν με κάθε τρόπο την αλληλεγγύη τους.

Πρέπει να μάθουν η νεολαία και ο λαός πως θέλουν να απολύσουν τη Χρύσα εκείνοι που τους κλέβουν το ψωμί, τη ζωή και το όνειρο. Κάθε αγωνιστής και κάθε αγώνας μπορεί να νικήσει αν στηρίζεται πάνω τους. Καταλαβαίνουν το άδικο και δεν κουράζονται, δεν δειλιάζουν για να δικαιωθεί. Όπως της είπε και μια μαθήτριά... «Εμείς θα σας στηρίξουμε, κυρία. Κι εμείς μισούμε το κράτος και το σύστημα».

Ο λαός δεν παλεύει χωριστά για κάθε ζήτημα. Παλεύει ενιαία για όλα. Τα Τέμπη, τον Φύσσα, τον Μάγγο, το Μάτι, τους διωκόμενους εκπαιδευτικούς και τη Χρύσα, τους έχει ένα πράγμα στο μυαλό του, βαδίζοντας όλα δίπλα του όταν διαδηλώνει. Θα γεμίσει ξανά τους δρόμους της Αθήνας.

Όλοι το Σάββατο 29/3 στο Πανεκπαιδευτικό Συλλαλητήριο που καλεί η ΔΟΕ στην Αθήνα στις 12:00 στα Προπύλαια, με πορεία στο Μέγαρο Μαξίμου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Από την αρχή της προηγούμενης εβδομάδας συνεχίζονται και εντείνονται παρεμβάσεις αναγνωριστών σε δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια της Θεσσαλονίκης και της Χαλκιδικής, ενάντια στην επικείμενη απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου και του Δημήτρη Χατζηζουλάκη.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης πραγματοποιήσαν συζήτηση-εκδήλωση την Κυριακή 16 του Μάρτη με συμμετοχή δεκάδων αγωνιστών. Ύστερα από πρόταση τους, η Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης στη συνέλευσή της αποφάσισε τη συγκρότηση Ανοιχτής Επιτροπής Ενάντια στις Απολύσεις-Διώξεις και Πειθαρχικά Εκ-

παιδευτικών, για το άπλωμα και το δυνάμωμα του αγώνα που έχουμε μπροστά μας. Στην Επιτροπή θα κληθούν να συμμετέχουν εκπαιδευτικά σωματεία, σωματεία από άλλους εργασιακούς χώρους, συλλογικότητες του κινήματος και μεμονωμένοι αγωνιστές.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Την Τετάρτη 19/3 έγινε μια πολύ σημαντική, για τα δεδομένα του Ηρακλείου, συγκέντρωση με κάλεσμα της Πρωτοβουλίας ενάντια στις διώξεις στην Εκπαίδευση και της ΕΛΜΕ Ηρακλείου. Στην ΠΔΕ Κρήτης συγκεντρώθηκαν δεκάδες εκπαιδευτικοί από την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, για να καταγγείλουν τις χιλιάδες διώξεις εκπαιδευτικών, να απαιτήσουν την ανάκληση της αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου, την παύση της δίωξης του Δημήτρη Χατζηζουλάκη και των χιλιάδων εκπαιδευτικών που κάνουν απεργία-αποχή και να βροντοφωνάζουν «κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές», «κάτω τα χέρια από τα σωματεία». Η ΕΛΜΕ συμμετείχε, μετά από πολλές πιέσεις και αναβολές, με στάση εργασίας.

Στην συνέχεια έγινε πορεία από την Πρωτοβουλία ενάντια στις διώξεις στην Εκπαίδευση σε κεντρικούς δρόμους του Ηρακλείου μέχρι την ΔΠΠΕ. Κατάφερε να συσπειρώσει αρκετό κόσμο, μάλιστα εκατοντάδες προκλήσεις και με συνθήματα έδωσε έναν αγωνιατικό παλμό στη συγκέντρωση. Στη ΔΠΠΕ εκτός από την Πρωτοβουλία καλούσε και ο Σύλλογος δασκάλων και νηπιαγωγών, για την παραλαβή των κλήσεων σε πειθαρχικά των τριών συναδελφισμών που καθαρεύθηκαν από τις θέσεις τους εξαιτίας της συμμετοχής τους στην απεργία-αποχή.

ΣΑΝΘΗ

Συνεχίζει τη δράση της η Πρωτοβουλία ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις-απολύσεις εκπαιδευτικών, η οποία πραγματοποίησε την 4η (και πιο μαζική) συνάντηση τη Δευτέρα 10/3. Αποφασίστηκαν δράσεις για την ανάδειξη του ζητήματος της δυναμικής αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου, όπως έκδοση κειμένου και αφίσας, συνέντευξη σε τοπικά ΜΜΕ, παρεμβάσεις σε σχολεία και άλλους χώρους. Συζητήθηκε, επίσης, η πρόταση για **συγκέντρωση το Σάββατο 15/3 στην κεντρική πλατεία** της πόλης, η οποία τελικά έγινε πράξη, μετά και τις αποφάσεις των ΔΣ της ΕΛΜΕ και του Διδακτικού Συλλόγου, αλλά και της ΓΣ του Συλλόγου Φοιτητών. Στη συγκέντρωση αυτή συμμετείχαν περίπου 50 άτομα και ήταν μια πρώτη κινηματική απάντηση.

ΣΑΜΟΣ

Η Πρωτοβουλία ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις στη Σάμο αποφάσισε να εντείνει τις παρεμβάσεις της για να αναδειχτεί μαζικά το ζήτημα των διώξεων και η κρισιμότητά του. Με συνεχείς παρεμβάσεις το τελευταίο διάστημα και με αφορμή την προγραμματισμένη εκδήλωση-συζήτηση της, μίρσασε εκατοντάδες προκλήσεις και ήρθε σε επαφή με δεκάδες εργαζόμενους, νεολαίους και εκπαιδευτικούς. Η επιτυχία της εκδήλωσης, στις 15/3, πρέπει να αποτελέσει ένα βήμα περαιτέρω μαζικοποίησης της, καθώς και εντατικοποίησης των παρεμβάσεων της. Το τέλος της «απροθυμίας» που έχουν στήσει οι διοικήσεις των σωματείων στο νησί για την ανάδειξη του ζητήματος και οι λογικές της ανάθεσης και την νομιμότητας, γραμμή ήττας και υποταγής, είναι ανάγκη να σπάσουν μέσα απ' την πίεση που μπορεί να ασκήσει η Πρωτοβουλία.

Πογκρόμ εναντίον αγωνιστών φοιτητών υπέρ της Παλαιστίνης στις ΗΠΑ

Πράκτορες του FBI βγαίνουν στο κυνήγι

Η πρόσφατη θηριωδία στη λωρίδα της Γάζας, μας αποκαλύπτει με τον πιο σκληρό τρόπο πως το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ και ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν «τελείωσαν» με τον παλαιστινιακό νταλκά. Το ίδιο ακριβώς πράγμα επιβεβαιώνει και η καταδίωξη φοιτητών στις ΗΠΑ, που συμμετείχαν στις τεράστιες διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις υπέρ της Παλαιστίνης, του Απριλίου-Μαΐου του 2024, στην καρδιά των ιμπεριαλιστικών Μητροπόλεων.

Το αμερικανικό FBI, σε συνεργασία το υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, ξεκινά μια διαδικασία τρομοκράτησης και διώξε-

ων απέναντι σε φοιτητές του πανεπιστημίου Κολούμπια που πρωτοστάτησαν στον δίκαιο αγώνα υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Το υπουργείο Παιδείας ανοίγει τη συζήτηση για αλλαγές τόσο στον τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, όσο και στις πειθαρχικές τιμωρίες σε φοιτητές (τι μας θυμίζει άραγε!). Κάνει αναφορά πως το συγκεκριμένο πανεπιστήμιο απέτυχε να προστατεύσει τους Αμερικανούς φοιτητές από το κλίμα τρομοκρατίας και την αντισημιτική βία (!), ενώ παράλληλα η υπηρεσία μετανάστευσης συνέλαβε τον Μαχμούτ Χαλίλ, ως διοργανωτή των περσινών κινητοποιήσε-

ων, με τον Ντόναλντ Τραμπ να θέλει να τον απελάσει από τη χώρα.

Όλοι οι μηχανισμοί του αμερικανικού ιμπεριαλισμού κινούνται συγχρονισμένοι κάτω από έναν σκοπό. Να γλιτώσουν από τη λαϊκή οργή, να πνίξουν τα γνήσια αισθήματα αλληλεγγύης των νέων, την άρνηση του πολέμου και της γενοκτονίας.

Οι άγριες διαθέσεις των ιμπεριαλιστών γίνονται κάθε μέρα όλο και πιο ξεκάθαρες. Ξέρουν πως οι πολιτικές τους θα γεννούν αντιδράσεις και προετοιμάζονται για αυτές. Οι περσινές κινητοποιήσεις των Αμερικανών φοιτητών φαίνε-

ται να ενόχλησαν έντονα και προσπαθούν να αποτρέψουν μια νέα εξέγερση. Η προετοιμασία των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου συνοδεύεται με την τρομοκρατία, την ποινικοποίηση των αγώνων και της αμφισβήτησης, την επιβολή της φιλοπόλεμης ρητορείας και συνειδησης. Όμως η πραγματικότητα είναι μπροστά στα μάτια μας και γεννά την ανάγκη του αγώνα. Οι φοιτητές πέρσι έδειξαν τις διαθέσεις τους και αυτές οι διαθέσεις δεν σβήνονται με νόμους και διατάξεις, όσο ο ιμπεριαλισμός και ο πόλεμος είναι εδώ και μας θυμίζουν πως κάποιος πρέπει να τους σταματήσει.

Κέρκυρα

Διαμαρτυρία γονέων για την έλλειψη μεταφοράς των μαθητών στο δημοτικό σχολείο Κάτω Κορακιάνας

Πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 6/3/2025 έξω από το Δημοτικό Σχολείο της Κάτω Κορακιάνας διαμαρτυρία του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων των μαθητών του σχολείου σχετικά με την έλλειψη μεταφοράς των μαθητών προς και από το σχολείο.

Μετά την οικονομική κρίση του 2010, το κράτος έκλεισε πολλά σχολεία στα χωριά, στέλνοντας τους μαθητές σε μεγάλα σχολικά κέντρα, αναλαμβάνοντας την υποχρέωση για την ασφαλή μετακίνησή τους. Η υποχρέωση αυτή ανατέθηκε στις Περιφέρειες, οι οποίες διεξάγουν διαγωνισμούς και αναθέτουν τα δρομολόγια σε ιδιωτικές εταιρείες μεταφορών. Ωστόσο, πανελλαδικά και στην Κέρκυρα κάθε χρόνο υπάρχουν καθυστερήσεις αναθέσεων, ελλείψεις δρομολογίων και πάντα ένας αριθμός δρομολογίων δεν πραγματοποιείται. Στη δε Κέρκυρα, τα τελευταία τουλάχιστον έξι χρόνια οι σχολικές μεταφορές δεν ξεκινάνε πριν τη λήξη της τουριστικής περιόδου, δηλαδή συνήθως ένα μήνα μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς, με αποτέλεσμα οι γονείς να πραγματοποιούν τη μετακίνηση των παιδιών σε βάρος του εργασιακού τους ωραρίου και λοιπών υποχρεώσεων. Πράγματι, όλοι/ες μας μπορούμε να φανταστούμε πόσο δύσκολο είναι να αφήνεις το παιδί σχολείο κάθε μέρα στις 8.15 και να είσαι ξανά εκεί να το παραλάβεις στις 13.15!

Έτσι, στο Δημοτικό Σχολικό Κέντρο Κάτω Κορακιάνας, οι 100 από τους 225 μαθητές μετακινούνται με δυο δρομολόγια, τα οποία όμως φέτος δεν πραγματοποιήθηκαν καθόλου από την αρχή της χρονιάς, επειδή καμιά ιδιωτική εταιρεία δεν εκδήλωσε ενδιαφέρον. Το ΔΣ του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων όλο αυτό το διάστημα έχει κάνει επανειλημμένα επαφές με την Περιφέρεια, έχουν δοθεί υποσχέσεις ότι υπάρχει επικοινωνία με ενδιαφερόμενες εταιρείες, χωρίς όμως κανένα αντίκρισμα. Και έτσι φτάσαμε Μάρτη και στην ολοκλήρωση του τρίτου κατά σειρά διαγωνισμού για τα δρομολόγια και εξακολουθούμε να μην έχουμε εξασφαλίσει μεταφορά.

Έτσι, μέλη του Συλλόγου μαζί με το ΔΣ συναντήθηκαν με τον αρμόδιο αντιπεριφερειάρχη, κατά την οποία συνάντηση διαβεβαιώθηκαν ότι η Περιφέρεια έχει κάνει κάθε ενέργεια που μπορεί και έτσι... δεν θα δοθεί λύση στο πρόβλημα! Έγινε λοιπόν σαφές ότι διά της αντιπροσωπείας και των συναντήσεων με τους αρμοδίους δεν θα δοθεί λύση στο πρόβλημα και μάλιστα ότι κινδυνεύουμε να μείνουμε χωρίς μεταφορά όχι μόνο αυτήν τη σχολική χρονιά, αλλά και την επόμενη. Οπότε, κατόπιν απόφασης της Γενικής Συνελεύ-

σης, ο Σύλλογος προέβη σε μαζική κινητοποίηση, φωνάζοντας συνθήματα μαζί με τα παιδιά και παραμένοντας έξω από το σχολείο τις δύο πρώτες ώρες του σχολικού προγράμματος.

Εκτός από τους γονείς που εξαρτώνται από το λεωφορείο για τη μεταφορά των παιδιών τους, πολλοί από τους γονείς που διαμένουν κοντά στο σχολείο και δεν χρειάζονται τη μετακίνηση συμμετείχαν στη δράση, δείχνοντας την αλληλεγγύη τους για τους συμμαθητές των παιδιών τους, για τους φίλους τους, για τους γείτονές τους, για το σχολείο. Μαζί με τους γονείς στάθηκαν εκπρόσωποι της Ένωσης Γονέων Κέρκυρας και του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Κέρκυρας.

Αντίθετα, με έγγραφό του προς τους γονείς, ο Σύλλογος Διδασκόντων του σχολείου εξέφρασε, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά «τη δυσαρέσκειά του σχετικά με την επιλογή του Δ.Σ. του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων να στραφεί απέναντι στο Σχολείο», προκαλώντας έτσι προβληματισμό και αποστασιοποίηση ευτυχώς λίγων γονιών.

Στα θετικά της κινητοποίησης αυτής συγκαταλέγονται, εκτός από τη δημοσιοποίηση και τη μαζικότητά της, η εμπειρία που χτίζεται μέσα στον ίδιο τον κόσμο που συμμετείχε για το ποιό είναι οι φίλοι, ποιοι οι αντίπαλοι και ποιοι οι φυσικοί σύμμαχοι, που πρέπει όμως να κερδηθούν στην πράξη. Ίσως όμως το σημαντικότερο όλων ήταν η συμμετοχή των παιδιών, ο ενθουσιασμός τους και η ωριμότητα με την οποία αντιμετώπισαν το γεγονός - και τουλάχιστον για τα μεγαλύτερα παιδιά της ΣΤ' τάξης η διάθεσή τους να οργανώσουν από τη μεριά τους τον αγώνα: να συνεδριάσει στο διάλειμμα την προηγούμενη ημέρα το πενταμελές συμβούλιο, να καθοδηγήσουν και να προστατέψουν τα μικρότερα παιδιά, να μοιράσουν στους γονείς ενημερωτικά φυλλάδια και να εκφράσουν τη γνώμη τους για το ποια συνθήματα να φωνάξουμε.

Ο Σύλλογος μετά την επιτυχημένη αυτή κινητοποίηση έλαβε πρόσκληση από τον Περιφερειάρχη για συνάντηση μαζί του. Ωστόσο, οι υποσχέσεις ή η αποποίηση ευθυνών από τη μεριά των φορέων δεν μπορούν να λειτουργήσουν όταν οι ανάγκες είναι πιεστικές. Ζητούμενο τώρα είναι η συνέχιση των μαζικών κινητοποιήσεων που τόσο ενόχλησαν.

ΙΣΟΤΗΤΑ για όλα τα παιδιά για ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑ από και προς το σχολείο τους

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΦΡΑΓΜΟΥΣ

Η οργή του φοιτητόκοσμου να γίνει οργάνωση και αγώνας

Λός και νεολαία πλημμύρισαν τους δρόμους με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη σε όλες τις πόλεις της χώρας. Οι συγκεντρώσεις ήταν μεγαλειώδεις και η συμμετοχή στην απεργία της 28ης Φλεβάρη συγκλονιστική. Οι κινητοποιήσεις αυτές, όμως, δεν συνοδεύτηκαν στην πραγματικότητα από μαζικές συλλογικές διαδικασίες. Ειδικά στους φοιτητικούς συλλόγους, υπήρξε αναντιστοιχία, μιας και οι γενικές συνελεύσεις βγήκαν κυρίως τις πρώτες βδομάδες και με οριακές απαρτίες.

Οι καταλήψεις αντίστοιχα που πραγματοποιήθηκαν ήταν σχετικά άμαζες και δεν πλαισιώθηκαν από παραέξω κόσμο. Τις κυρίαρχες ευθύνες προφανώς τις φέρει η κυβέρνηση και το υπουργείο, που έχουν φροντίσει οι φοιτητές να είναι γνώριμοι της τηλεκαταστολής (webex σε κάθε απόπειρα κατάληψης σχολείου) από τα μαθητικά τους κιάλας χρόνια. Βαράινουν, όμως, τεράστιες ευθύνες και τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, που αντιλαμβάνονται με προβληματικό τρόπο το ανώτατο μέσο πάλης των φοιτητικών συλλόγων... Είδαμε φέτος (είχαμε δει και πέρσι) ΚΝΕ και ΕΑΑΚ να προχωράνε σε καταλήψεις μέχρι και με αποφάσεις Διοικητικών Συμβουλίων για μία ή δύο μέρες, καθιστώντας έτσι αδύνατη τη συμμετοχή του φοιτητόκοσμου σε αυτές. ΚΝΕ, ΕΑΑΚ, ATTACK με τις πρακτικές τους υπονόμισαν τις καταλήψεις, μιας και φρόντισαν να πραγματοποιηθούν παρά μόνο ελάχιστες δράσεις, συζητήσεις και εκδηλώσεις, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις επέτρεψαν η κατάληψη να είναι απλά ένα λουκέτο. Δεν ήθελαν και δεν μπόρεσαν να μετατρέψουν τις καταλήψεις σε εστίες αντίστασης και διεκδίκησης, να εμπλέξουν τη ζήτημα μέσα στους φοιτητικούς μάζες για να σπάσει η τρομοκρατία και η καταστολή.

Ακόμα και αυτές οι συνελεύσεις που βγήκαν κατάφεραν να θορυβήσουν σε έναν τουλάχιστον βαθμό τους εκπροσώπους της πολιτικής του συστήματος. Φρόντισαν να ανακοινωθούν λοκ άουτ σε σχολές για να μη γίνουν συνελεύσεις, έκαναν τηλεμαθήματα για να σπάσουν τις καταλήψεις, απείλησαν μέχρι και για επεμβάσεις της αστυνομίας. Κινητοποίησαν τα μπλοκ αντικατάληψης, μέχρι και «εκλεγμένους» των συμβουλίων φοιτητών από τις ηλεκτρονικές εκλογές τους, για να φροντίσουν να μην πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις το ζήτημα μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους.

Η οργή των φοιτητών πρέπει να μεταφερθεί μέσα στα φοιτητικά αμφιθέατρα. Να γίνουν μαζικότερες γενικές συνελεύσεις, που θα αποφασίσουν τη συνέχιση του αγώνα, που θα στοχεύουν την πολιτική που τσακίζει το δικαίωμά τους στις σπουδές, που φέρνει διαγραφές και πειθαρχικά. Οι συλλογικοί και οργανωμένοι αγώνες λαού και νεολαίας μπορούν να φέρουν τις νίκες που τόσο έχουμε ανάγκη.

Θα υπάρξουν αλλαγές στον νόμο που αφορά τις διαγραφές των φοιτητών;

Μέσα στον Φλεβάρη, οι Πρυτάνεις παρέδωσαν στον υπουργό Παιδείας, Πιερρακάκη, προτάσεις για τροποποίηση του νόμου όσον αφορά τη διαγραφή φοιτητών που ξεπερνούν το ανώτερο όριο φοίτησης. Στις 19 Φλεβάρη, μάλιστα, πραγματοποιήθηκε συνάντηση του Πιερρακάκη με το προεδρείο της Συνόδου των Πρυτάνεων, στην οποία συζητήθηκε για άλλη μια φορά το «καυτό» ζήτημα των πρώτων διαγραφών φοιτητών τον Σεπτέμβρη του 2025. Με την κίνηση αυτή φάνηκε ότι ο Πιερρακάκης θέλησε να δείξει ότι είναι ανοιχτός σε «διάλογο» με τους Πρυτάνεις, χωρίς, όμως, να προχωράει σε κάτι συγκριμένο. Η νέα υπουργός Παιδείας, Ζαχαράκη, έχει να υλοποιήσει τη δέσμευση του προκατόχου της, ότι οι διαγραφές θα προχωρήσουν και ο νόμος θα εφαρμοστεί.

Τι ζητάνε οι καθηγητές όσον αφορά τις διαγραφές; Η πολυσυζητημένη απόφαση της Συνόδου των Πρυτάνεων τον Δεκέμβρη του 2024 υποδήλωνε καταρχάς τη συμφωνία των πρυτανικών αρχών με τις διαγραφές. Κατά δεύτερον, εξέφραζε την ανησυχία τους για την οριζόντια, όπως λένε, εφαρμογή του μέτρου. Το βασικό τους πρόβλημα φαίνεται να είναι ο φόβος πως οι διαγραφές θα προ-

καλέσουν ξέσπασμα φοιτητικών κινητοποιήσεων, που πρώτοι αυτοί θα καλεστούν να διαχειριστούν. Θυμούνται, προφανώς, ότι πέρυσι η κυβέρνηση πέταγε πολλές φορές το μπαλάκι της ευθύνης στις Πρυτανείες και τις Συγκλήτους για το σπάσιμο των καταλήψεων ενάντια στον νόμο για την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων και πίεζε ακόμη και με εισαγγελικές παρεμβάσεις για την εφαρμογή τηλε-εξεταστικών. Επιθυμούν να μπου κριτήρια, όπως το πόσα μαθήματα χρωστάει ένας φοιτητής, σύμφωνα με τα οποία θα υπάρχει η δυνατότητα μιας κάποιας παράτασης. Να γίνουν δηλαδή οι διαγραφές, αλλά με το λιγότερο δυνατό κόστος για τη λειτουργία του ιδρύματος, τουλάχιστον κατά την πρώτη εφαρμογή του μέτρου που, όσο να πει κανείς, είναι άγνωστο το τι αντιδράσεις θα προκαλέσει.

Μάλιστα, η συζήτηση που ανοίγει από πλευράς καθηγητικού κατεστημένου περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από τα όρια φοίτησης και δεν αφορά για παράδειγμα την κατάργηση ή τροποποίηση της διάταξης που αφορά τη διαγραφή ενός φοιτητή εάν αποτύχει 3 φορές σε ένα μάθημα ούτε την κατάργηση της διαγραφής ως μορφή πειθαρχικής ποινής.

Οι ελιγμοί που προτείνουν οι Σύγκλη-

τοι και οι Πρυτανείες δεν μπορούν να θεωρηθούν «νίκη» εάν υιοθετηθούν από την κυβέρνηση. Αιτήματα που προσπαθούν να κινηθούν σε αυτή τη λογική, από την πλευρά των αριστερών πολιτικών δυνάμεων, όπως το «Να μπου εμβόλιμες εξεταστικές» μπας και προλάβουν μερικοί να πάρουν πτυχίο μέχρι τον Σεπτέμβρη, δεν ανοίγουν μέτωπο απέναντι στις διαγραφές, αλλά δημιουργούν κλίμα αποδοχής τους.

Και αν αυτή η κυβέρνηση δεν θέλει να κάνει καμία τροποποίηση στον νόμο, μήπως θα μπορούσε κάποια άλλη; Η καλλιέργεια και αναπαραγωγή της άποψης ότι μόνο μια κυβερνητική εναλλαγή θα μπορούσε να δώσει λύση στο πρόβλημα δεν βάζει πλάτη για τη συγκρότηση ενός φοιτητικού κινήματος που θα παλέψει

για την κατάργηση των διαγραφών και συνολικά του νόμου Κεραμέως, αλλά διαιωνίζει κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Άλλωστε, είδαμε πως πολιτικές δυνάμεις στα φοιτητικά αμφιθέατρα που, μπροστά στις μεγάλες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, έκαναν σημαία το αίτημα «Να πέσει η κυβέρνηση», δεν αναδεικνύουν ως αιχμή αυτή τη στιγμή τις διαγραφές.

Το αν η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να ηρεμήσει τα πνεύματα με διεύρυνση των υποτιθέμενων διευκολύνσεων προς τους φοιτητές είναι μάλλον νωρίς να το εκτιμήσει κανείς, καθώς ακόμη τα πνεύματα δεν έχουν οξυνθεί. Η ουσία είναι ότι θα προσπαθήσει να προχωρήσει με τις διαγραφές και θα πρέπει να βρει το φοιτητικό κίνημα απέναντί της.

Φοιτητοδικεία με ορίζοντα διαγραφών στα Χανιά

Με διώξεις που περιλαμβάνουν ΕΔΕ, πειθαρχικά και μηνύσεις ανοίγει νέος κύκλος τρομοκρατίας των φοιτητών στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Αφορμή ήταν η αντιπαράθεση με προπηλακισμούς και ξύλο μεταξύ ΔΑΠ και ΕΑΑΚ μέσα στον χώρο του Πολυτεχνείου. Η εκκίνηση των διώξεων δόθηκε με δημόσια παρέμβαση κυβερνητικών βουλευτών και την προσαγωγή φοιτητή, μέλους των ΕΑΑΚ, από την αστυνομία, έπειτα από μηνύσεις που κατέθεσαν ΔΑΠίτες.

Ακολούθησαν οι καθηγητές της σχολής ΗΜΜΥ, που σε αγαστή συνεργασία με στελέχη της ΔΑΠ στη Γ.Σ. της σχολής με μεγάλη πλειοψηφία αποφάσισαν το στήσιμο πειθαρχικού συμβουλίου και απειλούν ότι «θα εξαντληθούν τα όρια αυστηρότητας» με τις πρώτες διαγραφές φοιτητών!

Με εργαλείο τις νέες διώξεις γίνονται βήματα για να συγκροτηθεί το πρώτο πειθαρχικό συμβούλιο σε σχολή στη χώρα, εφαρμόζοντας ακόμα μία διάταξη του περιβόητου νόμου Κεραμέως. Επίσης αναδεικνύεται άλλη μια διάσταση των διαγραφών: Δεν θα αφορούν μονάχα όσους φοιτητές ξεπερνούν το όριο φοίτησης, αλλά και όσους κατά την άποψη του εκάστοτε πειθαρχικού συμβουλίου δεν αξίζουν τη φοιτητική ιδιότητα (διάβαζε έχουν πολιτική αγωνιστική δράση).

Είναι φανερό ότι ο νέος γύρος επίθεσης σε λαό και νεολαία, μέσω της συνταγματικής αναθεώρησης που εξήγγειλε ο Μησοτάκης, θα συνοδευτεί με κλιμάκωση της καταστολής. Ιδιαίτερα μετά τις κοσμοπλημμύρες της 28ης/2. Άλλωστε, ήδη ζούμε σε μια περίοδο που αγωνιστές εκπαιδευτικοί απολύονται επειδή φώναξαν ένα

σύνθημα ή καλούνται σε απολογία επειδή διακίνησαν μια προκήρυξη. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η περίπτωση των διώξεων στο Πολυτεχνείο Κρήτης, με το καθηγητικό κατεστημένο πρόθυμο να παίξει τον ρόλο που του αναθέτουν οι κυβερνητικές επιταγές και δεν είναι η πρώτη φορά. Άλλωστε καθηγητές και σύγκλητος είναι οι πρώτοι που εκτοξεύουν απειλές για χαμένα εξάμηνα με την πρώτη μέρα κινητοποίησης του φοιτητικού συλλόγου.

Για αυτό η τρομοκρατία είναι ζητούμενο να πάρει μαζική και αποφασιστική απάντηση από τους φοιτητές, ενεργοποιώντας τις μαζικές διαδικασίες τους για να μη καθιερωθούν τα φοιτητοδικεία, να μη διαγραφεί κανένας φοιτητής! Για να ανατραπεί το κλίμα πειθαρχίας και υποταγής που στήνουν για τη νεολαία εντός και εκτός σχολών. Για να αναδειχτεί ξανά ο κορυφαίος στόχος της ανατροπής των επερχόμενων μαζικών διαγραφών εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών. Κόντρα σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται ΚΝΕ και ΑΤΤΑΚ, που αποφεύγουν να βγάλουν μισή ανακοίνωση, στρουθοκαμηλίζοντας μπροστά στις πολιτικές στοχεύσεις των διώξεων. Αλλά επίσης αξίζει να αναφερθεί και η στάση των ΕΑΑΚ, που αφού λειτούργησαν ως χρήσιμοι ηλίθιοι προσφέροντας στην κυβέρνηση αφορμές για να κλιμακώσουν τις διώξεις, επιλέγουν να συρθούν ξανά πίσω από το καθηγητικό κατεστημένο, με ανομολόγητη στόχευση να μετριάσουν οι ποινές.

Το θέμα όμως είναι πολύ σοβαρό, άσχετα με την απροθυμία της κυρίαρχης αριστεράς να δει τις πραγματικές στοχεύσεις και να οργανώσει την απάντηση.

Ποινή φυλάκισης ενός έτους σε μέλος της ΚΝΕ για τη συμμετοχή του σε αντιπολεμική διαδήλωση...

Το μονομελές πλημμελειοδικείο Αθηνών επέβαλε ποινή φυλάκισης δώδεκα μηνών με αναστολή σε μέλος του γραφείου του Κ.Σ. της ΚΝΕ για τη συμμετοχή του σε αντιπολεμική διαδήλωση το 2019... Τον συγκεκριμένο, μάλιστα, είχε καταδώσει μεταξύ άλλων τότε και ο Μπογδάνος, που σαν χαφιεές είχε δημοσιοποιήσει τα στοιχεία του διαδηλωτή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης...

Έξι χρόνια μετά, η δικαιοσύνη τους καταδικάζει διαδηλωτές για «διατάραξη της κοινής ειρήνης» και «απόπειρα σωματικής βλάβης» σε βάρος των πάνοπλων ΜΑΤ. Η εξοργιστική αυτή απόφαση έρχεται, μάλιστα, να ακολουθήσει το όργιο αστυνομοκρατίας και κρατικής καταστολής σε βάρος διαδηλωτών που κατέκλυσαν τους δρόμους το προηγούμενο διάστημα.

Σε μία συνθήκη που η επίθεση σε βάρος του λαού μας οξύνεται, η κυβέρνηση και η πολιτική που αυτή υπηρετεί θέλει να βάλει τον λαό στη γωνία, να τον τρομοκρατήσει, να τον απομακρύνει από τους αγώνες. Ενώ τα σύννεφα πολέμου πυκνώνουν και απειλούν τους λαούς, ενώ η σφαγή σε βάρος του παλαιστινιακού λαού από το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ με τις πλάτες ΗΠΑ και ΕΕ συνεχίζεται, ενώ δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών τσακίζονται, θέλουν να το κάνουν ξεκάθα-

ρο. Οι αγώνες λαού και νεολαίας θα πρέπει να διώκονται!

Η απόφαση αυτή της φυλάκισης σε βάρος του διαδηλωτή είναι κομμάτι μιας συνολικής επιχείρησης τρομοκρατίας του λαού και νεολαίας. Είναι αποτέλεσμα της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής, που μετατοπίζει το πολιτικό σκηνικό όλο και δεξιότερα. Έρχεται σε συνέχεια της βιομηχανίας διώξεων σε βάρος αγωνιστών, που είτε σέρνονται στα πειθαρχικά συμβούλια είτε απολύονται για τη συνδικαλιστική τους δράση...

Η πολιτική τους στοχοποιεί τους αγωνιστές, για να περάσει το μήνυμα συνολικά στον λαό και τη νεολαία. Θέλουν να διδάξουν την απογοήτευση και την υποταγή. Να δώσουν στον κόσμο να καταλάβει ότι όποιο κεφάλι σηκώνεται θα πρέπει να κόβεται. Να κρατήσουν τον κόσμο στο σπίτι του, για να είναι παρακολουθητής και όχι πρωταγωνιστής των εξελίξεων.

Η λύσσα τους αυτή προκύπτει ακριβώς επειδή φοβούνται τους αγώνες λαού και νεολαίας. Για αυτό προσπαθούν και να τους τρομοκρατήσουν. Η λαϊκή οργή, όμως, δεν θα συμμαζευτεί εύκολα. Πρέπει να γίνει οργάνωση, αντίσταση και αγώνας, για να περιφρουρηθούν τα δικαιώματα και οι δημοκρατικές ελευθερίες μας.

Λωρίδα της Γάζας

Νέα μαζικά εγκλήματα άρχισαν οι σιωνιστές με τις πλάτες των ΗΠΑ-ΕΕ

Ζήτημα χρόνου ήταν να καταπατήσει την εκκευρία το Ισραήλ. Ήδη από την υπογραφή της οι σιωνιστές έκαναν φανερές τις προθέσεις τους να μην την τηρήσουν. Τη νύχτα της Δευτέρας προς Τρίτη 18/3, άνανδροι βομβαρδισμοί του στρατού σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας δολοφόνησαν πάνω από 400 αμάχους και τραυμάτισαν πάνω από 560. Η πλειονότητα των θυμάτων είναι γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι. Πυρνοκατοικημένες γειτονιές, αυτοσχέδια σχολεία και κτίρια όπου βρήκαν καταφύγιο οι ταλαιπωρημένοι επαναπαρισμένοι Παλαιστίνιοι, στη Ράφα, στο Χαν Γιουνίς, στη Νουσεϊράτ, στην πόλη της Γάζας αποτέλεσαν στόχο των άνευ προηγουμένου αεροπορικών πληγμάτων.

Ο Λευκός Οίκος επιβεβαίωσε πως έδωσε την άδεια γι' αυτή την επίθεση και στόχος ήταν η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της Χαμάς. Πράγματι, η Χαμάς ανακοίνωσε πως ανάμεσα στα θύματα είναι και τέσσερα ηγετικά στελέχη της. Ο Εσάμ αλ-Νταλίς, επικεφαλής της κυβέρνησης, ο Μαχμούτ Αμπού Γουάφτα, επικεφαλής του υπουργείου Εσωτερικών, και ο Μπαχιάτ Αμπού Σουλτάν, γενικός διευθυντής των Υπηρεσιών Εσωτερικής Ασφάλειας. Η απόφαση για τα «προληπτικά» πλήγματα ελήφθη ύστερα από «την επανειλημμένη άρνηση της Χαμάς να απελευθερώσει τους ομήρους

μας» και την «απόρριψη όλων των προτάσεων που έλαβε από τον ειδικό απεσταλμένο της προεδρίας των ΗΠΑ Στιβ Γουίτκοφ και τους μεσολαβητές», αναφέρει προκλητικά ο Νετανιάχου.

Αντιστροφή της πραγματικότητας

Μας έχουν συνηθίσει οι σιωνιστές στην αντιστροφή της πραγματικότητας. Θέλουν να πείσουν όλο τον κόσμο ότι η αυθαίρετη απαίτησή τους να παραταθεί η πρώτη φάση της εκκευρίας, αντί να ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις για τη δεύτερη φάση, είναι παραβίαση της συμφωνίας από τη... Χαμάς και όχι απόδειξη πως αδιαφορούν για την ειρήνη. Έχουν την εντύπωση πως δεν έχουν καταλάβει όλοι ότι τα σχέδια για μετατροπή της Παλαιστίνης σε Ριβιέρα δεν είναι τίποτα άλλο παρά δρομολόγηση του σχεδίου ΗΠΑ-Ισραήλ για «τελική λύση» κατά τα πρότυπα της ναζιστικής θηριωδίας;

Στις 20/1 το ΚΚΕ(μ-λ) έγραφε για την εκκευρία: «Η εκκευρία βέβαια δεν θα σταματήσει τη φασιστική κατοική πρακτική των σιωνιστών, που -αποθρασυμένοι από τις πρόσφατες επιτυχίες τους και την ολόπλευρη στήριξη που θα συνεχίσουν να απολαμβάνουν και από τη νέα διοίκηση Τραμπ, του υπερατλαντικού αφεντικού τους- θα επιχειρήσουν να κα-

τοχυρώσουν τόσο στη Λωρίδα της Γάζας όσο και στη Δυτική Όχθη νέες θέσεις στην κατοική-αποικιακή τους πολιτική, ενώ δεν πρέπει να αποκλείεται (ισα ίσα, το αντίθετο) ένας νέος, ακόμα πιο βάρβαρος κύκλος επιχειρήσεων γενοκτονίας και εκδίωξης των Παλαιστίνιων από την κατεχόμενη πατρίδα τους».

Αυτή η στήριξη από τον Τραμπ -τον πρόεδρο που αντί να φέρει την ειρήνη (όπως προεκλογικά υποστήριζε) εξαπολύει αεροπορικές επιδρομές στην Υεμένη εναντίον των φιλοϊρανών Χούθι- είναι η προϋπόθεση να αφηφούν τη συμφωνία εκκευρίας στον Λίβανο, να καταπατούν τη συμφωνία εκκευρίας με τους Παλαιστίνιους, να δολοφονούν στη Δυτική Όχθη, να προετοιμάζουν πιο ενεργή εμπλοκή στο μέτωπο της Συρίας, να απειλούν το Ιράν.

Διεθνής καταδίκη

«Σοκαρισμένος από τα ισραηλινά πλήγματα» δήλωσε ο ΓΓ του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες, «τρομοκρατημένος» ο Ύπατος Αρμοστής του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Φόλκερ Τουρκ. Και οι δύο, όμως, καταλήγουν στο «να απελευθερωθούν άνευ όρων οι εναπομείναντες όμηροι», σαν να ήταν αυτή η αιτία των δεινών του παλαιστινιακού λαού και όχι η δολοφονική φύση των

ΗΠΑ και η κατοχή της Παλαιστίνης από το Ισραήλ.

Καταδικάζουν Ιορδανία και Αίγυπτος και καλούν τη διεθνή κοινότητα «να δράσει άμεσα για να σταματήσει την ισραηλινή επίθεση», κάνοντας πως δεν γνωρίζουν σε ποιον απευθύνονται: σε ιμπεριαλιστικές χώρες που αναγνωρίζουν στο Ισραήλ το δικαίωμα στην «αυτοάμυνα»!

«Βαθιά η λύπη» των χωρών της ΕΕ!

«Η ΕΕ επαναλαμβάνει την έκκλησή της προς τη Χαμάς να απελευθερώσει αμέσως όλους τους ομήρους και καλεί το Ισραήλ να επιδείξει αυτοσυγκράτηση και να αποκαταστήσει την απρόσκοπτη πρόσβαση της ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα» δήλωσε ο Ανουάρ Ελ Ανουνί, εκπρόσωπος για θέματα εξωτερικής πολιτικής. Αυτοσυγκράτηση, σε κανονικές συνθήκες, καλείται να επιδείξει αυτός που έχει δικιο, σε καμία περίπτωση ο δολοφόνος!

Όλοι τους, ο καθένας με τον τρόπο του, αποδεικνύουν πόσο συνένοχοι, πόσο υποκριτές είναι. Οι δηλώσεις τους μόνο υποστήριξη στον παλαιστινιακό λαό δεν προσφέρουν. Αντίθετα, στηρίζουν και οπλίζουν το Ισραήλ για να συνεχίσει τη γενοκτονία.

Σε ασφυκτικό κλοιό η Γάζα

Τα περάσματα για την ανθρωπιστική βοήθεια είχαν κλείσει ήδη μια εβδομάδα πριν (10/3), όπως επίσης και η ηλεκτροδότηση ολόκληρης της Γάζας. Τα νοσοκομεία υπολειπώνονται. Εργοστάσια αφαλάτωσης νερού και άντλησης λυμάτων δεν λειτουργούν. Τα φάρμακα και βασικά αγαθά λιγοστεύουν επικίνδυνα. Εκπρόσωπος του ΟΗΕ τόνισε πως οι οργανώσεις βοήθειας μειώνουν τις μερίδες τροφίμων προκειμένου να βοηθήσουν τους περισσότερο εύλωτους. Πλέον το πέρασμα της Ράφα θα παραμείνει κλειστό. Αυτό σημαίνει πως ασθενείς και τραυματίες δεν μπορούν να καταφύγουν στην Αίγυπτο για ιατρική περίθαλψη.

Ο ισραηλινός στρατός χαρακτήρισε «επικίνδυνες ζώνες μαχών» πολλές κοινότητες στο βορρά και στο νότο, κάλεσε τους αμάχους να μετακινηθούν προς το δυτικό τμήμα της πόλης της Γάζας και στην Χαν Γιουνίς. Όλα αυτά σημαίνουν πως τις αεροπορικές επιδρομές θα ακολουθήσουν χερσαίες επιχειρήσεις με σκοπό να αποτραπεί η Χαμάς «να ανασυντάξει τις δυνάμεις της και να επανεξοπλιστεί». Αυτός είναι ένας στόχος που δεν θα επιτευχθεί εύκολα.

Τι θα φέρει το αύριο

Ο Νετανιάχου σε ομιλία του την Τρίτη διαβεβαίωσε ότι αυτό το εγκλημα είναι μόνο η αρχή. «Από εδώ και στο εξής οι διαπραγματεύσεις θα συνεχιστούν υπό τους ήχους των πυρών». Ο υπουργός Εξωτερικών Γκίντεον Σάαρ, απευθυνόμενος στο διοικητικό συμβούλιο του αμερικανικού φιλοισραηλινού λόμπι ΑΙΡΑΚ, υπόσχεται «Δεν πρόκειται για επίθεση μιας μέρας. Θα συνεχίσουμε τη στρατιωτική επιχείρηση τις επόμενες ημέρες». Δυστυχώς, τους πιστεύουμε. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού δεν πρόκειται να σταματήσει αν δεν τους σταματήσει ο ίδιος ο παλαιστινιακός λαός. Με τις αστείρευτες δυνάμεις του, την ανειρήνευτη πάλη του, την αταλάντευτη θέλησή του να ζήσει στη γη του.

Βοσνία

Μια «παγωμένη σύγκρουση» σε τροχιά ανάφλεξης

Αφορμή για την τρέχουσα κρίση στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη αποτέλεσε η καταδίκη του προέδρου της Σερβικής Δημοκρατίας της Βοσνίας, Ντόντικ. Δικαστήριο στο Σαράγεβο (η δικαιοδοσία του οποίου δεν αναγνωρίζεται στη Σερβική Δημοκρατία) τον καταδίκασε πρωτοδίκως σε φυλάκιση ενός έτους και εξαετή απαγόρευση ενασχόλησης με την πολιτική, διότι δεν σεβάστηκε αποφάσεις του Ύπατου Εκπροσώπου της διεθνούς κοινότητας. Στη συνέχεια εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης!

Το δικαστήριο ενήργησε με εντολή του γερμανού Αρμοστή του ΟΗΕ, Σμιτ, ο οποίος, υποτίθεται, επιβλέπει την τήρηση της συμφωνίας ειρήνης του Ντέιτον. Ο Ντόντικ δήλωσε πως θα ζητήσει από τη Μόσχα να ασκήσει βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ σχετικά με την παράταση της εντολής της Δύναμης της ΕΕ στη Βοσνία.

Ο Ντόντικ είχε απαγορεύσει τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του διατάγματος του Αρμοστή για τη δημιουργία Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας και Δικαστηρίων. Ο Ντόντικ επικαλέστηκε ότι κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται στη Συμφωνία του Ντέιτον. Ο Σμιτ κατηγορείται για νεοαποικιακή πρακτική -και όχι μόνο από Σερβοβόσνιους- με ενέργειες, όπως η μονομερής επιβολή ποινικού νόμου με διάταγμα, τον Ιούλιο του 2023, που απειλεί με φυλάκιση οποιονδήποτε υπάλληλο στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη αρνείται να μεταχειριστεί τις αποφάσεις του ως θεσμικά νομοθετημένες.

Ο σερβοβόσνιος ηγέτης στις 6 Μαρτίου υπέγραψε τέσσερα διατάγματα με τα οποία καταργούνται όλες οι δικαιοδοσίες θεσμικών οργάνων του

κεντρικού κράτους. Επίσης κάλεσε τους Σέρβους που εργάζονται στην αστυνομία και στη δικαιοσύνη του κεντρικού κράτους να εγκαταλείψουν αυτούς τους θεσμούς και να ενταχθούν σε εκείνους της Σερβικής Δημοκρατίας. Τα διατάγματα που απαγορεύουν την εφαρμογή αποφάσεων του συνταγματικού δικαστηρίου και άλλων δικαστηρίων της Βοσνίας καθώς και τη δράση της ομοσπονδιακής αστυνομίας στην επικράτεια της σερβικής διοικητικής οντότητας είχαν ήδη εγκριθεί στα τέλη Φεβρουαρίου από τη Βουλή της.

Άμεσα αναμένεται η κρίσιμη συνεδρίαση της σερβοβοσνιακής Βουλής - μιας εκ των δύο οντοτήτων του ομόσπονδου κράτους της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης- προκειμένου να εγκρίνει «Πράξη αναγωγής της σε αυτοτελές κράτος» και σε επόμενη συνεδρίαση να ορίσει το Σύνταγμά της. Άρα οι απειλές του Ντόντικ για απόσχιση της Σερβικής Δημοκρατίας από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, αν και δεν γίνονται για πρώτη φορά, τώρα συνοδεύονται και με χρονοδιάγραμμα ενεργειών που ενέχουν στοιχεία εκρηκτικής εξέλιξης!

Στη Βοσνία υπάρχει παρουσία διεθνών στρατιωτικών δυνάμεων, γνωστή ως EUFOR. Αποτελείται κυρίως από δυνάμεις χωρών της Ευρώπης και βρίσκεται υπό την ευθύνη της ΕΕ. Σε αντίθεση με την KFOR στο Κόσοβο που έχει πολυεθνική σύνθεση, με την ευθύνη του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Το περιεργό είναι ότι η ΕΕ, και βασικά Γαλλία και Γερμανία, με όλες τις «τραμπικές σκοτούρες» συν τις ανεπάρκειές τους, δείχνουν να επιλέγουν σήμερα την όξυνση στη Βοσνία και ανεξάρτητα το πώς το βλέπουν αυτό οι ΗΠΑ!

Ουκρανία

Πολεμική εκχειρία περιορισμένης ευθύνης

Η τηλεφωνική επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν απέδειξε για μια ακόμη φορά πως η αναζήτηση ενός έστω πρόσκαιρου και εύθραυστου συμβιβασμού μεταξύ ΗΠΑ-Δύσης και Ρωσίας στον πόλεμο στην Ουκρανία, δεν είναι και από τα πιο εύκολα ζητήματα! Κι αυτό γιατί, όπως επίσης έχουμε πολλές φορές υπογραμμίσει, αυτός ο πόλεμος έχει παγκόσμια διακυβεύματα και η όποια εξέλιξη έχει σημαντικές επιπτώσεις στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων. Από την άλλη, η εξέλιξη του πολέμου αυτού, με το σπιράλ των αδιεξόδων και της επικινδυνότητας να ανεβαίνει συνεχώς και με τον κίνδυνο ενός γενικευμένου πυρηνικού πολέμου να φεύγει από το μακρινό μέλλον και να έρχεται στο σήμερα, έθετε ξανά και ξανά στους δύο πρωταγωνιστές της σύγκρουσης αυτής (αμερικανικού και ρωσικού ιμπεριαλισμού) και στο περιθώριο της κλιμάκωσης της αντιπαράθεσής τους, το ερωτηματικό και το ενδεχόμενο να βρεθεί έστω μια προσωρινή ανάπαυλα σε έναν αγώνα που μπορούσε να οδηγήσει σε μια εκατέρωθεν πυρηνική συντριβή.

Αυτό είναι το πραγματικό έδαφος πάνω στο οποίο, ενώ κανείς δεν θέλει και δεν διανοείται να ηττηθεί ή να υποχωρήσει, από την άλλη αναζητά ή έστω συζητά ανάπαυλας ή παρατάξεις μιας κεντρικής σύγκρουσης, για την οποία νιώθει και δεν είναι ακόμη έτοιμος να την πραγματοποιήσει και κυρίως να βγει νικητής από αυτή.

Το «ειρηνευτικό σχέδιο» ΗΠΑ-Κιέβου και η απάντηση της Ρωσίας

Όταν βγήκε στη δημοσιότητα το «ειρηνευτικό σχέδιο» που οι ΗΠΑ υπαγόρευσαν στον ταπεινωμένο Ζελένσκι να δεχθεί, ανάμεσα στις θάλασσες της ανοησίας που διαβάσαμε, υπήρξαν ορισμένες πλευρές που θέλησαν να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους και τη σοβαρότητά τους. Εν πάση περιπτώσει, εμείς από τη δική μας πλευρά θέλουμε να τονίσουμε πως αυτό το σχέδιο, ενώ ήταν πολύ πιο «προσοφειωμένο» σε σχέση με το αρχικό σχέδιο Τραμπ, από την άλλη λειτουργούσε σαν παγίδα, δεν περιείχε καμιά απολύτως εγγύηση για τη Μόσχα και γι' αυτό δεν θα υπήρχε περίπτωση αυτή να το δεχτεί. Παράλληλα, ήταν φανερό πως η ρωσική ηγεσία δεν ήθελε να κλείσει αυτόν τον δίαυλο επικοινωνίας με τις ΗΠΑ, που εκτός των άλλων την βοηθούσε να βάζει ξανά σφηνές στις ευρωαμερικανικές σχέσεις, που η πολιτική Τραμπ είχε τραυματίσει ήδη. Η αποδοχή των διαπραγματεύσεων δεν ήταν μόνο επικοινωνιακού χαρακτήρα και χάρη διπλωματικών ελιγμών, με δεδομένο ότι οι Ευρωπαίοι αλλά και ο Τραμπ -που απειλούσε τη Μόσχα με καταστροφικές συνέπειες αν δεν δεχτεί το σχέδιο- ήταν έτοιμοι να χρεώσουν το αδιέξοδο στη «φιλοπόλεμη Ρωσία», αλλά ήταν και είναι αποτέλεσμα ευρύτερων τακτικών υπολογισμών. Σε διπλωματική γλώσσα, η όλη ρωσική τακτική διατυπώθηκε έτσι: «Η Ρωσία συμφωνεί με τις προτάσεις των ΗΠΑ για τη διακοπή των συγκρούσεων, αλλά οποιαδήποτε κατάπαυση του πυρός θα πρέπει να οδηγήσει σε μια μακροχρόνια ειρήνη και θα πρέπει να αντιμετωπίσει τις βαθύτερες αιτίες της σύγκρουσης».

Έτσι η Ρωσία έβαλε ξανά στο τραπέζι τους δικούς της απαράβατους όρους για

μία εκχειρία που θα οδηγεί σε μια μόνιμη κατάπαυση του πυρός: την αναγνώριση των κατεχόμενων από την ίδια εδαφών της Ουκρανίας, τη ρητή και γραπτή δέσμευση του ΝΑΤΟ στο ουδέτερο καθεστώς της Ουκρανίας και τη συμφωνία για τη μη ανάπτυξη στρατευμάτων του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία υπό οποιαδήποτε σημαία και πρόσχημα. Παράλληλα και καθόλου τυχαία, κατά τη διάρκεια της κοινής συνέντευξης με τον πρόεδρο της Λευκορωσίας, Λουκασένκο, ο Πούτιν αμφισβήτησε ευθέως το σχέδιο ΗΠΑ-Κιέβου κάνοντας ρητορικές ερωτήσεις όπως: «Γιατί χρειάζονται 30 ημέρες εκχειρίας; Για επιστράτευση ή για ανεφοδιασμό της Ουκρανίας με όπλα;» και «Ποιος θα ελέγχει την εκχειρία, όταν το μέτωπο εκτείνεται σε 2.000 χιλιόμετρα;» Για να καταλήξει, με το βλέμμα στη ρωσική προέλαση στο Κούρσκ αλλά και στις επιτυχίες των ρωσικών στρατευμάτων σε μια σειρά κρίσιμα τμήματα του μετώπου, πως «θα συμφωνήσουμε στα επόμενα βήματα της σύγκρουσης, λαμβάνοντας υπόψη τις εξελίξεις στο πεδίο των μαχών». Παράλληλα, άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο ενεργειακής συνεργασίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες, δηλώνοντας ότι τότε θα μπορούσε να υπάρξει νέος αγωγός φυσικού αερίου για την Ευρώπη!

Κράτα μικρό καλάθι!

Με αυτά τα δεδομένα, μάλλον όσοι ανέμεναν την τηλεφωνική επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν έπρεπε να κρατούν μικρό καλάθι! Τελικά, αυτό που πιθανά είχε καταληχθεί πριν την επικοινωνία από τις διαπραγματευτικές ομάδες των δύο πλευρών ήταν μια ανακοίνωση για αποχή από στρατιωτικά χτυπήματα εναντίον ενεργειακών υποδομών, ενώ για το μέλλον προέβλεπε «τεχνικές διαπραγματεύσεις για την εφαρμογή της θαλάσσιας κατάπαυσης του πυρός στη Μαύρη Θάλασσα, την πλήρη κατάπαυση του πυρός και τη μόνιμη ειρήνη» σύμφωνα με την ανακοίνωση του Λευκού Οίκου. Η ρωσική πλευρά με δική της ανακοίνωση, αφού επανέλαβε τις βασικές θέσεις της Μόσχας, έγραψε πως στην επικοινωνία «τονίστηκε (σ.δ. από τον Πούτιν) ότι η βασική προϋπόθεση για την αποτροπή της κλιμάκωσης της σύγκρουσης και την προσπάθεια επίλυσής της με πολιτικά και διπλωματικά μέσα θα πρέπει να είναι η πλήρης παύση της ξένης στρατιωτικής βοήθειας και η χορήγηση πληροφοριών στο Κίεβο». Έτσι, η Ρωσία φτιάχνει μια ισχυρή «γέφυρα» που συνδέει τους γενικούς της όρους για έναν συμβιβασμό με τις προϋποθέσεις που πρέπει να εκπληρωθούν στην πορεία για αυτόν.

Ο «επανεξοπλισμός της Ευρώπης» και η «γαλλική πυρηνική ομπρέλα»: αιτίες, δυνατότητες και όρια

Με την αμερικανορωσική διαπραγμάτευση να συνεχίζεται, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, όντας στριμωγμένοι από τις κινήσεις και τα «αδειάσματα» της διοίκησης Τραμπ, προσπαθούν να μην βγουν «και κερατάδες και δαρμένοι»! Ας εξηγηθούμε!

Ενώ Γερμανία αλλά και Γαλλία πάλευαν και αναζητούσαν τρόπους για να αυξήσουν το μερίδιο του ελέγχου τους στην Ουκρανία (ομολογία Μέρκελ για τον χρόνο που κέρδιζαν με τις συμφωνίες Μινσκ Ι και ΙΙ), είχαν καταστήσει σα-

φές από το 2008 (βέτο στην πρόταση των ΗΠΑ για ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ) πως δεν ήθελαν να μετατραπεί η ευρωπαϊκή ήπειρος σε θέατρο μιας αμερικανορωσικής σύγκρουσης. Επίσης, ουδέποτε συμφώνησαν στον πολεμικό βηματισμό της διοίκησης Μπάιντεν που οδηγούσε -και οδήγησε εν τέλει- σε μια, έστω δια του αντιπροσώπου Ζελένσκι, πολεμική σύγκρουση με τη Ρωσία και το ίδιο έθεταν και στους πρώτους μήνες μετά την εισβολή. Οι αλληπάλληλοι και κλιμακούμενοι στρατηγικοί εκβιασμοί (σε ποιον κόσμο ανήκετε) και πρακτικές των ΗΠΑ (σαμποτάζ στους αγωγούς Nord Stream 1 και 2) και με δεδομένους τους δεσμούς που είχαν δημιουργηθεί σε μια 70χρονη πορεία της Δύσης, τις ανάγκασε να ευθυγραμμίζονται με την πολιτική των ΗΠΑ. Εκτός κι αν π.χ. η ανατροπή της OST POLITIC από πλευράς γερμανικού ιμπεριαλισμού αποτέλεσε δική του επιλογή αυτοχειρισμού και όχι αποτέλεσμα του στριμώγματος του από την Ουάσιγκτον. Εδώ και ένα διάστημα, σε μια διαδικασία που επιταχύνθηκε από τις κινήσεις της νέας διοίκησης των ΗΠΑ, οι Γερμανοί και Γάλλοι ιμπεριαλιστές «κόνεψαν» πως «έτσι είναι τα πράγματα», δηλαδή πως από τη μια οι σχέσεις που είχαν οικοδομήσει με τη Ρωσία έχουν τελειώσει για το ορατό μέλλον και από την άλλη αυτό που τους μένει είναι να προσπαθούν μέσα στο πλαίσιο που διαμορφώνεται να κερδίσουν ρόλο και θέση. Να μην βγουν και δαρμένοι! Μάλιστα, οι κινήσεις της διοίκησης Τραμπ ανησύχησαν σφόδρα τα επιτελεία των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, διότι τους έφεραν αντιμέτωπους με την απόσταση που έχουν τόσο από τις ΗΠΑ όσο και από τη Ρωσία και κυρίως τους έφεραν αντιμέτωπους με τις δικές τους μεγάλες στρατηγικές ανεπάρκειες.

Η απόφαση για «επανεξοπλισμό της Ευρώπης» κατ' αρχάς να υπογραμμίσουμε ότι συμβαδίζει με τη γενική τάση στη φάση της προετοιμασίας των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο και αναδεικνύει ότι η φύση των ιμπεριαλιστών, μεγαλύτερων και μικρότερων, είναι το ίδιο αντιδραστική και φιλοπόλεμη! Και φυσικά θα χρησιμοποιηθεί αυτή η κούρσα των εξοπλισμών για την ενδυνάμωση του κάθε ιμπεριαλιστή. Από και και πέρα, οφείλουμε να κάνουμε δύο επισημάνσεις. Η πρώτη αφορά ότι, όπως επισημαίνει η αμερικανική αλυσίδα ΜΜΕ, «POLITICO», οι Ευρωπαίοι τελικά κάνουν αυτό για το οποίο τους πίεζε η διοίκηση Τραμπ! Το δεύτερο είναι πως το πώς, πότε και τι ακριβώς θα υλοποιηθεί από αυτές τις μεγαλόστομες διακηρύξεις, θα κρίνεται τόσο από τις διαμάχες για ηγεμονία στο εσωτερικό της ΕΕ ανάμεσα σε Γερμανία και Γαλλία, όσο και ίσως περισσότερο από τις κινήσεις των ΗΠΑ και

το πλαίσιο που αυτές θα διαμορφώνουν. Να θυμίσουμε πως ακόμα δεν έχει ξεκινήσει δύο χρόνια τώρα η απόφαση της Γερμανίας για επανεξοπλισμό της με το ποσό των 100 δισ.

Όσον αφορά την πρόταση Μακρόν για επέκταση της «γαλλικής πυρηνικής ομπρέλας» σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση και για την αντιμετώπιση της ρωσικής πυρηνικής απειλής, θεωρούμε ότι αυτή κατά βάση είναι το όχημα που χρησιμοποιεί ο γαλλικός ιμπεριαλισμός για τη διεκδίκηση της ηγεμονίας από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, γνωρίζοντας το στρατηγικό του πλεονέκτημα έναντι του πυρηνικού ναυσιμού της Γερμανίας. Η τρομακτική αυτή συζήτηση που ανοίγει είναι επίσης ενδεικτική της φάσης που διανύουμε και της φρίκης που πρέπει να αντιμετωπίσουν οι λαοί. Ωστόσο, πρέπει να επισημάνουμε πως οι 206 γαλλικές πυρηνικές κεφαλές, ακόμα και αν σε αυτές προστεθούν οι 225 της Βρετανίας, δεν μπορούν στα σοβαρά να λειτουργήσουν αποτελεσματικά έναντι των 5.580 πυρηνικών κεφαλών της Ρωσίας (εκ των οποίων οι 1.600 είναι σε επιχειρησιακή ετοιμότητα). Και πολύ περισσότερο, όπως ήδη το έχουν θέσει η Πολωνία και οι Βαλτικές αλλά το σκέφτονται όλοι, δεν μπορούν να υποκαταστήσουν αλλά να λειτουργήσουν συμπληρωματικά με τις 5.550 πυρηνικές κεφαλές των ΗΠΑ (εκ των οποίων οι 1.357 σε επιχειρησιακή ετοιμότητα).

Τα μελλούμενα

Αμέσως μετά την τηλεφωνική επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν, έγιναν και οι πρώτοι βομβαρδισμοί εκατέρωθεν, ενώ σε όλο το μέτωπο ο πόλεμος συνεχίζεται χωρίς σταματημό! Η επικοινωνία Τραμπ-Ζελένσκι, όπως αναμένονταν, κατέληξε στη συμφωνία του δεύτερου με ό,τι λείπει ο πρώτος, και αν εξαιρέσουμε τις διθυραμβικές διατυπώσεις των ανακειμένων του Λευκού Οίκου για τη δημιουργία κλίματος, ουδέν νεώτερον! Εκτός ίσως από αυτά που εννοούνται πίσω από τις διατυπώσεις για συνεργασία ΗΠΑ-Κιέβου στο Κούρσκ, αλλά και για την ενίσχυση της ουκρανικής αεράμυνας, πάντα στο πνεύμα της... ειρήνης!

Αυτό που πρέπει να περιμένουμε, λοιπόν, δεν είναι μια γραμμική εξέλιξη, αλλά μια πολύπλοκη και πολυεπίπεδη διαδικασία κινήσεων στο πολιτικό και διπλωματικό πεδίο, από τους ιμπεριαλιστές πρώτης και δεύτερης γραμμής, παράλληλα με τις εξελίξεις στο ματωμένο πεδίο των μαχών. Και είναι μια διαδικασία ανοιχτή, είτε σε έναν πρόσκαιρο και εύθραυστο συμβιβασμό είτε σε μια απότομη κλιμάκωση της πολεμικής σύγκρουσης.

Ουκρανία

Μια εκχειρία που αποκαλύπτει

Τα «θέλω» και τα «μπορώ» των ΗΠΑ

Με πρόταση των ΗΠΑ, και αφού η διοίκηση Τραμπ θέλει «ειρήνη», γίνεται διαπραγμάτευση (μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας) για το αν μπορεί να υπάρξει εκχειρία 30 ημερών, η οποία ενδεχομένως να επιτρέψει να γίνει... διαπραγμάτευση που θα αναζητά έναν -κάποιας μεγαλύτερης διάρκειας- προσωρινό συμβιβασμό. Αυτή είναι η φωτογραφία της σημερινής κατάστασης όσον αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία, ενώ ταυτόχρονα γύρω από αυτό το κεντρικό ζήτημα εξελίσσονται μια σειρά άλλα, και πριν από όλα εξελίσσονται οι μάχες -και οι επιτυχίες του ρώσικου ιμπεριαλισμού- στο πεδίο του πολέμου.

Παράλληλα, γίνεται φανερό ότι, παρά τη... φόρα του Τραμπ για «ειρήνη», και αυτή καθαυτή η διαπραγμάτευση για την εκχειρία των 30 ημερών δεν είναι καθόλου εύκολο και ούτε βέβαιο ότι θα ευοδωθεί. Πριν τις δηλώσεις Πούτιν από το Κρεμλίνο σχετικά με την αμερικανική πρόταση για εκχειρία, ο Ουσάκοφ (Βοηθός του Ρώσου προέδρου) είπε ότι η αμερικανική πρόταση για κατάπαυση του πυρός δεν προσφέρει «τίποτα» στη Ρωσία. Στη συνέχεια, ο Πούτιν, με πιο διπλωματική γλώσσα, έθεσε τα βασικά ζητήματα από τη σκοπιά του ρώσικου ιμπεριαλισμού (την απαίτηση «να επιλυθούν τα βαθύτερα αίτια της σύγκρουσης») και επισήμανε ότι για να αποδεχθεί την εκχειρία «χρειάζεται να δοθούν απαντήσεις σε πολλές κρίσιμες λεπτομέρειες». Επιπλέον, υπερασπιζόμενος κι αυτός την «ειρήνη» που θέλει η Μόσχα, αφενός δήλωσε πως αν υπάρξει συμφωνία οι δυτικές εταιρείες θα μπορούν να επιστρέψουν στη Ρωσία, αλλά χωρίς «ειδικές συνθήκες», αφού οι εγκώριοι παραγωγοί «έχουν πάρει τις θέσεις τους» στην αγορά της Ρωσίας. Αφετέρου -και για να μην αφήσει καμιά αμφιβολία για τις συνολικότερες στοχεύσεις του ρώσικου ιμπεριαλισμού- δήλωσε πως, αν υπάρξει «ενεργειακή συνεργασία» ΗΠΑ-Ρωσίας, τότε ο ανεφοδια-

σμός της Ευρώπης με (ρώσικο) φυσικό αέριο θα μπορούσε να ξαναρχίσει!

Τι συμβαίνει, λοιπόν; Γιατί, αφού Ουάσιγκτον-Μόσχα «θέλουν ειρήνη», δείχνει και είναι πολύ δύσκολη ακόμα και μια εκχειρία 30 ημερών; Γιατί οι ειδησεογραφικοί τίτλοι διεθνώς πηγαινοέρχονται από την «ανακήρυξη της ειρήνης» στην ένταση των προετοιμασιών για πόλεμο; Γιατί μια σειρά αναλύσεις αριστερών κομμάτων και οργανώσεων στην Ελλάδα και διεθνώς, που προεξόφλησαν πως «οι ΗΠΑ φεύγουν από τη Ρωσία και πάνε για επίθεση στον Ειρηνικό και στην Κίνα», διαψεύδονται από την πραγματικότητα μόλις δημοσιευτούν;

«Ποιος» είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία;

Μια από τις «κρίσιμες λεπτομέρειες» που ο Πούτιν ζήτησε να απαντηθούν για να υπάρξει η εκχειρία είναι το ζήτημα του Κουρσκ, στο οποίο απαίτησε την παράδοση των ουκρανικών δυνάμεων, με τον Μεντβέντεφ να... συμπληρώνει ότι αλλιώς θα εξοντωθούν «μεθοδικά» από τις ρώσικες δυνάμεις. Η εκκαθάριση του Κουρσκ -και με όρους πανωλεθρίας των ουκρανικών δυνάμεων που τον Αύγουστο επιτέθηκαν στην περιοχή αυτή- αποτελεί όντως μία (αλλά μόνο μία) από τις πολλές «λεπτομέρειες» που θέτει η Μόσχα. Οι υπόλοιπες «λεπτομέρειες» συνθέτουν τη συνολική απαίτηση που πολλές φορές έχει εκθέσει η Ρωσία σε σχέση με αυτή καθαυτή την Ουκρανία: Την προσάρτηση του ανατολικού τμήματός της (ήδη κατέχει το 20%) στη ρώσικη επικράτεια και τη μετατροπή της «υπόλοιπης» σε μια περιοχή «ουδέτερη» έτσι ώστε να μην παράγει καμιά «ανασφάλεια» για το ρώσικο ιμπεριαλισμό. Τελικά και πάνω από όλα, η Ρωσία απαιτεί τη συνολική πολιτική και στρα-

τιωτική «εκκαθάριση» της Ουκρανίας από οποιαδήποτε παρουσία της Δύσης. Γι' αυτό ακριβώς από την πρώτη στιγμή Πούτιν και Λαβρόφ δήλωσαν πως είναι «απαράδεκτη» κάθε σκέψη εγκατάστασης δυτικών στρατιωτικών δυνάμεων ως επιτηρητές της «ειρήνης» στην Ουκρανία απαντώντας στην πρόταση Τραμπ. Με βάση αυτά τα δεδομένα - που δεν τα αλλάζει η εκλογή Τραμπ-τοποθετηθήκαμε σχετικά με τις επιδιώξεις της «ειρηνευτικής» του πρότασης (ανακοίνωση του ΠΓ του ΚΚΕ(μ-λ), 16 Φλεβάρη 2025, από την ιστοσελίδα www.kkempl.gr).

Συνεπώς, ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν είναι «ένα Αφγανιστάν» ούτε για τις ΗΠΑ ούτε για τη Ρωσία. Δεν είναι μια ιμπεριαλιστική επέμβαση σε κάποια «περιφέρεια». Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει παγκόσμια διακυβεύματα και η όποια εξέλιξη του θα έχει καθοριστικές συνέπειες στο ταμπλό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και συσχετισμών. Από τη μια, ΗΠΑ-Δύση θέλουν την Ουκρανία ως διάδρομο για να «φτάσουν» στη Μόσχα, ως βάση των (και πυρηνικών) πυραύλων τους που θα εξοντώσουν χωρίς να προλάβει να απαντήσει τον μόνο αντίπαλο των ΗΠΑ που διαθέτει την αντίστοιχη με αυτές πυρηνική ισχύ. Από την άλλη, η Ρωσία την θέλει ως δική της βάση πάνω στην οποία θα «πατήσει» η γεωστρατηγική της αναβάθμιση με ρόλο παγκόσμιου βεληνεκούς. Ή, αλλιώς, η ανατροπή (με πόλεμο!) της επιδίωξης των ΗΠΑ θα είναι η βάση για την κατοχύρωση και την αναβάθμιση του ιμπεριαλιστικού ρόλου της Ρωσίας στα Βαλκάνια και την Ευρώπη. Εξ ου και η «νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας της Ευρώπης» που σταθερά διακηρύσσει το Κρεμλίνο. Μια μόνο πλευρά αυτής της «νέας αρχιτεκτονικής» υπενθύμισε ο Πούτιν με τις τελευταίες δηλώσεις του για την επανέναρξη του ανεφοδιασμού της Ευρώπης από το ρώσικο φυσικό αέριο.

Αυτός είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία, αυτό είναι το στρατηγικό του βάρος για τις δύο πρώτες πυρηνικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη. Σε αυτό το στρατηγικό βάρος αυτού του πολέμου και στα δεδομένα που έχουν παραχθεί στο πεδίο του, βρίσκονται οι αιτίες των μεγάλων δυσκολιών που υπάρχουν ακόμα και για την εκχειρία των «30 ημερών». Με αυτά τα δεδομένα θα περιμένουμε να δούμε αν θα υπάρξει, με ποιους όρους και ποια εκχειρία και θα παραμείνουμε στη βασική μας εκτίμηση: αν υπάρξει συμβιβασμός, μόνο προσωρινός και εύθραυστος μπορεί να είναι. Τέτοιος που να μπορεί κάθε πλευρά να τον χρησιμοποιήσει όσο διαρκέσει για τις δικές της επιδιώξεις. Εξάλλου, είδαμε πως ο «ειρηνολογός» Τραμπ υποχρεώθηκε κιόλας να χρησιμοποιήσει υψηλούς τόνους και απειλές (για κυρώσεις κ.λπ.) έναντι της Ρωσίας, συνυπέγραψε στους G-7 επιθετική ανακοίνωση εναντίον της και ανακάλεσε πολύ γρήγορα την απόφαση «διακοπής» της δορυφορικής κ.λπ. στήριξης της Ουκρανίας στο πεδίο του πολέμου -απόφαση που στην πραγματικότητα δεν εφαρμόστηκε ποτέ.

Σε κάθε περίπτωση, οι ΗΠΑ (σε αντίθεση με μια σειρά αναλύσεις και αναλυτές) δεν... αμφιβάλλουν ότι η Ρωσία αποτελεί στρατηγικό αντίπαλό τους, το υπ' αριθμόν ένα (πυρηνικό) εμπόδιο σήμερα στο στόχο τους για παγκόσμια κυριαρχία/ηγεμονία. Το πραγματικό δίλημμα των ΗΠΑ υπάρχει με δεδομένη την πορεία ραγδαίας αναβάθμισης της Κίνας. Το Πεκίνο στρατηγικά και στρατιωτικά απέχει σημαντικά και από τις ΗΠΑ και από τη Ρωσία, αλλά ο χρόνος είναι σύμμαχος του στη διαδρομή της στρατηγικής αναβάθμισής του. Οι ΗΠΑ, συνεπώς, στοχεύουν και να εξουδετερώσουν τη Ρωσία και να «σταματή- ▶

Συρία

Εγκληματίες σφαγείς οι ευνοούμενοι της Δύσης και της Τουρκίας

Συγκλονιστικές περιγραφές και εικόνες μετέφεραν τα διεθνή ΜΜΕ από τη σφαγή σε χωριά της Λαττάκεια της δυτικής Συρίας στο διάστημα 6 έως τις 10 Μαρτίου. Οι μαζικές σφαγές Αλαουιτών και Χριστιανών ήταν η κορύφωση των συνεχών επιθέσεων εναντίον τους, ύστερα από την επικράτηση του αντιδραστικού τζιχαντικού καθεστώτος από το τέλος της προηγούμενης χρονιάς. Οι δολοφονίες έγιναν σε 25 τοποθεσίες στις επαρχίες Λαττάκεια, Ταρτούς, Χάμα και Χομς. Το νέο καθεστώς και οι συμμορίες που το υποστηρίζουν κατηγορούν συλλήβδην τις θρησκευτικές κοινότητες της περιοχής ως υποστηρικτές των Άσαντ και του κόμματος Μπάαθ. Υπήρξαν περιγραφές για λεηλασίες, συλλήψεις, βασανιστήρια και δολοφονίες με ιδιαίτερη ωμότητα.

Σε όλη αυτή την περιοχή έχουν γίνει μαζικές διαδηλώσεις με αίτημα να στα-

ματήσει η βία και να αποκατασταθούν τα δημοκρατικά δικαιώματα. Οι Αλεβίτες απαιτούσαν από την άλλη μια ασφαλή ζωή στις περιοχές όπου βρίσκονταν, ήταν ανοικτοί σε συμβιβασμούς με το νέο καθεστώς, αλλά η απάντησή ήταν οι μαζικές σφαγές. Όπως αναφέρει το Συριακό Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, οι άμαχοι που σφαγιασθήκαν ξεπερνούν τους 1.300, χωρίς να μπορούν να μετρηθούν οι σοροί που είναι πεταμένοι στα χωράφια και στη θάλασσα. Σύμφωνα με ανθρωπιστικές οργανώσεις, οι νεκροί ξεπερνούν τις 3.500 το τρίμηνο της διακυβέρνησης Τζολάνι. Σύμφωνα με την αποστολή του ΟΗΕ που ερευνά τις σφαγές στη Λαττάκεια και την Ταρτούς, οι σφαγιασθέντες πετάχτηκαν σε ομαδικούς τάφους σε δασικές εκτάσεις ή στην παραλία και αρκετά πτώματα ήταν ντυμένα με στρατιωτικά ρούχα για να δικαιολογηθούν οι δολοφονίες.

Μετά τις σφαγές, στις 10 του Μάρτη, υπογράφηκε η συμφωνία μεταξύ της κυβέρνησης των Τζιχαντιστών και τον Μαζλούμ Αμπντί, διοικητή των «Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων» (SDF), η οποία αποδέχεται τον προσδιορισμό της κουρδικής εθνικής οντότητας στη Συρία και την προστασία των διοικητικών εξουσιών στην περιοχή της στο πλαίσιο της εδαφικής ακεραιότητας. Οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF) αναγνωρίζουν την κυβέρνηση, που καταδικάζει τον λαό, την ώρα που σφαγιάζει αυτούς που λέει ότι θα υπερασπιστεί. Υπήρξε άμεσα διαφωνία του Συριακού Δημοκρατικού Συμβουλίου, του πολιτικού σκέλους του SDF όσον αφορά την ισχύ του Ισλαμικού Νόμου (Σαρία) και τη διοίκηση από ένα αυστηρά συγκεντρωτικό σύστημα χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι Κούρδοι. Η πολιτική ηγεσία ζητά νέο σύνταγμα που θα κατοχυρώνει τα δικαιώματα όλων των εθνικών και θρη-

σκευτικών ομάδων.

Η Συρία και η Μέση Ανατολή είναι ένα καζάνι που βράζει και οι εξελίξεις εξαρτώνται από πολλούς παράγοντες και κυρίως τους ιμπεριαλιστές που αντιμάχονται για τον έλεγχο της περιοχής, χρησιμοποιώντας τα ενεργούμενά τους. Ένα από αυτά είναι το νέο αντιδραστικό συριακό καθεστώς, το οποίο έχει ξεκινήσει έναν νέο γύρο εμφύλιου πολέμου και βαρβαρότητας, με τις ευλογίες αυτή τη φορά της Τουρκίας αλλά και της Δύσης. Οι πανηγυρισμοί των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για την επιστροφή της δημοκρατίας στη Συρία με την de facto προσωρινή κυβέρνηση των Τζιχαντιστών, συνεχίζονται με «συνόδους δωρητών» πάνω στη φρίκη της σφαγής από τις συμμορίες που συνδέονται με την τζιχαντιστική ομάδα Χαγιάτ Ταχρίρ αλ-Σαμ (HTS), την οποία αναγνωρίζουν ως διάδοχο του Συριακού Κράτους.

και μεγαλώνει το φορτίο του πολέμου

► σουν» την πορεία της Κίνας. Αλλά δεν θέλουν και δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν ταυτόχρονα και παράλληλα και τους δύο, που εξάλλου έχουν ήδη διαμορφώσει μια «στρατηγική συνεργασία». Γι' αυτό αναζητούν την τακτική εκείνη που η επίθεση στον έναν δεν θα φέρνει ταυτόχρονα μπροστά στο κάδρο και τον άλλον. Γύρω από αυτό το ζήτημα εξελίσσεται εδώ και χρόνια η οξεία αντιπαράθεση εντός των αμερικάνικων κέντρων και σε συνάρτηση ταυτόχρονα με την πολιτική που θα έχουν απέναντι στους συμμάχους τους της Δύσης.

Σήμερα, ωστόσο, είναι δεδομένη η εμπλοκή των ΗΠΑ στο ουκρανικό πεδίο, στον πόλεμο που οι ίδιες οικοδόμησαν μέσα από χρόνια προωθήσεων του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς και κάθε είδους μεθοδεύσεων. Συνεπώς, ένα βασικό ερώτημα είναι αν η «ειρηνευτική» πρόταση Τραμπ στοχεύει πράγματι να πετύχει και την απεμπλοκή των ΗΠΑ από την Ουκρανία και την «ουδετεροποίηση» της Ρωσίας, ώστε οι ΗΠΑ... «απερίσπαστες» να στραφούν στο μέτωπο Κίνας-Ειρηνικού. Υπάρχουν μια σειρά εκτιμήσεις από πολλές και διαφορετικές πλευρές που σχεδόν με βεβαιότητα προεξοφλούν μια τέτοια εξέλιξη. Το ερώτημα, όμως, δεν είναι αν μια τέτοια εξέλιξη «τη θέλουν» οι ΗΠΑ. Το ερώτημα είναι «αν μπορούν» να τη διαμορφώσουν και να την επιβάλουν.

Κανόνες (λήξης) πολέμου

Για να εξετάσουμε τη βασιμότητα μιας τέτοιας τροπής των εξελίξεων θα χρησιμοποιήσουμε ένα απόσπασμα από σχετική ανακοίνωση του Μ-Λ ΚΚΕ, που συμπυκνώνει με χαρακτηριστικό τρόπο της εκτιμήσεις αυτές. «Είναι φανερό ότι οι ΗΠΑ στην αντιπαράθεσή της με την Κίνα, επιχειρούν να παίξουν το «ρωσικό χαρτί». Προσφέρουν προκαταβολικά στον Πούτιν όλα όσα έχει ζητήσει για τον τερματισμό του πολέμου, αλλά ταυτόχρονα στέλνουν ξεκάθαρο μήνυμα για το μεγάλο αντάλλαγμα που θέλουν να πάρουν. Και αυτό που περιμένουν από τη Ρωσία είναι το σπάσιμο της συμμαχίας της με την Κίνα, το φρενάρισμα των BRICS και ο τερματισμός κάθε συζήτησης για αποδολαριοποίηση» (ανακοίνωση του Μ-Λ ΚΚΕ, 26 Φλεβάρη 2025, από την ιστοσελίδα www.m-lkke.gr).

Θα λέγαμε ότι το απόσπασμα αυτό δεν αποτυπώνει ούτε τα πραγματικά δεδομένα (όσον αφορά το ποια είναι η πρόταση Τραμπ) ούτε πολύ περισσότερο το πώς οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αξιοποιούν τα πραγματικά δεδομένα που παράγει η λήξη του πολέμου.

Πιο συγκεκριμένα: **Πρώτον**, οι ΗΠΑ κάθε άλλο παρά «προσφέρουν προκαταβολικά στον Πούτιν όλα όσα έχει ζητήσει για τον τερματισμό του πολέμου». Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο! Όχι μόνο δεν «του δίνουν την Ουκρανία», αλλά επιδιώκουν με την «ειρηνευτική» της πρόταση να βάλουν στο έδαφος της Ουκρανίας μεγάλη στρατιωτική δύναμη της Δύσης! Γι' αυτό ακριβώς οι Ρώσοι αξιωματούχοι επανειλημμένα δηλώνουν πως με «όποια ετικέτα» (ΝΑΤΟ, ΕΕ, εθνική) δεν πρόκειται να δεχτούν τη στρατιωτική εγκατάσταση της Δύσης εντός της Ουκρανίας! **Δεύτερον** και από μια άποψη

ακόμα πιο σημαντικό: Αν υποθέσουμε ότι πράγματι η Ρωσία «παίρνει όσα θέλει» από τον πόλεμο στην Ουκρανία, αν δηλαδή υποθέσουμε ότι η Ρωσία είναι η νικήτρια του πολέμου, από πού και ως πού θα παραιτηθεί, θα υποχωρήσει από τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις της που προσπαθεί να θεμελιώσει σε αυτόν τον ήδη τριχρόνο πόλεμο; Γιατί θα δεχτεί να «σπάσει τη συμμαχία της με την Κίνα», να «φρενάρει τις BRICS» (που χρόνια τώρα οικοδομεί μαζί με την Κίνα επιδιώκοντας να διαμορφώσουν αντίβαρο στο ΝΑΤΟ); Γιατί θα πάψει να επιδιώκει (γεωπολιτικά, οικονομικά, ενεργειακά) να αποδυναμώσει την ισχύ του δολαρίου; Με άλλα λόγια, (πάντα στη βάση αυτής της υπόθεσης) από πού κι ως πού ο νικητής του πολέμου (Ρωσία) θα κάτσει «με σταυρωμένα τα χέρια» και «θα περιμένει» να νικηθεί από τον ηττημένο (ΗΠΑ), αφού πρώτα εξουδετερώσει τον άλλο αντίπαλο του (Κίνα);

Καμιά βάση δεν έχουν αυτές οι εκτιμήσεις, όποιες και αν είναι οι αφετηρίες τους. Σε κάθε περίπτωση, και για να μη χαθεί η στοιχειώδης πολιτική λογική, το αποτέλεσμα του (όποιου) πολέμου βαρύνει σημαντικά έως καθοριστικά τους όρους και τις επιδιώξεις που έχει η κάθε ιμπεριαλιστική πλευρά. Και προφανώς βαρύνει τους όρους θετικά για τον νικητή και αρνητικά για τον ηττημένο, και όχι αντίστροφα! Ο κανόνας λήξης του πολέμου είναι απaráβατος, γιατί αλλιώς ο πόλεμος δεν θα ήταν... πόλεμος! Στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία και με τη στρατηγική βαρύτητα που έχει η όποια εξέλιξη του θα έχει καθοριστικές συνέπειες και για τις ΗΠΑ και για τη Ρωσία.

Ως πού μπορούν να φτάσουν οι Ευρωπαίοι;

Το οξύμωρο που έχει παραγάγει εντός της Δύσης η πολιτική της διοίκησης Τραμπ για την Ουκρανία είναι προφανές. Από τη μια, οι ΗΠΑ, που από το 2004 μεθόδευσαν και οικοδόμησαν τον πόλεμο αυτό, που στη διάρκεια των τριών χρόνων του αποτέλεσαν την από κάθε άποψη ηγετική δύναμη κλιμάκωσης του μέσω του ενεργούμένου τους καθεστώτος Ζελένσκι, που εκβίασαν και μέσω του πολέμου την ένταξη Σουηδίας-Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ και με την καταστροφή των βόρειων αγωγών φυσικού αερίου γκρέμισαν την γερμανική *ost politik* για να επιτείνουν τον αποκλεισμό της Ρωσίας, είναι αυτές που σήμερα εμφανίζονται με «καλή διάθεση» έναντι του Κρεμλίνου και με επιδιώξεις «τερματισμού του πολέμου»!

Από την άλλη, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που από το 2008 (όταν Γαλλία και Γερμανία έβαζαν βέτο στην απόφαση ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ) διάνυσαν μια ολόκληρη διαδρομή και «χρειάστηκαν» όλους τους παραπάνω στρατηγικούς εκβιασμούς των ΗΠΑ για να μπουν στο μέτωπο του πολέμου, είναι σήμερα αυτοί που εμφανίζονται να «υπερασπίζονται την ακεραιότητα της Ουκρανίας» και τη συνέχιση του πολέμου.

Αν για της ΗΠΑ η αλλαγή τακτικής και το νέο προσώπειό τους υπηρετεί την επιδίωξή τους να αλλάξουν της όρους του πολέμου ώστε να μπορούν

να νικήσουν, για τους Ευρωπαίους το ζήτημα είναι διαφορετικό. Έχοντας πλέον ως δεδομένη την αντι-ρώσικη τροχιά τους και θέση τους, θεωρώντας πως είναι πολύ δύσκολο -αν όχι αδύνατο- να επιστρέψουν στην κατάσταση των σχέσεων που είχαν με τη Μόσχα πριν τον Φλεβάρη του 2022 και με τον ρώσικο στρατό να διαμορφώνει δεδομένα για λογαριασμό του ρώσικου ιμπεριαλισμού μέσα στην Ουκρανία, μέσα στην Ευρώπη, με βάση όλα αυτά, το λιγότερο ανησυχούν για το πώς θα σταθούν στην πορεία των εξελίξεων. Και ανησυχούν με δεδομένο ότι η διοίκηση Τραμπ απαιτεί να αναλάβουν πολύ περισσότερα βάρη για λογαριασμό της Δύσης και βασικά για λογαριασμό του ΜΑΓΑ που είναι, πρέπει να είναι, ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης της Δύσης. Ακόμη περισσότερο ανησυχούν καθώς η ΕΕ τους όχι μόνο δεν έχει συνοχή, αλλά παραμερίζεται ως βάση αναφοράς, και η πίεση των εξελίξεων παράγει διάφορες «συναθροίσεις ηγετών» με τον Στάρμερ (που δεν είναι στην ΕΕ) να παίζει πρώτο ρόλο στη διαμόρφωση της «συμμαχίας των προθύμων». Δηλαδή να παίζει έναν ρόλο που εκ των πραγμάτων ευνοεί τα σχέδια που οι ΗΠΑ έχουν για τους Ευρωπαίους.

Με βάση όλα αυτά υπάρχει μια... περίπτωση απόφαση για τον «επανεξοπλισμό της Ευρώπης» με έναν προϋπολογισμό 800 δισ. ευρώ.

Το προχώρημα της απόφασης μέλλει να κριθεί κάτω από τους στρατηγικούς εκβιασμούς των ΗΠΑ αλλά και τις αντιθέσεις των δύο βασικών ιμπεριαλιστικών πυλώνων (Γερμανία-Γαλλία), με τη δεύτερη να «επιδεικνύει» προς την πλευρά του Βερολίνου τα πυρηνικά της πλεονεκτήματα. Αλλά κυρίως, όλη η συζήτηση για «την αμυντική αυτονομία της Ευρώπης» πλαισιώνεται πάντα με την επωδή για την «αναγκαία» αμερικάνικη σκέπη αυτής της «αυτονομίας».

Ως πού, λοιπόν, μπορούν να φτάσουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές; Με τα σημερινά δεδομένα, αυτό που φαίνεται ως μέγιστη επιδίωξη των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είναι να αποτελούν σημαντικό συμπλήρωμα στο πλευρό των ΗΠΑ και στη βάση των στόχων που οι ΗΠΑ θα καθορίζουν. Αυτή είναι η προοπτική που διεκδικούν και με όσα αυτή η προοπτική ήδη σημαίνει για την ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και την καταλήστευση των λαών της Ευρώπης, με όσα σημαίνει για την ένταση της καταπίεσης των μαζών, για την ακόμα πιο αντιδραστική πορεία των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων.

Η εθελουφλία, μορφή υποταγής!

Ο πόλεμος στην Ουκρανία ούτε «τελειώνει» ούτε «μεταφέρεται» μακριά από εμάς! Είναι ενδεχόμενο με μεγάλες πιθανότητες τα βραχυκυκλώματα που θα δημιουργηθούν από τους ελιγμούς Τραμπ να παραγάγουν σύντομα την κλιμάκωσή του.

Συνολικά και με επίκεντρο τον πόλεμο αυτό, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχουν βάλει τον πλανήτη σε τροχιά προετοιμασίας παγκόσμιο πολέμου.

Κι όμως! Στο χώρο των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά περισεύει η αγνόηση-υποτίμηση της κατά-

στασης αυτής, η εθελουφλία, ακόμα και ο πιο εξωφρενικός πασιφισμός όταν τάχα «αποφασίζουν να ασχοληθούν» με το πρόβλημα αυτό. Λόγου χάρη, η «Μετάβαση» ως βασικούς άξονες αντιμετώπισης του πολέμου προτείνει το «άμεσο σταμάτημα όλων των πολεμικών αναμετρήσεων και επιστροφή στις διπλωματικές διαπραγματεύσεις», την «ουδέτερη, αποστρατιωτικοποιημένη, αποπυρηνικοποιημένη Ουκρανία και αντίστοιχα, ζώνη χωρών στην Ευρώπη, ανάμεσα στη Ρωσία και το ΝΑΤΟ» και ακόμα την «έναρξη μιας διεθνούς διαδικασίας πλήρους καταστροφής και απαγόρευσης όλων των πυρηνικών όπλων».

Αλήθεια, σε τι κόσμο ζουν ώστε να καταφέρνουν να επινοούν τέτοιες προτάσεις; Ή -αλλιώς- τι βάθους διάβρωση υπάρχει από τα θεωρήματα για τους «καλούς ιμπεριαλιστές», για «την Ευρώπη των λαών» και συνολικά για το «ανίκητο» καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, ώστε την ίδια ώρα που οι ιμπεριαλιστές έχουν βάλει μπροστά τις μηχανές του ολέθρου και ματοκυλούν χώρες και λαούς, να τους ζητούν να αρνηθούν τον εαυτό τους, να μεταμορφωθούν σε δυνάμεις της ειρήνης;

Αυτή η διάβρωση, όμως, δεν αφορά την εργατική τάξη και τους λαούς, που διατηρούν και ένστικτο και κριτήριο των εξελίξεων. Δεν αφορά τον λαό και τη νεολαία της χώρας μας, που βρίσκονται στους δρόμους αιφνιδιάζοντας όχι μόνο τις δυνάμεις του συστήματος, αλλά και όλους εκείνους από «αριστερά» που τον έχουν «ξεγράψει» και έχουν «συμπέσει» με τον παλιό υπουργό της ΝΔ, τον Λάσκαρη, στη θέση περί «κατάργησης της ταξικής πάλης».

Γι' αυτό δεν είναι μόνο αναγκαία, αλλά και ρεαλιστική, η κατεύθυνση συγκρότησης και ανάπτυξης μαζικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, σπρηγμένου μόνο στις δυνάμεις των εργατών, του λαού και της νεολαίας. Κίνημα που οι μόνοι πραγματικοί σύμμαχοί του είναι και θα είναι η πάλη των λαών της περιοχής και όλου του κόσμου. Αυτή είναι και η μόνη κατεύθυνση για την οποία απαιτείται και αξίζει να κατατεθεί κάθε προσπάθεια, με μαχητικότητα και αισιοδοξία. Όπως ταιριάζει και αντιστοιχεί στην υπόθεση των λαών, στην υπόθεση της πάλης για ένα λεύτερο μέλλον!

ΥΓ. Το άρθρο γράφτηκε πριν την ανακοίνωση της συνεννόησης που προέκυψε από την τηλεφωνική συνομιλία Τραμπ-Πούτιν της 18/3/25. Μια συνεννόηση που θεωρούμε πως επιβεβαιώνει όσα αναφέρονται σε αυτό. Γιατί παρά τη σπουδή του Τραμπ για «συνολική εκχειρία», αυτό που προέκυψε ήταν να σταματήσουν για 30 μέρες τα χτυπήματα των ενεργειακών υποδομών. Πρόκειται για μια απόφαση που εξυπηρετεί πρακτικά κυρίως τη Ρωσία και δίνει τουλάχιστον τυπικά τη δυνατότητα να συνεχιστούν οι διαπραγματεύσεις. Ωστόσο, το κύριο περιεχόμενο της συνομιλίας αυτής -όπως δείχνει και η σχετική ανακοίνωση του Κρεμλίνου- ήταν η διατύπωση ξανά από τον Πούτιν των ρώσικων απαιτήσεων (των «κρίσιμων λεπτομερειών»), ως αναγκαίες προϋποθέσεις για να υπάρξει εκχειρία.

ΗΠΑ

Ο Τραμπ στήνει κλίμα μακαρθισμού και κυνηγητό σε υπερασπιστές της Παλαιστίνης στα αμερικανικά πανεπιστήμια!

Η προεδρία Τραμπ ξεκίνησε με πληθώρα επιθετικών εξαγγελιών και κινήσεων (διώρυγα Παλαμ, Γροιλανδία, Ουκρανία, Ευρώπη, Γάζα). Θυμίζουμε ότι για τη Γάζα ο Τραμπ δήλωσε ότι *«πρέπει να φύγουν όλοι οι Παλαιστίνιοι και να γίνει ένα παραθεριστικό θέρετρο»!* Κάτι σαν την γαλλική Ριβιέρα! Δεν έκανε τον κόπο, όμως, να ρωτήσει τους Παλαιστίνιους. Αυτοί για τις ΗΠΑ είναι «ασήμαντη ποσότητα», σημασία έχει να συνεχιστεί η πολύπλευρη στήριξη στον σφαγέα Νετανιάχου και στο σιωνιστικό Ισραήλ. Κανείς πλέον δεν θεωρεί πως ο Τραμπ θα κινηθεί διαφορετικά στο Παλαιστινιακό ζήτημα από τον προκάτοχό του, Μπάιντεν. Άλλωστε, ήταν στην πρώτη θητεία του Τραμπ που αναγνωρίστηκε η **Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του Ισραήλ** και μεταφέρθηκε εκεί η αμερικάνικη πρεσβεία, ενώ ξεκίνησαν οι **«συμφωνίες του Αβραάμ»** με τα αραβικά κράτη!

Στο εσωτερικό των ΗΠΑ, η πολιτική των διώξεων και της καταστολής σε κάθε φωνή υπεράσπισης του αγώνα των Παλαιστίνιων βρήκε αξίο συνεχιστή. Θυμόμαστε ότι ο Μπάιντεν είχε κινηθεί με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο, με άγρια αστυνομική καταστολή και διώξεις απέναντι στην νεολαία -κύρια- που είχε για μήνες καταλήψεις σε δεκάδες πανεπιστημιακές σχολές. Η μεγαλειώδης φοιτητική κινητοποίηση στην καρδιά της αμερικάνικης υπερδύναμης για μήνες και οι μαζικοί αγώνες και συγκεντρώσεις σε δεκάδες πόλεις ενόχλησαν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Ήταν από τις πρώτες δηλώσεις του Τραμπ ότι θα διώξει όλους τους ξένους φοιτητές που εκφράζουν υποστήριξη στον αγώνα των Παλαιστίνιων. Ο ΥΠ.ΕΞ. Ρούμπιο δήλωσε ότι θα αφαιρεθεί από *«όλους τους υποστηρικτές της Χαμάς στις ΗΠΑ, η βίζα τους ή η πράσινη κάρτα τους»* για να απελαθούν.

• Τον Φεβρουάριο, η πρόεδρος του Πανεπιστημίου Columbia της Νέας Υόρκης, συναντήθηκε με τον υπουργό Παιδείας του Ισραήλ και συζήτησαν για να αναλάβουν αυστηρότερη δράση ενάντια στις φιλοπαλαιστινιακές ομάδες φοιτητών της πανεπιστημιούπολης! Στη συνέχεια, το **Barnard College** της Κολούμπια απέβαλε τρεις φοιτητές για πολιτικό ακτιβισμό, για πρώτη φορά από τις δηλώσεις του 1968!

• Στις 7/3/25 η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε την ακύρωση σε επικυρωγίες 400 εκατομμυρίων δολαρίων στο Πανεπιστήμιο Columbia, λόγω *«αδράνειας απέναντι στην επίμονη παρενόχληση Εβραίων φοιτητών»!* Η απόφαση αυτή ελήφθη λίγες ημέρες μετά την προειδοποίηση της Κοινής Ομάδας Δράσης της κυβέρνησης για την **Καταπολέμηση του Αντισημιτισμού!** Δηλαδή το πανεπιστήμιο που είχε ήδη δείξει την πιο σκληρή στάση απέναντι στους διαδηλωτές, το κατηγορήσαν ότι απέτυχε να λάβει μέτρα για την αντιμετώπιση του αντισημιτισμού!

Αξίζει να δει κάποιος τη δήλωση της υπουργού Παιδείας, ΜακΜάχον, για να καταλάβει πως στήνεται ένα αφήγημα πιέσεων και διώξεων, δήθεν για μη συμμόρφωση του πανεπιστημίου με τους ομοσπονδιακούς νόμους κατά των διακρίσεων: *«Από τις 7 Οκτωβρίου, οι Εβραίοι φοιτητές έχουν υποστεί βία, εκφοβισμό και αντισημιτική παρενόχληση στο πανεπιστήμιο, και όμως οι υπεύθυνοι τους αγνοούν»*, ...«τα πανε-

πιστήμια που λαμβάνουν ομοσπονδιακή χρηματοδότηση οφείλουν να τηρούν τους νόμους κατά των διακρίσεων».

Δυο μέρες μετά (9/3) αξιωματικοί του υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS) συνέλαβαν τον Μαχμούτ Χαλίλ, πρόσφατα απόφοιτο του Columbia, στο σπίτι του στη Νέα Υόρκη, σε κτίριο που ανήκει στο πανεπιστήμιο! Η σύλληψη έγινε από άνδρες με πολιτικά, οι οποίοι δεν του επέδειξαν κάποιο ένταλμα και απείλησαν με σύλληψη και την οχτώ μηνών έγκυο γυναίκα του Χαλίλ, που βρισκόταν μπροστά στη σκηνή! Οι κατηγορίες είναι ότι *«συμμετείχε σε ενέργειες που ενισχύουν τον αντισημιτισμό».* Έκτοτε παραμένει φυλακισμένος και απειλείται με απέλαση, ενώ η πράσινη κάρτα που είχε ανακληθεί! Ο Χαλίλ, ο οποίος είναι Παλαιστίνιος, έπαιξε κεντρικό ρόλο στον καταυλισμό αλληλεγγύης στη Γάζα στην πανεπιστημιούπολη, την περασμένη άνοιξη.

- Το παράρτημα Νέας Υόρκης της

οργάνωσης ACLU (οργάνωση υπεράσπισης ανθρωπίνων δικαιωμάτων) κατήγγειλε ότι *«η παράνομη σύλληψη του Χαλίλ ισοδυναμεί με μακαρθισμό»*, ενώ την επόμενη μέρα διοργανώθηκε διαδήλωση στη Νέα Υόρκη. Οι αντιδράσεις των φοιτητών θα γενικευτούν, μάλιστα και οι καθηγητές διαμηνύουν ότι θα σταθούν στο πλευρό των φοιτητών, ενάντια στην καταστολή.

«Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν και άλλοι φοιτητές στο Columbia και σε άλλα πανεπιστήμια που συμμετείχαν σε φιλοτρομοκρατικές, αντισημιτικές, αντιαμερικανικές δραστηριότητες και η κυβέρνηση Τραμπ δεν θα το ανεχθεί. Πολλοί δεν είναι φοιτητές, είναι πληρωμένοι ταραξίες. Θα βρούμε, θα συλλάβουμε και θα απελάσουμε αυτούς τους υποστηρικτές τρομοκρατών από τη χώρα μας, να μην επιστρέψουν ποτέ», έγραψε ο Αμερικανός πρόεδρος στο διαδίκτυο!

Λίγες μέρες μετά (15/3), το Πανεπιστήμιο Γέιλ έθεσε σε αναγκαστική άδεια

τη διεθνολόγο δρ. Helyeh Doughty, ύστερα από δημοσίευμα που τη συνένεσε με τη φιλοπαλαιστινιακή οργάνωση Samidoun. Το επίμαχο άρθρο, που αναρτήθηκε στον ακροδεξιό ιστότοπο Jewish Onliner, δεν είχε γραφτεί από δημοσιογράφους, αλλά από τεχνητή νοημοσύνη!

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει εντάξει τη Samidoun στη λίστα κυρώσεων ως φορέα οικονομικής ενίσχυσης του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Το Γέιλ αποδέχτηκε άμεσα τους ακροδεξιούς ισχυρισμούς του ιστότοπου, χωρίς καν να ακούσει τη δική της άποψη, αποκλείοντας τη Doughty από την πανεπιστημιούπολη, ανακαλώντας την πρόσβασή της στα πανεπιστημιακά συστήματα και απαιτώντας να μην προβάλλει τη σχέση της με το ίδρυμα.

Είναι φανερό πως το κυνηγητό που εξήγγειλε η κυβέρνηση Τραμπ μόλις άρχισε! Μόνο η μαζική κινητοποίηση της νεολαίας και των εργαζόμενων μπορεί να το σταματήσει!

Ρουμανία

Προς νέο, και μεγαλύτερο, πολιτικό αδιέξοδο;

Σε νέους γύρους προεδρικών εκλογών οδηγούνται οι ρουμάνοι πολίτες. Ο πρώτος στις 4 Μαΐου, και ο δεύτερος (αν δεν ακυρωθεί) στις 18 Μαΐου. Ως γνωστόν, στην προηγούμενη απόπειρα, το Συνταγματικό Δικαστήριο στις 6/12/24 ακυρώνει τα αποτελέσματα των εκλογών της 24ης Νοεμβρίου, δύο ημέρες πριν από το δεύτερο γύρο... επειδή η Μόσχα με μια «επιθετική υβριδική ενέργεια» επηρέασε την ψηφοφορία! Τότε ο «εθνικιστής, ακροδεξιός και ρωσόφιλος» Γκεοργκέσκου αναδείχθηκε ο νικητής του πρώτου γύρου.

Για τις νέες εκλογές παίρνονται προληπτικά (και προκλητικά) μέτρα. Η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή απαγόρευσε στον Γκεοργκέσκου να συμμετάσχει και στη συνέχεια το Ανώτατο Δικαστήριο της Ρουμανίας επιβεβαίωσε τον αποκλεισμό του, επικαλούμενο τυπικούς λόγους! Κάποια έγγραφα από τον υποψήφιο δεν ήταν πλήρη, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα ότι οι ποινικές κατηγορίες εναντίον του δεν έπαιξαν ρόλο στην απόφαση. Σε βάρος του Γκεοργκέσκου έχουν απαγγελθεί έξι ποινικές κατηγορίες στα τέλη του περασμένου μήνα. Κατηγορείται, μεταξύ άλλων, ότι υποκίνησε ενέργειες κατά της συνταγματικής τάξης, έκανε ψευδείς δηλώσεις αναφορικά με τη χρηματοδότηση της προεκλογικής εκστρατείας του και ίδρυσε μια αντισημιτική οργάνωση.

Μετά τον Γκεοργκέσκου, η Εκλογική Επιτροπή μπλόκαρε και την υποψηφιότητα της (επίσης ακροδεξιής) Σοσοάκα. Η επικεφαλής του κόμματός «SOS Ρουμανία» και ευρωβουλευτίνα είχε αποκλειστεί και στις προηγούμενες προεδρικές εκλογές. Τότε

το Συνταγματικό Δικαστήριο έκρινε ότι: *«οι δηλώσεις της ήταν αντίθετες με τις δημοκρατικές αξίες και έθεταν σε κίνδυνο τη συμμετοχή της Ρουμανίας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ»!* Η Εκλογική Επιτροπή έκανε πάντως δεκτή την υποψηφιότητα του Σιμιόν, ηγέτη της «Συμμαχίας για την Ένωση των Ρουμάνων» (AUR). Ο Σιμιόν (που ηγείται του δεύτερου μεγαλύτερου κόμματος στις περσινές βουλευτικές εκλογές) ήρθε τέταρτος στον ακυρωμένο πρώτο γύρο το Νοέμβριο και αποχώρησε από την προεδρική κούρσα, υποστηρίζοντας τον Γκεοργκέσκου. Ο Σιμιόν ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του μετά την απαγόρευση του Γκεοργκέσκου, δηλώνοντας: *«Περάσαμε την Εκλογική Επιτροπή, τώρα ας δούμε αν θα περάσουμε το Συνταγματικό Δικαστήριο και θα επιστρέψουμε στη δημοκρατία»!*

Το γενικότερο σκεπτικό που δημοσίευσε το Συνταγματικό Δικαστήριο της Ρουμανίας αναφέρει ότι: *«η συμμόρφωση των υποψηφίων με τις συνταγματικές αρχές και αξίες αξιολογείται κατά περίπτωση».* Αυτό σημαίνει ότι ο Γκεοργκέσκου, και όποιος άλλος, μπορεί να «επιχειρήσει» την επόμενη φορά, αρκεί να παίζει σύμφωνα με τους κανόνες... τους οποίους έχουν ορίσει κάπου στις Βρυξέλλες. Πάντως, αρκετοί ευρωπαίοι διπλωμάτες, μεταξύ των οποίων πρεσβευτές της Γερμανίας, της Γαλλίας, έσπευσαν να εκφράσουν την υποστήριξή τους στην «ανεξαρτησία» των ρουμανικών δικαστηρίων.

Μεγάλο μέρος της αντιπολίτευσης αλλά και ρουμανικών ΜΜΕ μιλά για πραξικοπηματικές πρακτικές με υποκίνηση της ΕΕ. Η εσωτερική πολιτική κρίση σήμερα στη Ρουμανία αντανά-

κλά την κόντρα ΗΠΑ - ΕΕ και στο βάθος τις βλέψεις της Ρωσίας, που θεωρεί τον αποκλεισμό του Γκεοργκέσκου από την επανάληψη των εκλογών «*παράβιαση όλων των δημοκρατικών κανόνων στο κέντρο της Ευρώπης»*, όπως δήλωσε ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, Πεσκοφ.

Ό,τι συμβαίνει σήμερα στο πολιτικό σκηνικό της Ρουμανίας συνδέεται ξεκάθαρα με τα τεκταινόμενα στην ΕΕ, όπου φαίνεται να διαμορφώνεται ένας νέος γεωπολιτικός χάρτης. Επίσης δεν περνά απαρατήρητο ότι υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης των ΗΠΑ επέκριναν την ακύρωση των εκλογών, και είναι βέβαιο ότι η κριτική του αντιπροέδρου τον ΗΠΑ, Βανς, για την «ευρωπαϊκή δημοκρατία» στη Σύνοδο του Μονάχου πρόσφατα είχε στο κάδρο και τη Ρουμανία! Και αναμφίβολα οι διεθνείς και ευρωπαϊκές επιλογές της Ρουμανίας σχετίζονται με τις εξελίξεις στην Ουκρανία, όπου το «κλειδί» κρατούν οι Τραμπ και Πούτιν.

Ο φόβος των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είναι μήπως τις τάσεις διαφοροποίησης σε Ουγγαρία και Σλοβακία ακολουθήσουν η Ρουμανία και η Μολδαβία, δρομολογώντας, υπό μορφή ντόμινο, εξελίξεις στο σύνολο της Ανατολικής Ευρώπης, που με τη σειρά τους θα επηρεάζουν τις ισορροπίες και στο σύνολο των Βαλκανίων.

Όπως δείχνουν τα πράγματα, και παρά την τελική ετυμηγορία του Συνταγματικού Δικαστηρίου, η σκιά του Γκεοργκέσκου είναι πιθανό να είναι πολύ μεγάλη στις ψηφοφορίες του Μαΐου.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

USAID, ΗΠΑ

«Ανθρωπισμός» και «ανάπτυξη» στην υπηρεσία της αμερικάνικης ηγεμονίας

Η Σαμάνθα Πάουερ ήθελε οι ΗΠΑ να αντιμετωπίσουν ένα πρόβλημα που -όπως έλεγε- ερχόταν από την Κόλαση! Να σταματήσουν τις ανθρωποσφαγές και τις γενοκτονίες στον πλανήτη! Έφτασε μάλιστα να γράψει το 2002, παραμονές της αμερικάνικης επέμβασης στο Ιράκ, το «A Problem from Hell: America and the Age of Genocide» για το οποίο πήρε μάλιστα το βραβείο Πούλιτζερ! Η Πάουερ είχε μια σχετικά απλή προσέγγιση. Θεωρούσε πως οι Αμερικανοί είχαν καθήκον ως παγκόσμιος ηγεμόνας να υπερασπίζονται τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα σε όλο τον πλανήτη, να σταματάνε εμφύλιους και να αποτρέπουν μαζικά εγκλήματα και ανθρωποσφαγές! Γι' αυτό θα έπρεπε να χρησιμοποιούν την ισχυρή στρατιωτική δύναμή τους και να επεμβαίνουν με ή χωρίς τη συνεργασία της υπόλοιπης Δύσης.

Η Πάουερ υπήρξε για 30 και πλέον χρόνια μια επίμονη υπερασπίστρια των «ανθρωπιστικών» επεμβάσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Από τα 1993-1995, όταν ως δημοσιογράφος με βάση τα Βαλκάνια έγραφε πύρινα άρθρα με τα οποία ζητούσε τη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στον γιουγκοσλάβικο εμφύλιο, ως τον διορισμό της από τον Μπάιντεν ως επικεφαλής της Υπηρεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών για τη Διεθνή Ανάπτυξη (USAID), διέγραψε μια εντυπωσιακή καριέρα. Από τον στενό προεκλογικό κύκλο του προέδρου Ομπάμα, στέλεχος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας και πρέσβειρα των ΗΠΑ στα Ηνωμένα Έθνη. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην απόφαση για την αμερικάνικη επέμβαση στη Λιβύη, απογοητεύτηκε από τους δισταγμούς του Ομπάμα να επέμβει στη Συρία και σε κάθε ευκαιρία υποστήριξε την ανάγκη η Ουάσινγκτον να χρησιμοποιήσει το σκληρό χέρι της σε διάφορες διεθνείς κρίσεις.

Βέβαια η Πάουερ, όπως και όλοι αυτοί οι «ιδεαλιστές ανθρωπιστές», έχει μια επιλεκτική ευαισθησία που κατά διαβολική σύμπτωση συμβαδίζει με τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Στην περίπτωση της Υεμένης συντάχθηκε με τους Σαουδάραβες οι οποίοι για καιρό βομβάρδιζαν, οδηγώντας στην πείνα και το θάνατο χιλιάδες αμάχους στην Υεμένη, ενώ για την γενοκτονία στη Γάζα αρκέστηκε σε γενικόλογες καταδικές, δείχνοντας πάντα ως υπεύθυνη τη Χαμάς!

Η Πάουερ, που ήταν μέχρι τις αρχές του χρόνου επικεφαλής της USAID, δηλώνει εξοργισμένη με την απόφαση του Τραμπ στις 23 Φεβρουαρίου να παγώσει τη δραστηριότητα της υπηρεσίας, να βάλει σε διοικητική άδεια ή και να απολύσει τους εργαζόμενους και να μεταφέρει τη διοίκηση στον υπουργό Εξωτερικών, Ρούμπιο. Μαζί με άλλα πρώην ηγετικά στελέχη της υπηρεσίας σε συντονισμό με πολλούς από το διπλωματικό κατεστημένο έχουν αποδουθεί σε μια εκστρατεία υπερασπίσης του ρόλου της USAID μέσω της αποκάλυψης των πραγματικών σκοπών της πολυσιχιδούς και πολυετούς δράσης της. Είναι αρκετά διασκεδαστικό (και πολύ χρήσιμο) να παρακολουθεί κανείς πλήθος άρθρων και παρεμβάσεων από διπλωμάτες, στελέχη των μυστικών υπηρεσιών και κυβερνητικών οργανισμών και καθεστωτικούς δημοσιογράφους να συναγωνίζονται σε αποκαλύψεις για το διεθνή ρόλο της USAID, προσπαθώντας να την υπερασπίσουν. Παραδέχονται κυνικά πως αυτή υπήρξε εργαλείο της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής για την αντιμετώπιση αντίπαλων επιρροών, την ενίσχυση φιλικών καθεστώτων και τη διασφάλιση των συμφερόντων των αμερικάνικων πολυεθνικών. Επισείουν τον κίνδυνο πως μια απόσυρση της USAID από περιοχές στον Τρίτο Κόσμο θα ενισχύσει την επιρροή της Κίνας και της Ρωσίας. Με άρθρο της στους «Νιου Γιορκ Τάιμς» η Πάουερ προειδοποιεί πως η δολοφονία της υπηρεσίας είναι μια νίκη για τους «αυτοκράτορες» στον κόσμο! Αλλά και για ανεπιθύμητες κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις.

Χαρακτηριστική η παρέμβαση του πρώην πρέσβη των ΗΠΑ στο Περού, Μπράιαν Νίκολς, ο οποίος χαρακτήρισε στρατηγική επένδυση τη δήθεν «αναπτυξιακή» βοήθεια η οποία, ομολόγησε, βοήθησε το καθεστώς του Περού να αντιμετωπίσει την ένοπλη κομμουνιστική εξέγερση του Φωτεινού Μονοπατιού. Ιδιαίτερα αποκαλυπτικός, σε βαθμό που προκάλεσε αμηχανία στους υπερασπιστές της υπηρεσίας, ήταν ο πρώην επικεφαλής της, Άντριου Νάτσιος. Ο Νάτσιος μίλησε για πλήθος

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την επίσημη κυβερνητική σελίδα της εξωτερικής «βοήθειας» και δείτε αναλυτικά την εξέλιξη των αριθμών και των τομέων της στα τελευταία 25 χρόνια, foreignassistance.gov. Για την «ελληνική» πλευρά της δράσης της USAID ίσως ασχοληθούμε σε επόμενο Αθέατο.

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

επιχειρήσεων της USAID με στόχο τη μείωση της κομμουνιστικής επιρροής στην Ασία και την Αφρική, για στήριξη δικτατοριών και για τις υπηρεσίες της στο υπουργείο Εξωτερικών. «*Ήταν περισσότερο ευθυγραμμισμένη με την εξωτερική πολιτική του Προέδρου Μπους από ό,τι το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, και μερικές φορές ακόμη και από το υπουργείο Άμυνας!*» δήλωσε αναφερόμενος στην περίοδο που τη διοικούσε.

Η USAID δημιουργήθηκε το 1961 ως συνέχεια των προγραμμάτων του σχεδίου Μάρσαλ βάσει του νόμου για την εξωτερική βοήθεια και εκτελεστικό διάταγμα του προέδρου Κένεντι με αρχικό πεδίο δράσης τη Λατινική Αμερική. Στην οποία το παράδειγμα της Κουβανικής Επανάστασης είχε ανησυχίσει την Ουάσινγκτον. Στη συνέχεια η δράση της επεκτάθηκε και αποτέλεσε μαζί με τη στρατιωτική ισχύ, τη διπλωματία και τις μυστικές επιχειρήσεις ένα από τα εργαλεία άσκησης της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Αν κανείς μελετήσει τα δημοσιευμένα στοιχεία για τη δράση της υπηρεσίας, θα διαπιστώσει την άμεση σχέση με τις κάθε φορά προτεραιότητες αυτής της πολιτικής. Λόγου χάρι, τα τελευταία χρόνια το μεγαλύτερο τμήμα του προϋπολογισμού της κατευθύνθηκε στην Ουκρανία και σε κράτη της Μέσης Ανατολής, όπως η Ιορδανία, η Αίγυπτος και το Ισραήλ. Βέβαια η δράση της επεκτείνεται σχεδόν όλο τον κόσμο, σε 157 χώρες, με ιδιαίτερη προτίμηση περιοχές στις οποίες οι ΗΠΑ ανησυχούν για την επιρροή αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ή επιδιώκουν να ανατρέψουν ανεπιθύμητα καθεστώτα. Οι «ανθρωπιστικές» και «αναπτυξιακές» δραστηριότητές της μέσω της δημόσιας ή και μυστικής χρηματοδότησης κυβερνητικών οργανισμών, πολιτικών, ΜΜΕ, ΜΚΟ κ.λπ. αποτελούν συνήθη εργαλεία διατήρησης και ενίσχυσης της αμερικάνικης ηγεμονίας.

Και τότε γιατί η προεδρία Τραμπ συμπεριφέρθηκε με αυτόν τον τρόπο στην USAID και ο Μασκ τη χαρακτήρισε φιδοφωλιά αριστερών ριζοσπαστών μαρξιστών οι οποίοι μισούν την Αμερική; Από την πρώτη προεδρία, οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο πλευρές δεν ήταν καλές, αν και τότε δεν επικυριώθηκε ανάλογη παρέμβαση. Έχοντας στενές σχέσεις με το διπλωματικό κατεστημένο της Ουάσινγκτον και το Δημοκρατικό Κόμμα, η υπηρεσία θεωρήθηκε περισσότερο σαν εμπόδιο παρά συνεργάτης στις πρωτοβουλίες Τραμπ, με πρώτες αυτές για την Ουκρανία. Δευτερευόντως, επιλέχθηκε και ως συμβολικός στόχος στη λεγόμενη woke πολιτική ατζέντα, για την

εξαγωγή της οποίας η USAID πρωταγωνίστησε τα τελευταία χρόνια. Αντίθετα, η επίκληση της σπατάλης χρημάτων αποτελεί πρόσχημα μιας και, όπως σωστά επισημαίνουν οι υπερασπιστές της, το κόστος των δράσεών της μόλις και μετά βίας φτάνει το 1% του αμερικάνικου κρατικού προϋπολογισμού.

Ένα παράξενο πράγμα συνέβη από την ημέρα που έγινε γνωστή η αναδιοργάνωση της υπηρεσίας και το πάγωμα των προγραμμάτων της. Αντί να αντιδράσουν οι αποδέκτες της «βοήθειας», δηλαδή οι λαοί του Τρίτου Κόσμου και της Ανατολής, δάκρυα και στεναχώρια κατέκλυσαν τους διαδρόμους των αμερικάνικων διπλωματικών υπηρεσιών στην Ουάσινγκτον, τα γραφεία της υπηρεσίας στο Ρέιγκαν Σέντερ, τις στήλες των μεγαλύτερων καθεστωτικών ΜΜΕ και βέβαια τους ηγετικούς κύκλους των μεγάλων δυτικών ΜΚΟ. Απόδειξη πως ο «ανθρωπιστικός» και «αναπτυξιακός» παρεμβατισμός των ΗΠΑ και της Δύσης δεν λειτουργούν ανεξάρτητα από τα ευρύτερα επιθετικά γεωπολιτικά και ιμπεριαλιστικά συμφέροντά τους. Θα λέγαμε μάλιστα πως σε αρκετές περιπτώσεις σε περιοχές του Τρίτου Κόσμου εκφράστηκε ανακούφιση με την ελπίδα πως το πολυδαίδαλο αμερικάνικο δίκτυο παρέμβασης και επιρροής ίσως εξασθενήσει.

Βέβαια η κυβέρνηση Τραμπ θα βρει οπωσδήποτε τρόπους για να συνδυάσει αυτού του είδους τη «βοήθεια» με τις βόμβες και τους πυραύλους που θα ρίχνει! Στην πραγματικότητα, όπως έγραψε ο Carlos Mosquera στο «Jacobin», η αντιμετώπιση της USAID δεν πρέπει να εκληφθεί ως επίθεση στην «καλή» πλευρά της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, αλλά μάλλον ως ευθυγράμμιση της εξωτερικής της μορφής με την ουσία της, αποκαλύπτοντας τον πραγματικό σκοπό της ξένης βοήθειας. Την εξυπηρέτηση των ηγεμονικών συμφερόντων των ΗΠΑ. Το αν αυτό θα το καταφέρει η δεύτερη προεδρία Τραμπ είναι ένα ερώτημα που δεν αφορά μόνο τον τομέα της εξωτερικής «βοήθειας» αλλά το σύνολο της διεθνούς πολιτικής της. (Η ομοσπονδιακή δικαστική παρέμβαση την Τρίτη 18/3, που εμποδίζει τον Μασκ και το υπουργείο του να προχωρήσουν σε άλλα μέτρα αναδιάρθρωσης της USAID μέχρι να εξεταστεί η συνταγματικότητά τους, αποδεικνύει πως η αντιπαράθεση για το ζήτημα θα είναι σκληρή μιας και σχετίζεται με την ευρύτερη αναμέτρηση που διεξάγεται εντός του αμερικάνικου κατεστημένου).

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η Κίνα επιδιώκει να διοργανώσει συνάντηση μεταξύ του προέδρου Σι Τζινπίνγκ και παγκόσμιων ανώτατων στελεχών επιχειρήσεων αυτόν τον μήνα, καθώς δεκάδες διεθνείς επιχειρηματίες, από τον Κεν Γκρίφιν της Citadel έως τον νέο διευθύνοντα σύμβουλο της HSBC, Τζορτζ Ελκεντέρι, αναμένεται να συγκεντρωθούν στο Πεκίνο (μεταξύ 72 επιχειρηματιών) για μια ετήσια σύνοδο κορυφής, αναφέροντας σε δημοσίευσμά τους οι Financial Times.

Οι αρχές στο Πεκίνο έχουν προσεγγίσει τους διευθύνοντες συμβούλους που σχεδιάζουν να συμμετάσχουν στο China Development Forum, την κορυφαία επιχειρηματική συνέλευση της χώρας, η οποία πραγματοποιείται κάθε άνοιξη στο Πεκίνο.

Τι κάνει τον Πρόεδρο της Κίνας να χρησιμοποιήσει έναν -πλέον- διεθνή θεσμό, το FORUM-Συνέλευση των επιχειρηματιών που είτε επενδύουν ήδη ή σκέφτονται να επενδύσουν στην Κίνα, για να πετύχει μία "προσωπική" συνάντηση κορυφής με τους CEO κάποιων από αυτές τις επιχειρήσεις;

Έγραφε η οικονομική επιθεώρηση Money review της «Καθημερινής» στις 13/8/24: «Ποσό-ρεκόρ χρημάτων απέσπραν, το περασμένο τρίμηνο, ξένοι επενδυτές από την Κίνα, γεγονός που αντανακλά τη βαθιά απαισιοδοξία για τη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου. Οι υποχρεώσεις της Κίνας για άμεσες επενδύσεις στο ισοζύγιο πληρωμών της μειώθηκαν κατά σχεδόν 15 δισ. δολάρια την περίοδο Απριλίου-Ιουνίου. Πρόκειται για μόλις τη δεύτερη φορά αρνητικού ισοζυγίου, σύμφωνα με τα στοιχεία. Υπολογίζεται ότι οι επενδύσεις μειώθηκαν κατά περίπου 5 δισ. δολάρια για τους πρώτους έξι μήνες. Εάν η πτώση συνεχιστεί για το υπόλοιπο του έτους, θα είναι η πρώτη ετήσια καθαρή εκροή από το 1990, όταν άρχισαν τα συγκρίσιμα στοιχεία. Οι ξένες επενδύσεις στην Κίνα έχουν υποχωρήσει τα τελευταία χρόνια, μετά το ρεκόρ των 344 δισ. δολαρίων το 2021.

«Η επιβράδυνση της οικονομίας και οι αυξανόμενες γεωπολιτικές εντάσεις οδήγησαν ορισμένες εταιρείες να μειώσουν το ρίσκο, ενώ η ταχεία στροφή προς τα ηλεκτρικά οχήματα στην Κίνα έπιασε απροετοίμαστες τις ξένες αυτοκινητοβιομηχανίες, ωθώντας ορισμένες να αποσύρουν ή να μειώσουν τις επενδύσεις τους. Η πτώση έρχεται παρά τις αυξανόμενες προσπάθειες του Πεκίνου να προσελκύσει και να διατηρήσει τις ξένες επενδύσεις. Η κυβέρνηση θέλει να δείξει ότι παραμένει ανοικτή και ελκυστική για τις ξένες επιχειρήσεις, με την ελπίδα ότι οι εταιρείες θα προσφέρουν προηγμένες τεχνολογίες και θα αντισταθούν στις πιέσεις από τις ΗΠΑ και άλλων χωρών να αποσυνδεθούν από την Κίνα.

«Οι πολυεθνικές εταιρείες έχουν περισσότερους λόγους να διατηρούν μετρητά στο εξωτερικό παρά στην Κίνα, καθώς οι προηγμένες οικονομίες αυξάνουν τα επιτόκια, ενώ το Πεκίνο τα μειώνει για να τονώσει την οικονομία. Νωρίτερα φέτος, στοιχείο από το υπουργείο Εμπορίου έδειξαν ότι οι νέες άμεσες ξένες επενδύσεις στην Κίνα κατά το πρώτο εξάμηνο του έτους ήταν οι χαμηλότερες από την έναρξη της πανδημίας το 2020».

Είχαν προηγηθεί κάποιες άλλες σχετικές ενέργειες σε σχέση με τον επιδιωκόμενο στόχο τον Φλεβάρη που μας πέρασε. Γράφει ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος» στις 18/3: Στις 19 Φεβρουαρίου, οι αρχές

δημοσίευσαν ένα «σχέδιο δράσης 2025 για τη σταθεροποίηση των ξένων επενδύσεων ώστε να επενδύσουν σε εγχώριες βιομηχανίες τηλεπικοινωνιών και βιοτεχνολογίας, σύμφωνα με μια μετάφραση του CNBC στα κινέζικα. Το έγγραφο ζητούσε σαφέστερα πρότυπα στις κρατικές προμήθειες -ένα σημαντικό ζήτημα για τις ξένες επιχειρήσεις στην Κίνα- και για την ανάπτυξη ενός σχεδίου που θα επιτρέψει σταδιακά τις ξένες επενδύσεις στους τομείς της εκπαίδευσης και του πολιτισμού. «Ανυπομονούμε να το δούμε να εφαρμόζεται με τρόπο που να προσφέρει απτά οφέλη για τα μέλη μας», δήλωσε ο Jens Eskelund, πρόεδρος του Εμπορικού Επιμελητηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Κίνα.

Την ίδια σχεδόν περίοδο το υπουργείο Εμπορίου της Κίνας διαπίστωνε ότι οι άμεσες ξένες επενδύσεις τον Ιανουάριο μειώθηκαν κατά 13,4% στα 97,59 δισεκατομμύρια γιουάν (13,46 δισεκατομμύρια δολάρια).

Αυτό συνέβη μετά την πτώση των ΑΞΕ κατά 27,1% το 2024 και πτώση κατά 8% το 2023, μετά από τουλάχιστον οκτώ συνεχόμενα χρόνια ετήσιας ανάπτυξης, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία που διατίθενται μέσω της Wind Information».

Η έκκληση για την εφαρμογή του σχεδίου αφορούσε τόσο τις κεντρικές κυβερνητικές υπηρεσίες όσο και τις περιφερειακές υπηρεσίες του κινέζικου κράτους. Όμως οι τομείς των τηλεπικοινωνιών όσο και της βιοτεχνολογίας έχουν βρεθεί στο μάτι του ανταγωνιστικού κυκλώνα τόσο απέναντι στους Αμερικάνους όσο και στους Ευρωπαίους. Χαρακτηριστικά ο Σι Τζινπίνγκ αρνήθηκε να παραστεί στα... «αργυρά» πενήντάχρονα των σχέσεων ΕΕ-Κίνας στα οποία φέτος έχει καλεστεί! Ακριβώς γιατί αντιτίθεται στους περιορισμούς που και οι Ευρωπαίοι έχουν ήδη θέσει στο κινεζοευρωπαϊκό εμπόριο. Από την άλλη, έχουν τεθεί απαγορεύσεις για τη διάθεση τεχνολογίας αιχμής στους Κινέζους (όπως πρόσφατα με την ολλανδι-

κή εταιρεία που παράγει τα τσιπ της τεχνητής νοημοσύνης).

Η πολιτική Τραμπ, που στο οικονομικό τουλάχιστον επίπεδο συγκεντρώνει τα πυρά της ενάντια στα κινέζικα προϊόντα, κάνει λιγότερο ασφαλές και περιοριστικό το πλαίσιο που θα ενθάρρυνε τις ΑΞΕ στην Κίνα. Γι' αυτό, αν και πέρσει είχε επιχειρηθεί (στο περιθώριο του Forum) μία αιφνιδιαστική συνάντηση του Σι Τζινπίνγκ με CEO αμερικάνικων κατά βάση επιχειρήσεων, φέτος η πρόσκληση είναι πιο ευρεία και επεκτείνεται και σε επιχειρήσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και της ΕΕ, σύμφωνα πάντα με δημοσίευμα των F.T. Δείγμα φυσικά των πιέσεων που ασκούνται...

Το ερώτημα -εκτός των άλλων- είναι τι πρόκειται να «δώσει» ο Σι Τζινπίνγκ στους επενδυτές για να τους πείσει να αυξήσουν τις ΑΞΕ στην αχανή χώρα και αν φυσικά κάτι τέτοιο είναι αρκετό για να αναίρεσει τους αντίθετους ανέμους που φυσάνε στην παγκόσμια οικονομία (και όχι μόνο...).

Θεσσαλονίκη, Γεντί Κουλέ

Από τον συνήθη τόπο εκτελέσεων, στον ασυνήθη τόπο ταφής

Να αναγνωριστούν και να τιμηθούν οι εκτελεσμένοι κομμουνιστές και αγωνιστές!

Τίποτα δεν θυμίζει στους περαστικούς της οδού Επταπυργίου και στους κατοίκους των γύρω οδών ότι η πλαγιά πίσω από το Γεντί Κουλέ κι ο χώρος που βρίσκονται τα σπίτια τους και το παρακείμενο σχολείο, υπήρξαν χώρος εκτελέσεων και ταφής δεκάδων κομμουνιστών αγωνιστών.

Το Επταπύργιο (Γεντί Κουλέ), από Βυζαντινό και Οθωμανικό φρούριο, μετατράπηκε το 1890 σε φυλακή απάνθρωπη και συνέχισε να είναι τέτοια στα 100 χρόνια ζωής της. Υπήρξε το δεσποτήριο και το κολαστήριο συνάμα, αγωνιστών της Αντικατοχικής Αντίστασης και της Εμφυλιακής περιόδου. Στα απάνθρωπα κελιά του φιλοξένησε πολιτικές προσωπικότητες (Ν. Ζαχαριάδης), ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών (Μανώλης Αναγνωστάκης), αλλά και διάσημους ληστές (Τζατζής) και ποινικούς κρατούμενους. Θεωρήθηκε η πιο σκληρή φυλακή της χώρας κι έχουν γραφτεί πολλά τραγούδια γι' αυτήν και τα βάσανά της, όπως τα Νύκτωσε χωρίς Φεγγάρι (Α. Καλδάρας), Πέντε χρόνια δικασμένος (Β. Παπάζογλου), Τρίτη, Πέμπτη μακαρόνια (αγνώστου), Κελί μου κατασκότεινο (Στ. Καζαντζίδης, 1956), Ανατενάζει ο Γεντί Κουλές (Σαράντης Κοντομάτης, Νάκος, Μαριώ, 1988) κ.λπ. Το 1989 οι φυλακές του Γεντί Κουλέ μεταφέρθηκαν στα Διαβατά και το Επταπύργιο έγινε μουσείο και χώρος πολιτιστικών εκδηλώσεων (Φεστιβάλ Επταπυργίου).

Οι εργασίες ανάπλασης της Πλατείας Εθνικής Αντιστάσεως στις Συκιές της Θεσσαλονίκης, που απεκάλυψαν 25 σκελετούς εκτελεσμένων (μεταξύ τους και μια γυναίκα), έφεραν στην επικαιρότητα τη ζοφερή ιστορία του χώρου και την ηρωική θυσία εκατοντάδων δολοφονημένων-εκτελεσμένων κομμουνιστών της περιόδου 1946-1951, με το Γ' ψήφισμα και τον ΑΝ 509. Απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα στάθηκαν πε-

ρήφανοι για τον λαό και το κόμμα τους και θάφτηκαν στον χώρο της θυσίας τους ομαδικά. Κανενός το σώμα δεν αποδόθηκε στους συγγενείς του. Σκελετοί, ευρήματα μιας σακάτικης εποχής που η ελευθερία καθημερινά τουφεκίζονταν, ένα άτυπο κι αόρατο νεκροταφείο, που ο ιμπεριαλισμός έθαβε αυτούς που φοβόταν ακόμα και τη σκιά τους και την υστεροφημία τους. Χρόνια πολλά μετά, δεν μπορείς να μην αισθανθείς δέος, αντικρίζοντας το Γεντί Κουλέ. Ο χορός που έσυρε η Ευθυμία Πατσία μπροστά στις κάννες των εκτελεστών της εγκληματικής μισαλλοδοξίας, είναι ένα γαϊτανάκι που ακόμα ξετυλίγεται. Είναι ένας μακρύς, μα όχι αέναος αχός από αγώνες που ακόμα δίνονται ενάντια στην τρομοκρατία και την καταστολή. Ένα όραμα καθόλου άπιαστο, μια ελπίδα, ένα τραγούδι, που κλείνεται μέσα σε μια κλειστή γροθιά υψωμένη στον ήλιο.

Ο πρώτος αντιστασιακός που τουφεκίστηκε στο Γεντί Κουλέ από τους Γερμανούς ήταν ο Γιώργος Πολυχρονάκης στις 14 Αυγούστου 1941. Συνολικά 45 Έλληνες τουφεκίστηκαν στο Επταπύργιο από τους ναζιστές και 400 περίπου στον Εμφύλιο μέχρι το 1954. Το 1951 εκτελέστηκε ο νεολαίος Ν. Νικηφορίδης, γιατί μάζεψε υπογραφές για την «Εκκλήση της Στοκχόλμης» ενάντια στα ατομικά όπλα. Οι πρώτες δύο εκτελέσεις ήταν των Θεοκάρη Σαπρανίδη και Γιώργου Καλέμου, αγροτών, στις 16 Ιουλίου 1946. Η Κούλα Ελευθεριάδου, η Ευθυμία Πατσία, η Μαγδαληνή Γουσοπούλου, η 17χρονη Ευφροσύνη Νικολαΐδου ήταν κάποιες από τις γυναίκες που με τη στάση τους μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, δώσανε δείγματα ψυχικής ανάτασης, απρόσμενου θάρρους και αγωνιστικής έπαρσης. Η Κούλα Ελευθεριάδου τουφεκίστηκε και θάφτηκε στις 6 Μαΐου 1947 στο νεκροταφείο του Αγ. Παύλου. Το μήνμα

της είναι το μόνο που σώζεται κι αποτελεί μνημείο, όπου σήμερα το επισκέπτονται πολλοί αγωνιστές, καταθέτοντας λίγα άνθη μαζί με τον σεβασμό τους και την υπόσχεση ότι η θυσία της ηρωίδας δεν πήγε χαμένη κι ο αγώνας της συνεχίζεται.

Στον χώρο των εκτελέσεων και των τάφων, οι συγγενείς των θυμάτων έφτιαξαν ένα αυτοσχέδιο νεκροταφείο. Με διαταγή του διοικητή του Γ' Σωματός Στρατού, οι μπουλντόζες της ΜΟΜΑ ισοπέδωσαν τον χώρο και σπάρθηκε κριθάρι. Αργότερα η επέκταση του αστικού χώρου, μ' όλα τα παρεπόμενα, έβαλε το δικό της λιθαράκι στη μη αναγνωρισιμότητα του τόπου των «αόρατων νεκροταφείων». Η κομματική οργάνωση Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ) προετών διοργάνωσε τιμητική εκδήλωση μπροστά στο Γεντί Κουλέ.

75 χρόνια πέρασαν από την τελευταία εκτέλεση στο Επταπύργιο, τον χώρο που το μπόι των θυμάτων του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού αναμετρήθηκε μ' εκείνο των δολοφόνων τους και βγήκε ασύγκριτα ψηλότερο, αποδεικνύοντας το εύρος και το μεγαλείο της ψυχής των αγωνιστών.

Στο επισκέψιμο σήμερα Γεντί Κουλέ, μπορεί κανείς να περιηγηθεί στα τρομακτικά κελιά της απομόνωσης, εκεί που οι μελλοθάνατοι περνούσαν την τελευταία νύχτα τους. Στους τοίχους θα δει σκαλισμένα ονόματα, να δίνουν, από την αχλή του χρόνου, το δικό τους παρών, τόσο παραστατικά, όσο και η επικαιρότητα των νεοανακαλυφθέντων ομαδικών τάφων των αλήστου μνήμης κομμουνιστών μαρτύρων. Η τυχαία ανακάλυψη των ομαδικών ανώνυμων πρόχειρων τάφων αποτελεί μια ακόμη απόδειξη της βαρβαρότητας με την οποία το ξενόδοιλο αστικό κράτος αντιμετώπισε τους αγωνιστές και τους κομμουνιστές, μια ολόκληρη γενιά νέων ανθρώπων που πάλεψαν για μια Ελ-

Διώξεις και απολύσεις εκπαιδευτικών στον 20ό αιώνα

Ο τρόπος με τον οποίο το κράτος αντιμετώπιζε τους εκπαιδευτικούς έχει άμεση σχέση με το ρόλο της εκπαίδευσης ως μηχανισμού μετάδοσης της κυρίαρχης ιδεολογίας στη νέα γενιά, αναπαραγωγής του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και της ταξικής κοινωνίας. Αυτός είναι και ο λόγος που, σε όλες τις εποχές, μόνιμος στόχος του κρατικού μηχανισμού ήταν η συμμόρφωση των εκπαιδευτικών, η τυφλή υπακοή και υποταγή τους στις άνωθεν εντολές, ώστε να λειτουργήσουν ως μάντες μεταβίβασης της εκπαιδευτικής πολιτικής. Κάτι που δεν ήταν πάντα εύκολο.

Από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους δεν υπήρχε καμιά προστασία για τους εκπαιδευτικούς και γενικότερα τους κρατικούς υπαλλήλους (ο όρος «δημόσιος υπάλληλος» καθιερώθηκε αργότερα). Μπορούσαν πολύ εύκολα να μετατεθούν ή ακόμα και να απολυθούν με εντολή υπουργού ή ακόμα κι αν η συμπεριφορά τους δεν άρεσε σε κάποιον κομματάρχη.

Η πρώτη φορά που θεσμοθετήθηκε η μονιμότητα των δασκάλων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ήταν το 1885 επί Χ. Τρικούπη, αλλά μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα καταργήθηκε. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την κήρυξη πτώχευσης του ελληνικού κράτους (1893) απολύθηκαν σχεδόν οι μισοί δάσκαλοι στη χώρα. Το 1895 ψηφίστηκε νόμος για τη δημιουργία σώματος επιθεωρητών και ο έλεγχος και οι διώξεις εντάθηκαν.

Το 1911 (επί Βενιζέλου) ήταν ουσιαστικά το έτος που καθιερώθηκε η μονιμότητα των δημόσιων υπαλλήλων, συμπεριλαμβανομένων και των εκπαιδευτικών. Αυτό δεν σήμαινε σε καμία περίπτωση ότι

οι διώξεις, οι δυσμενείς μεταθέσεις και οι απολύσεις σταμάτησαν. Αφορούσαν κατά βάση πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους, αλλά και ζητήματα γλώσσας και θρησκείας. Ήδη από την περίοδο του λεγόμενου «Εθνικού Διχασμού» (1915-1922), ανάλογα με το ποια από τις δύο πλευρές κατάφερνε να κυριαρχήσει (Βενιζελικοί ή αντιβενιζελικοί), οι εκπαιδευτικοί ήταν από τα πρώτα θύματα των εκκαθαρίσεων στο Δημόσιο.

Το γλωσσικό ζήτημα, που κορυφώθηκε στις αρχές του 20ού αιώνα με την απαίτηση προοδευτικών εκπαιδευτικών για καθιέρωση της Δημοτικής, ήταν η αφορμή για σειρά διώξεων. Το 1910 ιδρύθηκε ο Εκπαιδευτικός Όμιλος, που λειτουργήσε ως κέντρο συσπείρωσης των δημοτικιστών (Δ. Γληνός, Α. Δελμούζος, Μ. Τριανταφυλλίδης κ.ά.). Οι υποστηρικτές της «μαλλιαρής», όπως αποκαλούνταν από τους πολέμιούς της η Δημοτική, κατηγορήθηκαν επίσης για «αντεθνική στάση» και «φιλοκομμουνισμό» (κυρίως μετά το 1917). Συμπαράστατός του κράτους ήταν και η εκκλησία με τη μεγάλη επιρροή της, όπως και άλλοι παραεκκλησιαστικοί κύκλοι, φορτώνοντας τους διωκόμενους με πρόσθετες κατηγορίες περί αθεΐας κ.λπ.

Από τις πρώτες περιπτώσεις διώξεων ήταν τα «Αθεϊκά» του Βόλου. Το 1908 ιδρύθηκε το Ανώτερο Δημοτικό Παρθεναγωγείο Βόλου με διευθυντή τον Αλέξανδρο Δελμούζο. Εκεί επιχειρήθηκε η παροχή μέσης εκπαίδευσης σε κορίτσια, με τη διδασκαλία της Δημοτικής και με μαθητοκεντρικό μοντέλο μάθησης. Η αντίδραση ξεκίνησε από την εκκλησία, που διοργάνωσε συλλαλητήριο στις 2/3/1911 με αίτημα το κλείσιμο του Παρθεναγωγείου. Το σχολείο έκλεισε και ακολούθησαν δικαστικές διώξεις των πρωτεργατών. Η δίκη πραγματοποιήθηκε τον Απρίλη του 1914 στο Ναύπλιο και η απόφαση ήταν αθωωτική.

Οι μεγαλύτερες διώξεις εκπαιδευτικών για διδασκαλία της Δημοτικής έγιναν τον 1925 επί δικτατορίας Παγκάλου. Τότε ξέσπασαν τα Μαρσλειακά. Το Μαρσλειο Διδασκαλείο (σχολή εκπαίδευσης δασκάλων) ιδρύθηκε από τον Γληνό και τον Δελμούζο που εισήγαγαν τη Δημοτική και μπήκε στο στόχαστρο συντηρητικών κύκλων, της εκκλησίας και του κράτους. Πέρα από την κατηγορία των υπευθύνων σχετικά με τη διδασκαλία της Δημοτικής, κατηγορήθηκε και η Ρόζα Ιμβριώτη για «αθεΐα» και ότι δίδασκε στο Μαρσλειο «υλιστικές απόψεις». Οι τρεις κορυφαίοι παιδαγωγοί διώχθηκαν για «αντεθνική προπαγάνδα» με αποτέλεσμα την απόλυσή τους. Να θυμίσουμε και την περίπτωση του Κ. Βάρναλη που παύθηκε από τη θέση του καθηγητή της Παιδαγωγικής Ακαδημίας το 1926.

Η ψήφιση του Ιδιωνύμου (1929) άνοιξε την πόρτα για μαζικές διώξεις δημοκρατικών εκπαιδευτικών που κατηγορήθηκαν για μπολσεβικισμό και κομμουνιστική προπαγάνδα. Η νομοθεσία είχε ειδική αναφορά στους εκπαιδευτικούς και τους απειλούσε με άμεση απόλυση σε περίπτωση μη συμμόρφωσης.

Ο υπουργός Παιδείας Γ. Παπανδρέου το 1931 ήταν πιο

συγκεκριμένος: «*Εκπαιδευτικοί οι οποίοι τυχόν δεν συμφωνούν δικαιούνται βεβαίως να διατηρούν τις πεποιθήσεις των αλλά όχι και τις θέσεις των*» και «*το Υπουργείον, διά την απόλυσιν των διδασκάλων, αρκείται εις την ύπαρξιν και οπωσδήποτε διαπίστωσιν του κομμουνιστικού φρονήματος*» (Γληνός).

Η δικτατορία του Κονδύλη το 1935 ακύρωσε κάποιες αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση που είχαν γίνει το 1929 και προχώρησε σε απολύσεις εκπαιδευτικών.

Στη δικτατορία του Μεταξά κορυφώθηκαν οι διώξεις, καθώς μεγάλος αριθμός εκπαιδευτικών θεωρήθηκαν κομμουνιστές και απολύθηκαν, φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν.

Στη διάρκεια της Κατοχής, πολλοί εκπαιδευτικοί εντάχθηκαν στις γραμμές του ΕΑΜ και αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της χώρας. Με την ίδρυση της ΠΕΕΑ πολλοί από αυτούς δίδαξαν στα σχολεία που δημιουργήθηκαν στις απελευθερωμένες περιοχές, όπως η Ρόζα Ιμβριώτη. Τη στάση τους αυτή θα πλήρωναν με διώξεις στη διάρκεια του εμφυλίου και μετά.

Στον εμφύλιο χιλιάδες δάσκαλοι και καθηγητές απολύθηκαν και πολλοί από αυτούς βρέθηκαν σε τόπους εξορίας. Κατηγορήθηκαν ως κομμουνιστές ή αριστεροί, θεωρήθηκαν εχθροί του κράτους και ανθέλληνας. Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο στη εφημερίδα «Το Βήμα» (7/11/1947) που αναφέρεται στις δηλώσεις του υπουργού Παιδείας ότι τα σχολεία θα λειτουργήσουν ελλιπώς, επειδή απολύθηκαν 2.000 δάσκαλοι. Συνολικά την περίοδο 1946-1949 υπολογίζεται ο αριθμός των απολυμένων εκπαιδευτικών σε 4.000, δηλαδή το 15% του συνόλου (Βώρος). Ανάμεσά τους και πάλι η Ρόζα Ιμβριώτη, που εξορίστηκε στο Τρίκερι και τη Μακρόνησο.

Μετά τον εμφύλιο, οι διώξεις εντάθηκαν, καθώς τέθηκε σε εφαρμογή το σύστημα των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων. Για να εργαστεί κάποιος ως εκπαιδευτικός (και γενικότερα ως δημόσιος υπάλληλος) έπρεπε να αποδείξει ότι δεν είχε αριστερές πεποιθήσεις. Σύμφωνα με τον νόμο 1811/1951, «*Ουδείς διορίζεται δημόσιος υπάλληλος αν μη κέκνηται το προσήκον εις δημόσιον υπάλληλον ήθος*». Όποιος εκπαιδευτικός είχε πάρει μέρος στην Αντίσταση ή είχε αριστερό παρελθόν, ακόμα και αν κάποιος συγγενής του ήταν αριστερός, θεωρούνταν «ύποπτος» και απολυόταν ή έπαιρνε δυσμενή μετάθεση. Υπολογίζεται ότι μέσα στα πρώτα μετεμφυλιακά χρόνια πάνω από 1.300 εκπαιδευτικοί απολύθηκαν.

Ακόμα και την περίοδο της δεκαετίας του '60 οι κυβερνήσεις δεν ανέχονταν την οποιαδήποτε κινητοποίηση εκπαιδευτικών, με αποτέλεσμα πολλές από τις απεργίες που πραγματοποιήθηκαν να καταλήξουν σε πολιτική επιστράτευση.

Ούτε η μεταρρύθμιση του Γ. Παπανδρέου το 1965 ήταν ικανή να αλλάξει το κλίμα διώξεων. «*Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ [...] Πάσα εκτροπή πρέπει να κολάζεται αυστηρότατα. Και αν συμβή να υπάρξουν διδάσκαλοι, όχι ανήκοντες, αλλά και απλώς συμπαθούντες ή ανεχόμενοι την κομμουνιστική προπαγάνδα, δεν έχουν θέση εις την Εκπαίδευσιν*» (από εγκύκλιο του Γ. Παπανδρέου προς τους επιθεωρητές εκπαίδευσης 11/3/1965).

Την περίοδο της Χούντας πολλοί ήταν οι εκπαιδευτικοί που απολύθηκαν για τις πεποιθήσεις τους, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή εξορίστηκαν. Η στρατικοποίηση της εκπαίδευσης αλλά και η απαίτηση του καθεστώτος οι εκπαιδευτικοί να εμφορούνται από τα ελληνοχριστιανικά

ιδεώδη ουσιαστικά απέκλειε όχι μόνο τον συνδικαλισμό αλλά και οποιαδήποτε δημοκρατική έκφραση στα σχολεία.

Στη διάρκεια της μεταπολίτευσης και μετά από μια περίοδο έξαρσης των εργατικών και λαϊκών αγώνων πολλοί εκπαιδευτικοί που διώχθηκαν επέστρεψαν στα σχολεία τους. Όμως ο επιθεωρητισμός, οι διώξεις και οι απειλές δεν σταμάτησαν. Όπως και πολλές από τις απεργίες της ΟΛΜΕ-ΔΟΕ κηρύχθηκαν παράνομες και καταχρηστικές.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Γιάννη Βαγενά, συνδικαλιστή δασκάλου στην Κοκκινιά, ο οποίος τον Ιούνιο του 1975 τέθηκε σε διαθεσιμότητα μετά από παρέμβαση επιθεωρητή. Ο Βαγενάς, γνωστός για τη συνδικαλιστική του δράση και την προσπάθεια να φύγουν από την εκπαίδευση τα κατάλοιπα της Χούντας, αρνήθηκε να μπει ο επιθεωρητής Ε. Τσιατάς στην αίθουσα για να εξετάσει τους μαθητές. Ο Τσιατάς, πρώην Χίτης και βασανιστής στην Αντίσταση και τον Εμφύλιο, έγινε την περίοδο της Χούντας επιθεωρητής εκπαίδευσης και παρέμεινε στη θέση του και μετά το 1974. Ο Βαγενάς ξεκίνησε απεργία πείνας και κατασκλήνωσε έξω από το σχολείο του, απαιτώντας την επιστροφή του στο σχολείο. Ένα τεράστιο κύμα συμπαράστασης, που ξεπέρασε τα όρια της Κοκκινιάς, απλώθηκε σε όλη την Ελλάδα. Η ΔΟΕ κήρυξε απεργία και κάθε μέρα συγκεντρωνόταν κόσμος έξω από το σχολείο, εκφράζοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη του. Μάλιστα, απέτρεψε προσπάθεια της κυβέρνησης να μεταφέρει τον Βαγενά με τη βία σε νοσοκομείο για υποχρεωτική σίτιση. Τελικά, μετά από 9 μέρες απεργίας πείνας ο αγωνιστής δάσκαλος δικαιώθηκε και ακυρώθηκε η διαθεσιμότητά του. Ο Βαγενάς αργότερα εντάχθηκε στο ΚΚΕ και εξελέγη γραμματέας της ΔΟΕ το 1987.

Στη δεκαετία του '80 υπήρξαν σημαντικές εξάρσεις του εκπαιδευτικού κινήματος, με πιο χαρακτηριστική την απεργία του 1988. Δεν θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε και στην περίπτωση του αγωνιστή καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα που δολοφονήθηκε στην Πάτρα από τον ΟΝΝΕΔίτη Καραμπόκα (1991), όταν υπερασπίστηκε τους μαθητές του στην κατάληψη του σχολείου τους από επιθέσεις τραμπούκων της ΝΔ.

Οι διώξεις των εκπαιδευτικών τα τελευταία 50 χρόνια ήταν σαφώς λιγότερες από παλιότερα. Μετά την περίπτωση Βαγενά, αν και είχαμε πολλές περιπτώσεις στησίματος πειθαρχικών για συνδικαλιστική δράση, δεν είχαμε φτάσει σε αργία ή απόλυση για τέτοιους λόγους. Οι τελευταίες εξελίξεις με τα χιλιάδες πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία/αποχή από την αξιολόγηση, οι διώξεις για έκφραση άποψης και πολύ περισσότερο η πρόσφατη απόφαση του υπουργού Παιδείας να τεθεί εκπαιδευτικός σε αργία για συμμετοχή σε διαμαρτυρία ανοίγει τον ασκό του Αιόλου για απολύσεις στο δημόσιο σχολείο και γενικότερα για άρση της μονιμότητας των δημόσιων υπαλλήλων.

Πηγές

Χ. Κάτσικας, Κ. Θεριανός, «Ιστορία της νεοελληνικής εκπαίδευσης», εκδ. Σαββάλας

Δημ. Γληνός, «Εκλεκτές σελίδες», εκδ. Στοχαστής

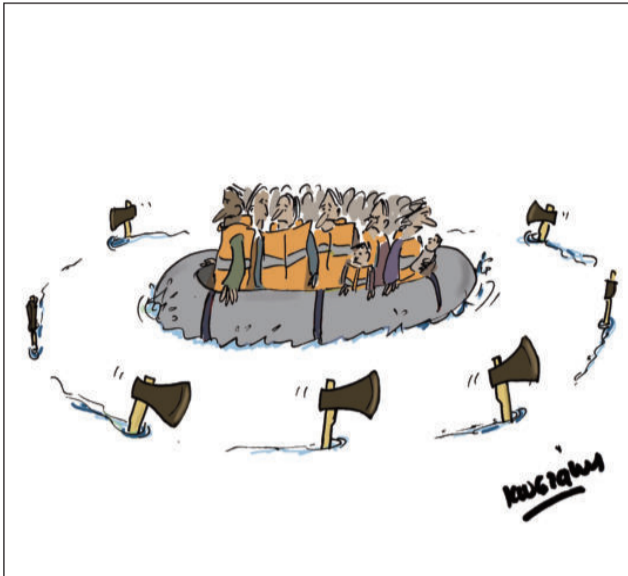
Φ. Κ. Βώρος, «Από την ιστορία της νεοελληνικής εκπαίδευσης: ένα κεφάλαιο μεγαλείου και οδύνης»

λάδα ελεύθερη και για μια κοινωνία δίκαιη. Το ελάχιστο που τους αξίζει είναι να γίνουν όλα όσα χρειάζονται για να ερευνηθεί προσεκτικά και συστηματικά και ο ευρύτερος χώρος, να προστατευθεί το σκάμμα μέχρι την ολοκλήρωση της έρευνας και να γίνει μνημείο για τους εκτελεσμένους. Όσον αφορά τους 33 ανθρώπινους σκελετούς που ξεχώθηκαν μέχρι τώρα, θα πρέπει να γίνει ό,τι είναι δυνατόν αυτοί να ταυτοποιηθούν και να δοθεί η δυνατότητα στις οικογένειές τους να τους τιμήσουν όπως αυτές θα επιλέξουν.

Γιάννης Χατζής

σχολια

Καταδίκη

Το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών καταδίκασε με ποινή φυλάκισης 12 μηνών με αναστολή, μέλος του Γραφείου του Κ.Σ. της ΚΝΕ με το πρόσχημα της «διατάραξης κοινής ειρήνης», αλλά και για «απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης» κατά των ΜΑΤ. Έπεσε στο γκλοπ τους.

Ακούμε

«Ακούμε με πάρα πολλή προσοχή κάθε τι που λένε οι πολίτες και επομένως και τους διαδηλώνοντες πολίτες και τους μη διαδηλώνοντες πολίτες. Τους ακούμε όλους και έχουμε θεσμική υποχρέωση να τους ακούμε», είπε στο ΜΕΓΑ ο υπουργός Επικρατείας, Μάκης Βορίδης. Στις μεταξύ τους συζητήσεις.

Πορείες

Απαγορεύτηκαν οι πορείες και οι εκδηλώσεις στην Κωνσταντινούπολη για την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας. Ακόμα και για τις πτυχιούχες.

Τέλεια

«Δεν εμποδίστηκε κανείς να πάει ή να φύγει από τη συγκέντρωση. Όλα τέλεια», είπε χαρακτηριστικά ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη για τους χειρισμούς της ΕΛΑΣ στο πλαίσιο της μεγαλειώδους συγκέντρωσης στο κέντρο της Αθήνας την Παρασκευή 28 Φεβρουαρίου, για τα δύο χρόνια από το έγκλημα των Τεμπών. Ήταν άλλωστε πολύ λίγοι.

Σταυρός I

Ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ εμφανίστηκε σε συνέντευξή του στο Fox News με έναν σταυρό στο μέτωπό του. Έργο τέχνης.

Σταυρός II

«Δεν θα γίνουμε Τεχεράνη. Προφανώς, στη Δύση υπάρχει η ελευθερία να κρίνεις όλα τα παραπάνω. Αλλά κι αυτή η ελευθερία κρίνεται», δήλωσε ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, Θάνος Πλεύρης, σχολιάζοντας τον βανδαλισμό εκθεμάτων

της Εθνικής Πινακοθήκης από Βουλευτή της «Νίκης». Κρίση ελευθερίας.

Σταυρός III

Στην Ουάσιγκτον άρχισαν να αφαιρούν πελώρια επιγραφή στα χρώματα του κινήματος αντιρατσιστικής διαμαρτυρίας Black Lives Matter σε δρόμο σε μικρή απόσταση από τον Λευκό Οίκο. Ούτε στους τοίχους, ούτε και στο πάτωμα.

Εφαρμογή

Στην παρουσίαση μιας νέας εφαρμογής «αυτοαπέλασης» προχώρησε η κυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ. «Η CBP Home δίνει στους αλλοδαπούς την επιλογή να φύγουν τώρα και να αυτοαπελαθούν, ώστε να έχουν στο μέλλον την ευκαιρία να επιστρέψουν νόμιμα και να ζήσουν το αμερικάνικο όνειρο». Με σήμα το τσεκούρι.

Σήραγγα

Έσκαφαν λάθος 160 μέτρα σήραγγα στη γραμμή 4 του Μετρό Αθήνας. Βγήκανε στα Τέμπη.

Σταυρός IV

Σε ΕΔΕ καλούνται εργαζόμενοι του Αρχαιολογικού Μουσείου επειδή εκφράστηκαν κατά της παρουσίας ΝΑΤΟϊκών στρατιωτών στο μουσείο. ΝΑΤΟϊκή ελευθερία.

Φασισμός «μέσω αντιπροσώπων»

Η δημοκρατική βιτρίνα του συστήματος βρώμισε και αποκτά όλο και περισσότερες ρωγμές. Δεν είναι απλά τα Τέμπη. Είναι και όσα προηγήθηκαν, όσα ακολούθησαν, όσα συμβαίνουν τώρα και στο εξής, μαζί και πέρα από το έγκλημα στα Τέμπη. Σταδιακά εξαπλώνεται η πεποίθηση ότι η σημερινή μαυρίλα έρχεται από πολύ μακριά, πολύ πιο μακριά από την ανάδειξη της κυβέρνησης Μητσοτάκη, πολύ πιο μακριά από τη σκληρή εποχή των μνημονίων, που έφεραν αυτοί που ζητούσαν θυσίες για να μην έρθουν και εφάρμοσαν αυτοί που θα τα καταργούσαν. Πολύ πιο μακριά ακόμη και από την εποχή του αλήστου μνήμης και... ανοησίας υπουργού Εργασίας της ΝΔ, Λάσκαρη, το 1976, που ήθελε «να καταργήσει την πάλη των τάξεων» και να... δημιουργήσει τον κόσμο από την αρχή. Έναν κόσμο ατάραχο, που θα βασιλεύει ο νόμος και η τάξη.

Η εξέλιξη, όμως, δεν σταματά. Από το μακρινό 1976 και το νομοσχέδιο του Λάσκαρη με τον γελοίο τίτλο «Περί επαγγελματικών σωματείων και ενώσεων και διασφάλισης της συνδικαλιστικής ελευθερίας» περάσαμε, μέσα από κλοπ και δακρυγόνα, μέσα από πραγματικές ή υποτιθέμενες προδοσίες, στο 2025. Με πλήθος νέων αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών νόμων, με εξίσου γελοίους τίτλους: «νομοσχέδιο για την προστασία των εργαζόμενων», «νομοσχέδιο για την προστασία του δικαιώματος στην εργασία» (των απεργασπαστών, προφανώς), «νομοσχέδιο για τον εξορθολογισμό της συνδικαλιστικής δράσης» και με προσθήκες τις φράσεις «και λοιπές διατάξεις» ή «με ενσωμάτωση της Οδηγίας της ΕΕ». Ωστε να βρίσκει ο καθένας τη θέση του στο νομοσχέδιο και να ψηφίζει «υπέρ», «παρών» ή «κατά», σύμφωνα με το πρόγραμμα διακυβέρνησης του καπιταλισμού που διαθέτει ο καθένας. Κι έτσι, ο ένας καταψηφίζει επί της αρχής τα νομοσχέδια και τις τροπολογίες του άλλου. Υπερψηφίζει, όμως, ή δηλώνει «παρών» στα άρθρα του «νόμου-τετρατούργημα» που περιέχει και... «θετικές διατάξεις».

Επί της αρχής, βέβαια, τα νομοσχέδια και οι νόμοι μείωναν μισθούς και συντάξεις, περιόριζαν δικαιώματα και συνδικαλιστικές ελευθερίες, ποινικοποιούσαν τη συνδικαλιστική δράση, ακύρωναν το δικαίωμα στην απεργία, κατοχύρωναν την ανταπεργία και την απεργοσπασία, απαγόρευαν

την «πολιτική απεργία» και τις απεργίες αλληλεγγύης. Ό,τι, δηλαδή, προέβλεπαν οι διατάξεις του «νόμου Λάσκαρη» το 1976. Που, ωστόσο, περιείχε «πιο ήπιες διατάξεις» (με τις τότε συνθήκες... κατάργησης της ταξικής πάλης, φυσικά) από τις σημερινές σχετικά με τη δυνατότητα κήρυξης απεργίας. Με απαρτία ¼ των τακτοποιημένων μελών των σωματείων και όχι του ½ που ορίζουν οι «νόμοι Βρούτση-Αχτσιόγλου-Χατζηδάκη-Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη», μαζί με τις άλλες κατασταλτικές διατάξεις ενάντια στις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Έφταιγε, φαίνεται, η εξέγερση του Πολυτεχνείου τρία χρόνια πριν, που έφερε άλλον αέρα στην κοινωνία.

Η ΓΣΕΕ ήταν και τότε, το 1976, η «γνωστή ΓΣΕΕ» του 2025. Δεν κατάφερε, όμως, να αποτρέψει μια άμεση 48ωρη απεργιακή απάντηση στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, που κήρυξαν πρωτοβάθμια σωματεία και ομοσπονδίες. Ήταν μια απεργία που χτυπήθηκε, προφανώς, άγρια από το κράτος και συκοφαντήθηκε από την κυβέρνηση και τα τότε ΜΜΕ. Με εκτεταμένες οδομαχίες, τέτοιες, που έμειναν στη συλλογική μνήμη για χρόνια.

Η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ, χωρίς να αγνοεί τις «δημοκρατικές παραδόσεις» επιβολής αντιδραστικών και αντιδημοκρατικών νόμων, επαναφέρει και τη φρασεολογία της χούντας ή του μετεμφυλιακού κράτους για την (πειθαρχική και ποινική) αντιμετώπιση των αντιστάσεων. Κατασκεύασε και τον ανάλογο κρατικό μηχανισμό, που στελεκώνεται από θλιβερούς, καλυμμένους ή φανερούς ακροδεξιούς και φασίστες. Και με πέλο την «επιτελική διακυβέρνηση» και την «αριστεία» διαμορφώνει μια κατάσταση «φασισμού μέσω αντιπροσώπων». Αυτοί, λοιπόν, οι «άριστοι» στις υποκλίσεις και στο «γλείψιμο» της εξουσίας και με πόζα «κύρους και εξουσίας» αναλαμβάνουν τον ρόλο της υλοποίησης της κεντρικής γραμμής φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής.

Ιδιαίτερα στον κρίσιμο χώρο της εκπαίδευσης, δίνουν και παίρνουν τα πειθαρχικά, οι διώξεις και η ποινική αντιμετώπιση των αγώνων, με αποκορύφωμα τη θέση σε δυνητική αργία και την απειλή απόλυσης εκπαιδευτικού για συνδικαλιστικούς λόγους. Ως μέσο εισαγωγής των απολύσεων στο δημόσιο γενικότερα. Δίπλα τρέ-

χουν χιλιάδες πειθαρχικά στην εκπαίδευση για συμμετοχή στην απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση της... υποταγής τους. Ταυτόχρονα, ζητούνται, από τώρα, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και δηλώσεις μετανοίας, με τη μορφή των έγγραφων κλήσεων για εξηγήσεις. Για να δηλώσουμε πίστη στο Σύνταγμα, στην πατρίδα, στον προϊστάμενο, στον υπουργό, στον πρωθυπουργό, στην κυβέρνηση και το σύστημα. Για να δηλώσουμε ότι δεν είμαστε με τους «τρομοκράτες» της Παλαιστίνης, αλλά με τους «πολιτισμένους» κανίβαλους και κατά συρροή δολοφόνους του Ισραήλ.

Ουσιαστικά θέλουν να αφοπλίσουν παραπέρα την εργατική τάξη με στόχο τον αποδεκατισμό και την ταπείνωσή της. Να την αφοπλίσουν από τα όπλα της απεργίας, του δικαιώματος στον συνδικαλισμό, στην ελευθερία έκφρασης και λόγου.

«Φίλιες» και εχθρικές δυνάμεις του θεσμοθετημένου συνδικαλισμού υποτάσσονται στην αντιδραστική συνδικαλιστική νομοθεσία. Και κάνουν τον ομορτισμό τους αρετή, λέγοντας ότι δεν μπορούμε «έτσι απλά» να παραβιάζουμε ή να ανατρέψουμε τους αντισυνδικαλιστικούς νόμους, που μπορούν κάλλιστα να... μείνουν στα χαρτιά. Εν τω μεταξύ, τα συνθήματα διώκονται σαν «φωνασκίες», οι ηλεκτρονικές ψηφοφορίες εφαρμόζονται όπου «βολεύει», τα μητρώα συνδικαλιστικών οργανώσεων ορίζουν το νόμιμο ή μη της οργάνωσης. Οι εκπαιδευτικοί, ως... λειτουργοί, έχουν, εδώ και χρόνια, καταστατικά που υπερβαίνουν κατά πολύ το 50+1% για την κήρυξη απεργίας (τα 2/3 ή 66,6% του συνολικού αριθμού των ψήφων).

Προφανώς το κεφάλαιο διαθέτει όλα τα όπλα υπεράσπισης των συμφερόντων του: το κράτος, τη δικαιοσύνη, τους νόμους, την αστυνομία, τα ΜΜΕ, μέχρι τα υποταγμένα, εργοδοτικά και κυβερνητικά σωματεία και ομοσπονδίες, που καταφεύγουν σε καθαρά πραξικοπήματα, όταν δεν τους αρκεί η εργατική νομοθεσία.

50 χρόνια μετά τον «νόμο Λάσκαρη», οι μεν «πρώτη φορά... αριστεροί» επανέφεραν τις «φοβερές ιδέες» του νόμου και μια ακόμη κυβέρνηση της ΝΔ επιδιώκει την «κατάργηση της ταξικής πάλης». Γεγονός που, από μόνο του, δείχνει ότι η ταξική πάλη δεν σταματά, τουλάχιστον από τη μεριά του κεφαλαίου.

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ